

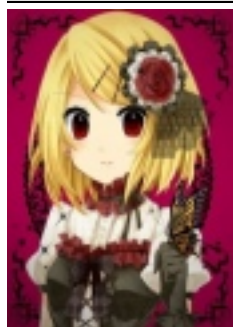
Tiểu Thư Siêu Quậy

Contents

Tiểu Thư Siêu Quậy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	19
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	23
19. Chương 19	25
20. Chương 20	26
21. Chương 21	27
22. Chương 22	29
23. Chương 23	31
24. Chương 24	33
25. Chương 25	35
26. Chương 26	37
27. Chương 27	38
28. Chương 28	40
29. Chương 29	41
30. Chương 30	44
31. Chương 31	46
32. Chương 32	48
33. Chương 33	50
34. Chương 34	52
35. Chương 35	54
36. Chương 36: Những Món Quà.	56
37. Chương 37: Mở Lòng.	58
38. Chương 38: Tổ Tình.	60
39. Chương 39: Khởi Đầu Mới!	63
40. Chương 40: Khổ Thân Giáo Viên!	65
41. Chương 41: Yêu - Love!	68

42. Chương 42: Chúc Mừng! Chúc Mừng!	70
43. Chương 43: Mở Đầu Cuộc Tình.	72
44. Chương 44: Người Bệnh (1)	75
45. Chương 45: Người Bệnh (2)	78
46. Chương 46: Mở Màn	80
47. Chương 47: Máu	82
48. Chương 48: Hy Vọng	85
49. Chương 49: Xin Lỗi!	89
50. Chương 50: Trở Lại Trường Học.	91
51. Chương 51: Bắt Đầu Chuyển Đi	94
52. Chương 52: Thôi Xong...!	98
53. Chương 53: Chúc Mừng Sinh Nhật Vy Vy!	101
54. Chương 54	103
55. Chương 55: Kết Thúc Chuyển Đi	105
56. Chương 56: Chỉ Cần Con Thích Vậy!	107
57. Chương 57: Lễ Tốt Nghiệp!	110
58. Chương 58: Làm Vợ Anh Nhé!	114
59. Chương 59: Cần...	117
60. Chương 60: Cưới...	119
61. Chương Ngoại Chuyện 1	120
62. Chương Kết Thúc!	123

Tiểu Thư Siêu Quậy

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật:Nữ:- Trần Hoàng Yến Vy: 17 tuổi, mất mẹ lúc 5 tuổi, con gái của chủ tịch tập đoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-sieu-quay>

1. Chương 1

Sân bay Tân Sơn Nhất - 8 giờ sáng- Ê mày, sao chưa có ai tới đón zợ?_ 1 cô gái mặc váy chữ A với áo sơ mi trắng, đi giày cao gót đen, tóc đen cột đuôi gà mớ lai tím, đeo kính bản to hỏi con bạn đi trước.- Đợi tao tý_ cô gái lấy điện thoại ra gọi cho ai đó rồi quay qua nói tiếp với bạn_ Đợi 1 lúc.Cô gái hỏi trước chính là Nhi. Còn cô gái đi trước mặc quần jeans rách màu đen với áo crotop trắng, tóc xoăn nhẹ mớ lai vàng chính là Vy. 2 cô gái mới từ Anh về Việt để quản lý 1 vài công ty và ổn định lại trật tự của bang mình. Đi theo sau 2 cô là 2 vệ sỹ kéo vali. đi đến đâu mọi sự chú ý đều dồn về 2 đứa nó, cũng oải thôi, ở cả cái đất nước này làm gì có ai xinh = 2 đứa đâu. 5 phút sau có 2 chiếc ô tô màu đen tới, 1 nam giới chừng 40-50 tuổi bước xuống. - Chào nhị vị tiểu thư _ nói rồi ông ý cúi người . đây là quản gia Quân của nhà Vy- mày

về nhà tao hay về nhà mày__ Vy quay qua hỏi Nhi- Thôi về nhà tao trước đã__ Nhi suy nghĩ 1 lúc rồi trả lời- Ok, thế tao về đây__ Vy nói rồi lên 1 xe. Thế là Nhi cũng lên chiếc xe còn lại. 2 chiếc xe vọt phóng đi.

Biệt thự Thủy Tiên Chiếc xe rẽ vào 1 cảnh cổng lớn màu đen, phía trong là 2 hàng người làm có đồng phục hẳn hoi đứng chào nó khi chiếc xe dừng lại.- Mừng cô chủ về nhà__ người làm đồng thanh chào rồi cúi người đến khi nó đi qua Từ trong nhà 1 người đàn ông chừng bốn mấy tuổi chạy ra ôm Vy vào lòng, cô đáp lại cái ôm đó vì đó là bố cô ông Dũng- Con về rồi, ta nhớ con lắm__ ông dừng nói- Lúc nào ba cũng nói nhớ mà đếm thử xem từ lúc 6 tuổi con sang Anh, số lần ba sang thăm con chỉ đếm trên đầu ngón tay__ Vy giả giận rồi nhìn đi chỗ khác. - Ta biết mà, ta xin lỗi, con muốn gì ta cũng chiều hết à__ ông Dũng dỗ nó- Thế ba không cho con vào nhà ý gì__ Vy- Ôi ta quên mất, con vào nhà đi__ ông Dũng kéo nó vào nhà.- Phòng của con ở đâu?__ Vy hỏi bố- Quản gia Quân đưa Vy lên phòng nghỉ đi__ Ông Dũng nhìn quản gia nói.- Mời cô chủ theo tôi!__ quản gia Phòng của nó ở tầng 2, đối diện cầu thang lên. Nó vặn cửa bước vào trong. hành lí của nó đã mang vào phòng từ lúc nó về. nó bước vào căn phòng đấy. Vẫn thế, vẫn căn phòng nó đã ở hồi nhỏ. Có thể nó có gam màu quá lạnh, giống của con trai, nhưng với nó ở đây có những kí ức mà nó mãi mãi không bao giờ quên được, nhất là hình ảnh mẹ nó. Tiến tới cái giường, nó ngã lưng ngủ 1 giấc tới trưa luôn. Đang ngủ ngon thì thấy có tiếng gọi dậy.- Cô chủ ơi, xuống ăn cơm ạ__ giọng nữ- chút nữa tôi xuống__ nó đáp lại rồi bước vào nhà tắm, vệ sinh cá nhân, thay bộ đồ khác, sau đó xuống nhà ăn trưa. Quản gia Quân kéo ghế cho nó ngồi. Ba nó ngồi ở chiếc ghế chính, nó ngồi ở bên phải. Nhìn cái bàn 3m đầy thức ăn....- Con không ăn cơm__ Vy nhẹ nhàng nói- Quản gia__ ông Dũng nói 2 từ này thì quản gia Quân mang ra 1 đĩa thức ăn riêng cho nó.- Đúng là ba mà__ Vy cười- Con mang ít hành lý thế có cần đi mua thêm không?__ ông Dũng- Chiều nay con định đi mua.__ nó vừa ăn vừa đáp.- Này, con cầm lấy mà mua, dù gì thẻ ở anh của con ở Việt không dùng được__ ông Dũng đưa cho nó 5 cái thẻ, mỗi cái mấy trăm triệu.- ba con chu đáo quá, cảm ơn ba nhiều.__ Vy- Mai đi học nhé?__ ông nói nhỏ nhẹ như sợ điều gì đó.- Cái gì ạ?__ nó buông đĩa và dao rồi nói- Mai con tới trường học đi__ ông dừng nhắc lại- Tại sao chứ?__ nó búnh bình đáp- Dù gì ở nhà cũng chán mà, với lại nhỏ Nhi cũng đi cùng con mà.__ ông Dũng ra sức thuyết phục....

2. Chương 2

- Cũng được nhưng con học trường nào?__ Vy thấy ba vậy cũng đành gật đầu đi, trong đầu cô đang nghĩ đến 1 kế hoạch phá trường.- Con học trường Vĩnh Thiên do ta và mấy ông bạn già thành lập nhé!__ Ông dừng nói mà trong lòng chỉ sợ con bé đổi ý.

- Vâng! Chỉ có điều con đi gọi là chơi đấy nhá, không học hành j đâu?__ Vy nói với giọng tinh nghịch.

- Không sao, vốn dĩ trường đó đâu có ai quản đc con, chỉ có điều có hội học sinh đấy, nghe nói ghê lém nhá__ ông Dũng dọa nó

- Thế càng tốt con sẽ coi họ ra sao__ Vy không những không sợ mà còn cười lớn cơ.

- Làm gì thì làm, đừng đốt trường của ta là được, nghe chưa?__ ông Dũng véo má nó

- vângggg, con lên phòng đây__ vy đứng dậy đi

- Nhớ chiều đi mua quần áo đi nhé__ ông Dũng

Vậy là nó lên phòng mở laptop ra nghịch linh tinh, ông Dũng thì ăn trưa xong đã bay qua Anh = máy bay tư nhân.

Biệt thự Snow.

Căn biệt thự này có tên gọi thật giống với nó, bên ngoài thì có thể nghĩ khác nhưng khi bước vào trong nhà người ta sẽ cảm thấy lạnh lạnh. Tường phòng khách được sơn mà trắng với họa tiết hoa tiết có màu xanh dương rồi 1 chút lấp lánh, nhìn kĩ cũng đẹp đấy chứ. Người làm thì gần 50 người có sao hôm nay không có lấy 1 người ở phòng khách. Biệt thự có rất nhiều phòng, đằng sau thì là cả 1 cái vườn hoa rộng bất tận, có thể gọi là ngự hoa viên rồi. Đã thế nó có đủ màu, đủ hương, đủ hình dạng. Màu đỏ, tím, trắng, vàng của hoa hồng. Màu vàng với chút đỏ với hình con bướm là hoa lan hoàng điệp. Màu vàng trắng với hoa thủy tiên. còn có 2 cây hoa đại to vừa làm cảnh mà cũng có thể làm thuốc. Hoa mua và hoa oải hương thì chung

thủy vớ mà tím, cái màu tím áo dài huế,... Dưới gốc cây lộc vừng hoa đỏ xinh có 1 chiếc bàn đá, 2 người đang ở đó nói chuyện, nhâm nhi trà.

- Mai cháu đi học đi, ta khỏe rồi._ Hử đây là ông Hoàng minh Dương.
- Cháu không yên tâm đâu_ Người này khuôn mặt khô ngô, tuần tú, lại toát lên vẻ lạnh lùng thanh cao, đây chính là Hoàng Minh Bảo Khánh.
- Cháu cứ yên tâm, đã có quần gia Nghĩa rồi, ta sẽ không sao._ ông Dương nhâm nhi tách trà nói.
- Thôi được, mai cháu sẽ đi học lại._ Khánh cau có nhưng vẫn đồng ý
- Cháu ngoan_ông Dương cười
- Thôi cháu đi có việc đây _ Khánh nhìn đồng hồ thấy đã hơn 2 giờ nên chào ông rồi đi

Ra tới cổng đã thấy hot boy no2 của đất nước này ở trước cổng nhà mình. hot boy no2 tên là Nguyễn hoàng nhật minh đang ngồi trên chiếc xe Lamborghini huracam. Khánh cũng đi xe ra, nhưng là chiếc Veneno roadster.

- Sao mấy tuần nay mày nghỉ học_ Minh ngạo lên
- Ông ồm_ Khánh
- Hả, để tao vào thăm ông chút_ Minh hốt hoảng định mở cửa xe xuống
- Ông nghỉ_ Khánh khiêm tốn, đáng lẽ là ông tao đang nghỉ ngơi cơ.
- Ờ_ Minh gật đầu
- làm gì?_ khánh
- Đua xe chứ sao, lâu ngày không gặp._Minh cười
- ok_ Khánh đồng ý
- Are you ready?_ Minh
- 1....
- 2....
- 3....

- Go_ cả 2 đứa cùng nói, cùng phóng đi. Bây giờ người làm đứng ở cổng chả thấy gì chỉ toàn bụi, xem ra lại khổ mấy người làm ra mà quét cho hết bụi thôi

Lúc này Vy và Nhi đang trên con xe Lamborghini Veneno trắng đi trên đường cao tốc với tốc độ cao, tuy không đua với ai. Đang hóng gió vui vẻ thì từ trong 1 con ngõ 1 chiếc Veneno Roadster trắng lao ra, 2 con xe xém đâm vào nhau cũng may chị Vy nhà ta thắng phanh kịp thời. Thấy thế Vy và Nhi tức quá mở cửa xuống xe, lại chiếc ô tô kia. Người con trai đó chính là Khánh.

- Anh lái xe kiểu gì thế hả. Vy đập cả 2 bàn tay lên đầu ô tô rồi hét. Nhi đứng khoanh tay nhìn.

3. Chương 3

Thấy thế Khánh cũng không ngồi im, mở cửa xuống xe.- Cô thì đi chậm quá nhỉ?_ Khánh mặt vẫn không có biểu cảm gì, ánh mắt vẫn sắc lạnh.

- Anh thì có khác gì, nhìn là biết đang đua xe với người kia chứ gì_ Vy chu mỏ ra mà cãi rồi chỉ qua Minh đang chạy tới.
- Cô muốn gì?_ Khánh biết mình cũng sai, đành nhường trước.
- Tôi không thiếu gì để mà muốn_ Vy

- Vậy tôi đi__ Khánh quay người bước đi thì Vy nói tiếp
- Khoan đã, nếu tôi gặp lại anh, anh phải làm cho tôi 3 điều kiện.__ Vy giơ 3 ngón tay lên
- Dù gì cô cũng sai, sao tôi không được 3 điều,__ Khánh quay lại, anh cảm thấy thú vị trước cô gái này
- Nhưng.... khi người này ra 3 điều, thì người kia không được ra 3 điều liên quan tới của người này.__ Vy nở 1 nụ cười. Nụ cười ý làm Khánh đứng hình mất vài giây, cco quá đẹp đúng là câu hồn đoạt phách.
- Được thôi, để xem ta có gặp lại không__ Khánh cũng nở 11 nụ cười

Vy thấy nụ cười đó cũng ngơ mảy may, trong đầu cô tự nhen lên vài suy nghĩ, cũng đẹp trai đó. Vy và Nhi trở về xe rồi đi trước.

- you không sao chứ?__Minh hỏi
- Nghi gì?__ Khánh
- Tại tao thấy mày cười thôi, có chút là lạ.__ Minh nghĩ rồi lắc đầu
- Cô ta hay đấy.__ Khánh nhìn theo chiếc xe ngày càng xa nói
- Tao thích người không nói gì hơn, Trông rất chi là Tuyệt phu hoa mạo
- Cô gái nói chuyện với tao xinh hơn, Dương chi bạch ngọc mà__ Khánh nói rồi lên xe, Minh lắc đầu nhìn nó rồi cũng lên xe, 2 đứa này thì về biệt thự Lục Thiên của Minh chơi.

2 cô gái nhà ta thì đã tới Trung tâm mua sắm Alway. Đây là công trình của nhà Vy và nhà Nhi, mỗi nhà 1 nửa cổ phần. Vì thế 2 đứa này chỉ có việc lấy thứ mình thích còn về tiền không cần phải trả 1 đồng nào hết. Lúc đầu vào....

- Không biết ở đây có gì đẹp không nữa?__ Vy thắc mắc nhìn tầng 1, vì nó quá sơ sài.
- toàn đồ chị em ta thiết kế là chính đấy, lên tầng 2,3,4 mới có đồ giành cho chúng ta, dưới này toàn là đồ gia dụng là chính à.__ Nhi nói cứ như cô am hiểu hết vậy
- Sao mày biết ?__ Vy ngạc nhiên hỏi
- Kia kìa__ Nhi chỉ qua cái sơ đồ to tướng bên trái
- Con lừa người__ Vy nói Nhi

Thế là 2 đứa nó vừa chọn đồ vừa tám chuyện pải 5 giờ chúng mới về nhà. Chả biết đi những đâu mua những gì mà phải tới 5 người làm của Vy mới mang hết đồ lên phòng được. Đã thế chị Vy còn Mua thêm 1 cái tủ gỗ 3 ngăn đựng quần áo cho vào phòng quần áo của chị. Trước đó phòng quần áo đã có 5 tủ lớn treo quần áo, 2 giá 1m60 bề ngang 2m để đựngj túi sách, 3 cái tủ ngăn 3 tầng để đồ con và tất mùa đông, 4 cái móc treo được tầm khoảng 20 cái khăn mà đông- thu, rồi còn 3 cái bàn đựng trang sức, mỗi bàn 4 ngăn, bàn màu đen để vòng cổ, bàn màu trắng để vòng tay, bàn màu hồng để nhẫn, Trên 3 cái bàn thì có đủ các loại nước hoa và son, phải tới 15 lọ nước hoa khác nhau và 30 thỏi son đủ màu đủ loại, rồi 1 tủ dài 2m treo đồ đi bar hay dùng để đi làm việc của bang cơ. (t/g: chả bù cho e, 1 cái tủ 3 ngăn là hết, tặng e 1 tủ chị Vy__ Vy: mai chị gửi bưu điện cho__ t/g: ôi yêu chị xé.)

Vy tắm rồi có người làm gọi cô xuống nhà ăn tối. Không thấy ba cô đâu, Vy nhìn quần gia đứng cạnh.

- Ba cháu đâu?__ vừa cất đồ ăn vừa hỏi.
- Thưa cô chủ, ông chủ sang Anh rồi ạ__ quần gia lễ phép thưa

Cô không nói gì chỉ gật gật đầu. Ăn xong lên phòng ngủ luôn, để còn lấy sức 11h đi bar coi sao. chị Nhi cũng y chang.

4. Chương 4

11 giờ tại bar My My, đây là 1 trong những quán bar lớn nhất của bang Angel Rose. Ngoài cửa có 1 cô gái tóc xoăn nhuộm omber trên đen dưới vàng, mặc váy da xếp tầng ngắn trên đầu gối 1 gang, mix với áo crotop đen hở vai trắng nõn nà, chân đi giày cao gót đen 10 phân đấy, cổ đeo vòng kim cương có chữ Alice, nhân vật này chính là chị Vy gọi là Alice nhé. Cô gái bên cạnh là Nhi, Mary mặc quần sooc da với tất lưới mix với áo crotop trắng khoét nách, tóc xoăn nhẹ mái = móc lai hồng, chân đi giày cao gót trắng, đeo vòng cổ kim cương chữ Mary. - 2 cô không được vào phải có thẻ hoa hồng vàng mới vào được.__ 2 tên vệ sỹ bên ngoài cản 2 cô.

- Người là cái thá gì mà đòi cản 2 ta __ Mary quát.

- Xin lỗi cô không được vào __ 2 người vẫn nghiêm nghị

- Xem ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi đấy __ Alice vừa dứt lời thì nó và Mary xông dõ đánh 2 người vệ sỹ túi bụi.

3 phút sau, Alice và Mary ngang nhiên bước vào ngồi ở gần chỗ pha chế nước uống, 2 tên kia thì chạy vào báo. Từ trong 1 thanh niên trẻ chạy ra, chưa thấy mặt đã thấy tiếng rồi cơ.

- Đứa nào dám phá rối ở chỗ ông __ Tên này là Nguyễn Minh Thiện đàn em của tụi nó, đang nhìn 2 đứa nó, thấy đáng người nhỏ.

- Ranh con dám..... __ Đang nói thì 2 người kia quay mặt qua nhìn nó. Thấy mặt 2 người này Thiện tím tái mặt. rồi quỳ sụp xuống

- Tại hạ không biết chủ nhân tới nên không ra tiếp đón, mong chủ nhân lượng thứ bỏ qua __ Thấy Thiện quỳ xuống thì mấy người đàn ông đi cùng cũng quỳ y chang Thiện, chỉ có điều bất ngờ không kịp.

- Chỗ của ông cơ? __ Mary quát hỏi

- Đệ...đệ xin lỗi là chỗ của 2 các chủ ạ __ Thiện lễ phép nói, mặt không dám ngẩng lên nhìn

- Hừm....“ranh con” cơ à? __ Alice tiến tới dùng tay nắm chặt quai hàm Thiện nâng mặt nó lên nhìn

- Có biết lỗi không? __ Alice hỏi Thiện tiếp.

- Dạ....dạ, đệ biết...biết lỗi rồi ạ __ Thiện áp ứng trả lời, 10 phần sợ cả 10.

- Vào phòng vip rồi nói, dẫn đường đi __ Mary tiến tới nói.

- dạ, mời 2 tỷ theo đệ __ Thiện

Thiện dẫn Alice và Mary vào 1 căn phòng bên ngoài có đề vip1

- Các tỷ uống gì ạ? __ Vẫn thái độ lễ phép của Thiện

- Như cũ đi __ Mary nói

Rồi Thiện nói với đám người gì đó, chưa đầy 1 phút đã mang đồ uống vào đầy đủ

- Bang chủ và phó bang về có việc gì không ạ? __ Thiện lên tiếng trước

- Bang ta giờ sao rồi? __ Vẫn là Mary hỏi trước

- Thưa mọi việc từ sau khi giao cho tam quân thì có 1 bang nữa lên ngang hàng với bang ta ạ __ Thiện cung cần đáp

- Tam quân đâu? __ lúc này Alice mới hỏi

- Hiện mỗi người 1 chỗ, Bắc, trung nam ạ. __ Thiện

- Sao lại chia ra như thế? __ Alice tức giận đập bàn

- Dạ....để đệ báo họ, mai họ về diện kiến bang chủ ạ. __ Thiện

- Thôi, hạ hỏa __ Mary đập lửa nhanh chóng

- Hừ...,__ Alice lườm Thiện làm nó lạnh sống lưng.

- Ra ngoài đi, hết việc của người rồi__ Mary

Thiện nghe vậy thì đi ra ngoài luôn

5. Chương 5

Thiện ra ngoài gọi điện luôn cho tam quân về. Tam quân là tay chân thân cận của Alice và Mary, gồm 3 người: Hạo Quân; Nam Quân; Vương Quân. 3 người này mỗi người giỏi 1 việc nhưng cũng may có cái to cao đẹp trai, biết nhiều võ. Hạo quân 18 tuổi, tên này tinh nghịch, giống trẻ con, nhưng lại là 1 hacker mũ trắng rất giỏi. Nam quân 19 tuổi, am hiểu các loại vũ khí và am hiểu cả về các thể lực mạnh trên thế giới. Vương quân 20 tuổi: chứng trạc, lo trước sau đầy đủ, có thể nói đây là gia sư của Alice, ngoài ra đây là tướng quân dạy anh em trong bang học võ giỏi hơn. Lúc này trong phòng vip 1 Alice vẫn rất tức giận....- 3 cái đứa này, tách nhau ra thì làm được gì, mỗi đứa 1 về, Vương quân không lo, nhưng mà....2 cái đứa chết dẫm kia chỉ có được cái khó qua ải mỹ nhân.__ Alice tức tối nói với Mary

- Tao biết rồi, mai chúng về sẽ cho chúng biết tay__ Mary cố gắng làm nó bớt tức.

- mai tao phải chặt đầu chúng mất, tức điên lên này__ Alice nắm chặt tay, nghiến răng ken két.

- Thôi mày hạ hỏa cho tao nhờ, tức mới giận làm gì cho nó nhanh già, ngốc!__ Mary nói mà cứ như hắt nước lạnh vào mặt nó

- Hừ.... Mày nói cũng đúng, nhan sắc trời ban của tao việc gì phải vì 3 tên đó mà tàn phai__ Alice xoa mặt

- ọe ra__ Mary thấy nực cười quá

- hahahaha.... tao đùa xiu mà__ alice cười lớn

Thế là 2 đứa chúng nó ngồi trong phòng nói chuyện với nhau, chốc chốc lại rộ lên những chàng cười được gọi là không nên dành cho con gái. Khoảng 1 giờ sáng chúng mới về. Cũng ở bar đó có 2 người con trai ngồi ở 1 góc kín đã chứng kiến mọi chuyện mà 2 cô không hề hay biết, mấy cô về mà 2 chàng vẫn chưa về. 2 chàng chính là Key và James

- Không ngờ lại như thế__ James ngơ ngác nói

- Đúng là thiên sinh lệ chất, đã thế thân phận còn kinh ngạc hơn__ Key cầm ly rượu nói (Thiên sinh lệ chất có nghĩa là trời xinh quyến rũ xinh đẹp)

- Không biết có còn gặp lại không nhỉ__ James tiếc nuối nói

- Muốn là được, Về.__ Key lạnh lùng nói rồi đứng dậy rời khỏi quán bar MyMy cùng James

* Biệt thự Thủy tiên, phòng Vy*

Đã 2 giờ sáng, Vy vẫn chưa ngủ, cô nhìn về phía ánh trăng rọi vào cửa sổ. Dòng suy nghĩ của cô đã bắt đầu từ khi cô cố ngủ nhưng chưa thể.

” Tại sao mỗi khi mình nhắm mắt, khuôn mặt lạnh lùng đó lại hiện ra? anh ta nào có đẹp trai gì đâu chứ? Liệu mình có gặp lại người đó không nhỉ? còn hẳn 3 điều hẳn phải làm cơ mừ. Đôi mắt nâu sâu đến khó đoán nội tâm, mi thì như con gái vừa cong vừa dài, đôi môi cong lên vén ra 1 nụ cười làm khuôn mặt càng hoàn mỹ, mũi không quá à cũng không thấp. Cao, đáng đẹp, biết nói chuyện. Cũng thú vị đấy” nghĩ đến đây Vy sực nhớ vội lắc đầu nhằm xua ý nghĩ vừa rồi. ” Mình nghĩ gì vậy chứ, không thể yêu tên đó được, thế gian còn nhiều người. Đi ngủ đi mai đi học nèo.” Vy nghĩ thế rồi kéo chăn, nhắm mắt, nở 1 nụ cười rồi ngủ luôn.

* Biệt thự Snow *

Ở đây có 1 sự trùng hợp không phải là ngẫu nhiên, mà là trời định chăng. 1 chàng trai vào giờ này không ngủ lại đi nghĩ về 1 người con gái có phải là bị thần tình yêu bắn cung trúng không nhỉ? ” Người con gái đó khác với những người khác. Có thể biết cô ấy không ham vinh hoa phú quý. Đôi mắt ánh lên đôi điều tình

ngịch bướng bỉnh. Cao đấy nhưng vẫn lùn hơn mình, tính làm người mẫu cho ai xem mà gầy dữ. Nghĩ lại cái lúc đấy là biết ngay đánh đá rồi. Nhưng ông trời ơi, sao trên đời lại có người như thế: Thiên kiều bá mị, tiên tư ngọc sắc, nguyệt mi tinh nhân. Liệu cô ta có đi phẫu thuật thẩm mỹ không nhè? howizz dù gì cũng ngủ đã.” (t/g: xinh đẹp tự nhiên đấy bố, phẫu thuật cái con khỉ). Khánh nhắm mắt ngủ và trong lòng nhen lên 1 suy nghĩ nữa: Người ấy ngủ ngon nhé!

(Thiên kiều bá mị: xinh đẹp quyến rũ. Tiên tư ngọc sắc: dung mạo như tiên, khí chất như ngọc. Nguyệt mi tinh nhân: lông mày như trăng, mắt như sao)

6. Chương 6

* Biệt thự Thủy tiên*Mới sáng đầu tuần, chim còn đang hót líu lo trên cành, nhiều nhà mới dậy ngủ, cảnh tượng buổi sáng thật yên bình, nhưng chưa được bao lâu....

- Yến Vy cậu dậy ngay cho tớ_ Giọng oanh vàng thánh thót của Uyên Nhi

- Immm..... nhờ..._Vy ẻo lả mắt nhắm mắt mở

- Dậy đi, ta phải đi học đấy, nhanh._ Nhi kéo Vy nói

- Ồi mấy giờ rồi?_ Vy hốt hoảng hỏi

- 6 giờ 30, mày có 10 phút để xuống nhà ăn sáng._ Nhi nói rồi xuống nhà luôn mặc kệ nó

Vy hốt hoảng lao vô nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân. Đúng 10 phút sau cô xuống nhà.

- Ăn lệ đi, 5 phút_ Nhi nhắc nó lúc nó ngồi xuống bàn

Vy cầm cúi vào ăn và chị ấy là làm theo lời Nhi. Chúng lên xe Lamborghini màu trắng phóng nhanh tới trường.

* Trường Vĩnh Thiên*

Trước ngưỡng cửa nhộn nhịp của trường, học sinh đang tới tấp vào trường, dù gì cũng sắp vào lớp rồi. Đột nhiên mọi hoạt động của họ như ngưng lại khi 1 chiếc Lamborghini dừng lại. Hai cô gái bước xuống. Vy bước xuống trước, tóc xoăn nhẹ nhuộm omber màu đen vàng, mái chéo. Nhi đi xuống sau, tóc ép cúp ngang lưng mọc lại xanh, mái =. Những tiếng ồ à vang lên.

- Tao..... tao chưa thấy ai xinh như thế._ hs1

- Ước gì da mình không tì vết như thế_hs2

- Công chúa trong mơ của anh_hs3

-.....

Hai người họ lướt nhanh qua đám học sinh đứng ở cổng lúc đấy. Mọi người thì đưa mắt nhìn theo 2 đứa.

- Phòng hiệu trưởng ở đâu nhỉ ?_ Vy nhìn Nhi thắc mắc

- Hỏi người kia thử xem_ Nhi chỉ vào 1 chàng trai đang ngồi ở ghế đá đọc sách.

Hai đứa tiến tới nhìn kĩ hơn, nhân vật này cũng đẹp đấy, tóc màu vàng kim.

- Tóc vàng kim, cho tôi hỏi chút, phòng hiệu trưởng ở đâu?_ Vy thấy màu tóc gọi tên luôn @.@

Anh học sinh thấy có người nói tóc vàng kim, mà mình cũng thế, nên ngược mắt lên nhìn. Tim anh bỗng đập nhanh bất ngờ, vẫn dòng suy nghĩ cũ khi thấy 2 cô gái này ” sao lại xinh đến như thế”. Thấy người này đơ đơ Nhi đành lên tiếng.

- ê, tôi hỏi cậu đó_ Nhi khua khua tay trước mặt cậu ta.

- Đi thẳng rẽ trái có 1 tòa nhà màu vàng 2 tầng, phòng hiệu trưởng là phòng đầu tiên từ phải qua trái của tầng 1_ Học sinh này vẫn nhìn Vy nói, khi cảm nhận được mặt mình đang đỏ thì cúi xuống giả vờ đọc sách.

- Cảm ơn nhé__ Vy nở 1 nụ cười rồi bước đi cùng Nhi theo hướng học sinh vang kim đó chỉ.

Đi bộ nhẹ nhàng 5 phút sau họ đã ở trước phòng hiệu trưởng.

” cộc...cộc” Vy gõ vào cánh cửa.

- Vào__ 1 giọng nam lạnh lùng vang lên.

Hai cô gái mở cửa bước vào, ôi cảnh tượng này thật là mắt mắt cho người kia qua. 1 chàng trai ngồi ở ghế sofa đơn chân để lên bàn uống nước vắt chéo, nhắm mắt nghe nhạc. Còn 1 chàng trai nữa đang nằm dài trên ghế dán mắt vào cái ipad không hay biết có người vào.

- Đây chả phải 2 tên chiều hôm qua sao?__ Vy nhìn 2 người đó nói

- Và họ mặc quần áo học sinh phải chăng chúng ta vô lộn phòng rồi__ Nhi đang dính lời tay Vy kéo ra ngoài

- Không nhầm đâu, 2 cô là học sinh mới đến?__ Khánh lên tiếng làm Minh giật mình đứng dậy

- Đúng__ Vy và Nhi đồng thanh đáp

- Cô Thanh qua phòng hiệu trưởng__ Khánh gọi điện rồi chỉ nói cụt lủn 1 câu sau đó tắt điện thoại.

- ừ, Hai cậu ngồi đi__ Minh nhường chỗ. thấy thế Vy và Nhi ngồi xuống.

- Sao lại xưng hô là cậu__ Nhi bắt bẻ

- Ta = tuổi mà. __ Minh vừa dứt lời cánh cửa bật mở, hẳn là cô giáo Thanh chủ nhiệm 11a1, trông tầm 26 tuổi.

- Cô, đây là học sinh mới của lớp mình, chúng ta lên lớp giới thiệu họ nhé.__ Minh

- Vâng mời thiếu gia công tử đi trước ạ__ Cô Thanh

Thấy thế 4 người họ đứng dậy ra khỏi phòng, Khánh và Minh đi trước, Vy với Nhi đi sau.

7. Chương 7

* Lớp 11a1* Cô Thanh và 2 thiếu gia vào lớp trước.

- Các em, hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới tới, 2 em vào đây__ Cô thanh vui cười, vẫy họ vào lớp

Vy, Nhi vừa vào lớp thì cả lớp ồ à lần nữa

- hot girl nữa này__ hs1

- xinh wa__ hs2

-.....

- 2 em tự giới thiệu đi__ cô Thanh nhắc

- Xin chào tất cả các bạn, mình tên là Phạm Ngọc Uyển Nhi, mình mới từ Anh về, mọi người cứ gọi mình là Nhi nhé__ Nhi nói xong thì cười tươi lộ ra chiếc răng khểnh và má núm đồng tiền làm hội con trai nhất là Minh ngất lên ngất xuống.

- Hi everybody, tớ tên là Trần Hoàng Yến Vy, cũng mới từ Anh về, mong các bạn giúp đỡ nhé__ Vy nháy mắt tinh nghịch với nụ cười nồng ấm làm trái tim của Khánh tan chảy lúc nào không hay.

- Vy lại bàn cuối tổ 2 ngồi nhé, còn linh xuống bàn cuối tổ 3 ngồi đi__ Cô Thanh phân chỗ

- Dạ__ 2 đứa đồng thanh rồi về chỗ

Xuống đến nơi 2 người mới nhận ra người mà mình ngồi cạnh chính là Minh và Khánh. Họ ngồi xuống chỗ rồi quay lên bảng thì có vẻ như hội con gái lớp này thì có ánh mắt viên đạn đâm thẳng vào họ, còn hội con trai thì ánh mắt gì được đây..... à trái tim

8. Chương 8

Hóa ra chính là Khánh và Minh tới.- 2 cậu cho tụi mình ngồi nhờ nhé?__ Minh hỏi

- Hết chỗ à?__ Nhi

- Ừ hết sạch rồi__ Minh tỏ mặt buồn

thấy thế 2 nàng ngó coi đúng không, ai ngờ thế thật thôi thì làm việc tốt cũng không mất gì. 2 nàng nhìn nhau hiểu ý.

- Ngồi đi__ Vy nói

Nghe câu này 2 chàng mừng thầm rồi ngồi xuống ăn cùng. Được 1 lúc thì họ lại bị làm phiền, trời đánh tránh miếng ăn. Mấy cô gái mặt xinh nhờ hàng trăm lớp phấn bước tới, với cái giọng ngọt hơn mía lùi.

- Anh Khánh ơi em ngồi với được không?__ cô tóc phớt tím

- Không__ Khánh lạnh lùng nói

- Anh Minh à, em là Hà My nè, cho em ngồi ăn ké nhé anh yêu__ cô tóc xanh dương

- Đây đâu phải chỗ tôi, và còn nữa, tôi không phải anh yêu của cô__ Minh hăng hái khẳng định

- 2 con kia mới đến mà đi ve vãn trai thế à, chúng mày là ai mà cướp chỗ của tao__ Nhỏ tóc tím

Vy đang cầm cốc nước cam, nghe câu này thì sôi máu, Nhi đang ăn nghe thấy vút cái đũa xuống đứng phắt lên.

- Cô vừa nói gì?__ Nhi hỏi

- Nói vậy mà không hiểu sao.__ nhỏ Hà My lấy tay xoắn đuôi tóc

” Bốp” Vy đã tiến tới tát nhỏ Hà My đó, nhỏ không kịp đỡ ngã ra sau. Con bạn tóc tím lấy thể xông tới định tát Vy thì chưa cả kịp giờ tay đã bị Nhi tát cho 1 cái. 5 ngón tay của Vy và Nhi in hằn lên mặt 2 đứa đấy..

- Người là gì mà dám tát ta?__ Nhỏ tóc tím còn cố hỏi, mắt lưng chừng lệ

- Dám à? Vậy người có đủ tư cách hỏi câu đó?__ Vy nói nó rồi vẽ lên 1 nụ cười chết chóc.

- Mày có biết tao là ai không?__ Hà My đứng dậy, tiến tới gần nhìn chằm chằm Vy.

- Cái thể loại phát ngôn tùy tiện nhà người không phải ở bãi rác mà ra đấy chứ?__ Nhi đứng bên cạnh, nói Hà My với giọng khinh bỉ.

- Còn phải hỏi sao. Đã thế còn không biết thân phận nhìn người khác chằm chằm, có phải thấy mình xấu quá không. Chính mình đi ve vãn trai lại còn lên giọng dạy đời người khác, có phải người chán sống rồi không. Người mà còn nhìn ta như thế, ta sẽ móc mắt người ra, còn ăn nói xấc xược như vậy ta cắt lưỡi người, sau đó mang cho chó ăn đấy__ Vy không để My nói, chen vô dọa 2 nhỏ 1 trận.

- Sao người dám?__ Nhỏ My vẫn hét lên vào mặt Vy.

Vy thấy nó hét nhắm mắt lại vài giây khi My nói xong thì..... ” Bốp”.... Vy tát vào nốt cái má còn lại và thể là khuôn mặt in mười ngón tay thon

- Lại còn hét vào mặt người khác vậy sao. Cô có biết như thế bẩn lắm không....__ ” bốp” Vy tát My cái thứ 3 rồi cô nói tiếp ~ Cái con vi khuẩn nhà cô, với cái con mắt xanh mỗ đỏ, công không ra công, quạ không ra quạ kia, biến đi trước khi ta lấy đầu 2 người ra làm đèn lồng__ Vy chỉ mặt 2 nhỏ quát

Thấy Vy nói thế 2 đứa nó tức lắm, nước mắt cứ chảy ra, có vẻ rất sợ. Thế là 2 nhỏ chạy khỏi căng tin mất. Lúc này Vy và Nhi mới nhận ra mọi người trong căng tin đang nhìn 2 cô như người ngoài hành tinh.

- Nhìn cái gì, có muốn như thế không?__ Nhi khó chịu quát rồi ngồi xuống ăn tiếp cũng Vy

Mọi người thấy thế cũng đành ai vào việc nấy như cũ. Khánh và Minh hết nhìn nhau lại quay qua nhìn Vy và Nhi.

- 2 người giỏi thật, chúng tớ bị cô ta bám dai như đĩa, bày đủ trò không tách ra được đấy.__ Minh

- Dù gì cũng cảm ơn__ Khánh nói với cái điệu ngai ngại, chắc lần đầu nói cảm ơn mà, chuyện thường.

- Không có gì, dù sao tại mình cũng không thích bị làm phiền khi ăn__ Nhi trả lời

- Còn nữa ghét nhất là bị nói và gọi như thế, bực mình.__ Vy thêm vào câu của Nhi

Hai chàng chỉ nghe rồi ăn. 2 tiếng nghỉ chưa cứ vòng vào 4 người nói chuyện với nhau, chả có người thứ 5 xen vô nữa.

Vào lớp.....

Ra chơi....

và Về.

9. Chương 9

* Biệt thự Snow*

Trong phòng đọc sách có hai người con trai đang ngồi nói chuyện. Minh ngồi ghế sofa tay cầm tách cà phê. Khánh ngồi ở bàn máy tính, tay cầm hồ sơ gì đó.

- Quả là không thể coi thường 2 cô gái đó rồi__ Minh nhâm nhi tách cà phê nói

- Xinh có, giỏi có, trẻ con có, độc ác càng có, rốt cuộc tính cách của họ là thế nào?__ Khánh nhìn xấp ảnh trong tệp hồ sơ xem.

- Đúng là đại tiểu thư nhà họ Trần có khác, mới gặp mấy ngày đã làm Hoàng Minh Bảo Khánh có tiếng lạnh lùng như băng mở lời khen không ngớt như vậy....thật đúng là thiên tài.__ Minh chọc Khánh

- Có phải dạo này cậu chán sống rồi không?__ Giọng nói lạnh tanh của Khánh lại phát ra.

- Đâu, mình còn phải muốn sống dài dài để chống mắt lên coi cậu và cái cô Vy đó thế nào.... Hừ__ Minh hất hàm vỗ ngực nói.

- Lo chuyện của cậu với đại tiểu thư họ Phạm đi, rảnh quá mà__ Khánh tặng Minh 1 cái lườm mát lạnh bạc hà.

- Cần phải nhắc sao?__ Minh nháy mắt lia lịa với Khánh (chắc định nháy mắt đưa tình đây mà)

Thế là hai chàng trai ngồi nói chuyện với nhau tới khuya, tới nay hai người này yên vị ở nhà nhưng ở nơi khác có người không như vậy....

* Quán bar MyMy * (t/g bỏ tay với người đặt tên bar nè lun ở)

Trong phòng vip 1, Alice, Mary cùng 4 người con trai đang bàn chuyện náo nhiệt hơn bao giờ hết. Nói đúng thì Alice đang guát 4 đứa con trai xa xă, nhưng cũng may chỉ 1 lúc đầu thôi, còn về sau có đỡ hơn rồi. Khổ thân con trai con đứa, còn lớn tuổi hơn mà bị Alice đè đầu cưỡi cổ thấy khổ thân.

- Ta đã dặn ba người sao? hả? không nhớ hay là nhớ mà không nghe?__ Alice đi đi, đi lại trước mặt 3 chàng quỳ dưới đất, đây chính là tam quân của cô. Tên Thiên thì đứng sang 1 bên nhìn.

- Thưa Bang chủ tam quân biết tội rồi ạ__ Nam quân lên tiếng.

- Biết cái con khỉ. Bây giờ mới biết muộn rồi__ Alice quay lưng ra trước mặt họ, tay chấp ra sau mông.

- Mong bang chủ thứ tội, cũng tại tiểu nhân ham chơi muốn vào miền nam nên dè ra ý này__ Hạo quân phùng mồm chu mỏ bao biện.

- Trông cái mặt kia... các người thích đi lắm hả?__ Alice chợt đổi bộ mặt như có lòng hỏi thích đi không thích là cho liền.
- Dạ, vâng ạ__ Hạo quân nhanh chóng trả lời, thế là anh đã mắc lừa rồi.
- hahaha__ Alice cười lớn rồi nói tiếp__ Người nghĩ gì, cái đầu không phải chỉ để hacker thôi đâu__ Vy gõ vào đầu Hạo quân 1 cái thật mạnh.
- Ui da,c tiểu nhân biết rồi ạ__ Hạo quân phụng phịu.
- Thôi đứng dậy đi, lần này ta tha cho các người.__ Alice ngồi xuống ghế.
- Đa tạ bang chủ miễn xá tội ạ__ Tam quân đồng thanh nói rồi đứng dậy
- Đạo này các người làm ăn kiểu gì mà để Bang ta có bạn cùng vị trí thế hả?__ Mary ngồi ăn hoa quả uống rượu từ lúc giờ mới mở mồm.
- Thưa, là do bang đó có thể lực đằng sau chống đỡ rất lớn ạ, lại thêm Bang chủ và phó bang đó cũng rất giỏi, e rằng chị có 2 Đại tiểu thư mới đầu được__ Vương quân khôn ngoan giải thích luôn.
- Tốt đấy, hẹn đi, khoảng mấy ngày nữa gặp bang đó__ Mary chống tay lên bàn ra lệnh.
- Thôi, ta về đây, không cần tiễn__ Alice cùng Mary đứng dậy bước ra ngoài
- Dạ, cũng tiễn Bang chủ và Phó bang ạ__ 4 người con trai cúi đầu trước 2 người con gái.

Lên chiếc Lamborghini, Alice chở Mary về rồi cũng về nhà mình luôn. Và tất nhiên, 1 nhiệm vụ cao cả đang chờ họ rất lâu rồi, 1h sáng chứ sớm gì cho cam. 2 nàng về, lao đi thay đồ và sau đó ” NGỦ ” nhiệm vụ cao cả của họ bắt đầu.

10. Chương 10

Những chú chim đang vui vẻ hát vang bài ca bình minh, từng tia nắng bắt đầu len lỏi qua cửa sổ. Xem ra mặt trời đã bắt đầu kéo cỗ xe của mình đi làm việc rồi. Trên con đường quen thuộc tới trường Quý tộc Vĩnh Thiên, từng đoàn xe ô tô đủ sắc màu chở cô cậu tiểu thư, thiếu gia giàu có.

” kít ”

Tiếng thắng phanh xe của ai đấy, nhân vật nào là chủ sở hữu của chiếc xe mới nhất này. Từ trên xe 1 đôi chân ngọc ngà đem giày cao gót trắng, để xuống 10 phân bước xuống xe. Vẫn những tiếng bất ngờ như hôm qua vang lên, có điều hôm nay có mấy câu mới mới. Cô gái mặc đồng phục nhưng vẫn không che được số đo 3 vòng chuẩn, đôi chân dài, trắng nõn nà. Tóc cột đuôi ngựa cao, mái chéo, khuôn mặt hoàn mỹ, chỉ nhìn thôi cũng đủ biết là nó rất mịn màng. Vy khoác cặp bước vào trường không quên vút chiêu khóa cho 1 người giữ xe. Xung quanh Vy là 1 cảnh có thể xem là hỗn loạn, lại còn có mấy chàng chảy máu cam cơ. Đôi chân Vy nhanh nhẹn bước vào lớp, hiện trong lớp chỉ có vài học sinh. Vy cheo cặp vào bàn rồi lúi tai nghe ra nghe nhạc ~~~. 15 phút sau, học sinh có vẻ đến đông hơn, Khánh vào cất cặp xong cũng đi luôn, nó cũng không mấy bận tâm, cho đến khi....

- Con kia mày đi học không gọi tao, làm tao đến nhà mày tìm đấy mày có biết không hả Vy?__ Nghe là biết Nhi nói, chứ ai dám gọi nó thế
- Ai mượn bố đến gọi không, tao cố tình à rẽ vào gọi tao để đi học muộn đấy, lẽ__ Vy tháo tai nghe nói, rồi còn tặng nó cái lẽ lười.
- Bạn mới chả bè, thế này thà không có còn hơn__ Nhi lăm lăm quay mặt đi ra ngoài
- Ấy, tao nói đùa, tao dậy sớm ngắm bình minh thôi chứ__ Vy chạy vội tới bám vào vai Nhi từ sau vừa đi vừa nói.
- Trời sắp sập cũng nên__ Nhi quay lại véo má Vy rồi chạy
- Á con này láo, định chạy đi đâu__ Vy

Nói xong Vy chạy theo đuổi Nhi. Hành lang rộng mở nó cắm cúi vào chạy. Chợt thấy nơ đồng phụ tụt, nó vừa chạy vừa thất lại nơ. Nào ngờ thất gần xong thì....

” Rầm ”

Vy đâm vào cái gì đó. Té ra sau bắt ngờ nó không kịp phản kháng. ngồi dưới nền đá hoa hành lang.

- Cái gì không có mắt dám đâm vào bà, làm bà ngã hả._ Vy quát ngau lên rồi đứng dậy phủi quần áo, lúc này ngược mắt lên nhìn mới biết. Trong đầu nhen lên 3 nhận thức: thứ nhất nó đâm vào là con người chứ không phải cái gì, thứ 2: người nó đâm vào là nam không phải nữ, thứ 3: người con trai này lại chính là Khánh.

- Cái gì? Bà? Dám?_ Khánh vẫn cái bản mặt lạnh lùng hỏi lại.

- Điếc hay sao mà không nghe rõ_ Vy kéo tóc, nói.

- Cô nói ai điếc hả?_ Mặt Khánh bắt đầu hiện rõ chữ bực

- Nói ai người ấy tự biết, lớp a1 chứ đâu phải a2 mà không hiểu_ Giọng nói danh đá của Vy làm mọi người dồn hết ánh mắt nhìn cô.

- Không chấp cô_ Khánh không muốn cãi nhau với cô gái này lên cất bước về lớp.

- Kệ anh_ Vy nói xong chạy đi tìm Nhi luôn

Khánh có chút hơi buồn vì biểu hiện của Vy nhưng dù thế nào vẻ mặt của anh vẫn vậy, vẫn lạnh lùng không kém. Nhỏ Vy vừa chạy đi vừa có cái cảm giác mình hơi quá. Mọi người chứng kiến cảnh đó thì cứ ngỡ mình đang mơ vì trước đây không ai dám nói với Khánh vậy. 1 lúc lâu sau chuông vào lớp vang lên. Tất cả học sinh đã vào lớp cả. Sân trường lại trống vắng hơn bao giờ.

* Lớp 11A1 *

2 tiết đầu là tiết văn, cô văn nổi tiếng khó tính cho nên giờ này học sinh trong lớp chỉ có gục xuống bàn mà ngủ hay nghe nhạc gì đó, miễn là không mất trật tự, Cô này mà nổi trận lôi đình, có phụ huynh tới may ra cứu được. Vy và Khánh trong hai giờ này chả ai nói chuyện với ai, mỗi người một việc. Chị Nhi anh Minh thì khác, hai người này không ngủ, không nghe nhạc, mà họ đang ngồi chơi ” X...O ”. xem tình hình nay anh Khánh chuẩn bị giờ cờ trắng ra vậy này. Thế là hai tiết học trôi qua chậm rãi những dù gì cũng ra chơi rồi đây.

11. Chương 11

“...Reng....Reng..”Tiếng chuông ra chơi vang lên. Học sinh trong các lớp học lại vỡ òa niềm vui hạnh phúc. Đứa thì xuống căng tin, đứa xuống sân, nhưng cũng có người ngồi trong lớp. Khánh đã ra ngoài. Vy sắp.....

- Vy! xuống căng tin với tụi tao không?_ Nhi hỏi Vy, đứng bên cạnh là Minh.

- Thôi, 2 đứa đi đi_ Vy từ chối.

- Vậy tụi tôi đi đây_ Minh nói rồi đẩy Nhi đi.

Ngồi trong lớp 1 mình chưa được hai phút. Cô sực nhớ chưa đi thăm quan trường này, thế là đứng phắt dậy cô bước đi. Cuối hành lang tầng 1, có mùi hương gì đó thơm dịu dàng. Cô bước ra sau trường, trong đầu cô đã thầm đoán trước được là hoa gì rồi. Wao! đập vào mắt Vy là gì đây, một vườn hoa hồng đang khoe sắc. Vàng, trắng, tím, đỏ, cam màu nào cũng có hết trơn. Nhưng lại trơ ra 1 cái cây lộc vừng to lớn, cũng đang ra hoa. Nhẹ nhàng bước tới ngồi dưới gò lộc vừng đối diện khóm hoa hồng đỏ. Dùng ngón tay trở và giữ cô nâng bông hồng tới gần mũi ngửi.

- Thơm quá, sao mình không biết chỗ này sớm hơn nhỉ_ Cô tự nói 1 mình (tự kỉ)

Ngồi dựa lưng vào gốc cây, tay ôm chân, nhẹ đặt đầu mình vào đầu gối. Trong cô đang nhen lên suy nghĩ phải cúp học để ngủ ở đây mới được, thì cô lại bị làm phiền...

- Thầy à, tôi đâu phải con nít đâu_ Giọng 1 cô giáo.

- Đi mà, chỉ hôn 1 cái thôi, tối ta đi ăn tối nhé! _ Giọng thầy giáo này nghe quen quen

- Thôi đc rồi 1 cái nhé _ giọng cô vừa này

2 giáo viên đó cứ ở đó tình tứ với nhau mà không hay biết từ đầu đến cuối cuộc hội thoại đã bị Vy quay hết lại.

” Quả này bà chết với tui nhé bà cô tiếng anh, thầy quản giáo ơi, em xin lỗi, chỉ tại thầy dính với cái bà em ghét nên thôi thì thầy chịu khổ chút vậy. Chỉ là đuổi việc thôi mà.” Đó là những điều trong đầu nó nghĩ. Khoảng 15 phút sau đôi gian phu kia vào lớp. Cô cũng đứng dậy về lớp. Chuông reo rồi mà. Ngồi vào chỗ của mình, Khánh và Vy không ai nói 1 lời nào. Cho tới khi nó đang nằm dài ra bàn thì cái cô tiếng anh kia gọi nó lên bảng.

- Cô gọi em hả? _ Nó thản nhiên hỏi lại cô, nhưng cô chưa kịp trả lời đã có người chen vào.

- Cô điếc hay sao mà hỏi lại _ Khánh dùng câu của Vy lúc trước.

- Trời ban cho tui mắt mũi miệng. Việc gì tôi phải im lặng _ Vy quay qua lườm Khánh.

- Nói thì to đến nỗi muốn gọi cả cụ tổ người khác lên ý nhờ _ Khánh đắc ý

- Tui đây ăn to nói lớn từ nhỏ, cụ tổ nhà người khác có thấy lên đâu, mỗi cái cụ tổ nhà anh là không chịu được thôi _ Chị Vy cũng không phải dạng vừa đâu.

- Vậy sao cô không im lặng làm doraemon lấy cái máy vượt thời gian mà gọi cụ tổ lên, cho đỡ điếc tai tôi. _ Anh Khánh đang hình dung mặt chị Vy lấp vào thân hình doraemon, rồi cười trong lòng nhưng cũng không được lâu.

- Anh sợ mai kia xuống dưới ý không có ai chơi cùng nên muốn nhờ tôi gọi cụ tổ anh lên rồi đi cùng anh cho đỡ chán ý gì? _ Chị Vy đã ra tay 1 cách chặt chẽ.

- này....cô....cô.... _ Anh khánh tức đến nỗi không nói được gì

Vy đang định nói lại cho anh ta 1 trận nhớ mặt thì cô giáo lên tiếng..

- Em Vy lên bảng làm bài tập đi, lớp học không phải chỗ cãi nhau. _ Giọng nghe mới oai làm sao.

Trong lòng Vy thì chỉ cười đắc ý nghĩ bà còn non lắm chưa đủ tuổi cho câu gừng càng già càng cay đâu. Thế rồi cô lên bảng làm bài tập. Tưởng chừng như bài này chỉ có vài người giải được, tốn không ít thời gian thì 1 khi chị Vy đã sẵn tay vào việc thì chưa đầy 5 phút, đã xuống chỗ thản nhiên tặng Khánh 1 cái nhìn đầy khiêu khích và ngồi xuống nhẹ nhàng. Lớp học ồ à khen ngợi Vy, khâm phục khâm phục rồi đây. Cô giáo nhìn bài làm rồi cũng phải trở mặt lên nhưng mà tức lắm kế hoạch không thành.

- Đúng. _ Cô giáo nói đúng 1 chữ nhìn nó.

Tiếp tục giảng bài, đây đọa học sinh chưa được bao lâu...

” Reng....Reng....Reng”

Tiếng chuông báo về vang lên. niềm hạnh phúc lại vỡ òa trên mỗi khuôn mặt. Hôm nay các lớp a1, a2, a3 chiều được nghỉ để các lớp từ a4 đổ đi, đi lao động công ích.

12. Chương 12

Bước vào phòng họp, đây là phòng cực lớn, có bàn xếp thành hình chữ nhật, trống giữa, có khoảng 31 ghế. Alice bước vào ngồi ở chiếc ghế đầu, ở giữa 2 hàng ghế. Tam quân thì chọn bừa 1 chỗ rồi ngồi.

- Sao không gọi cho Mary thế? _ Alice đảo mắt quanh phòng không thấy Mary.

- Đã gọi điện báo và đến nhà tìm nhưng Phó bang bảo đang bận, có gì gửi mail sau. _ Nam quân vừa lướt web = điện thoại vừa nói

- Bận cái đầu nó có mà đi chơi với dai _ Alice đặt tay lên bàn chống cằm.

- Người đó tên Minh thì phải?__ Hạo quân nhìn Alice.
 - Sao hôm nay thông minh xế, mà vào vấn đề đi.__ Alice cười khen hạo quân nhưng nụ cười chưa được mấy giây đã vụt tắt.
 - Có 1 thể lực mới nổi, đã cướp mất lô vũ khí của chúng ta trên đường từ Nga về. Có tên là Bang Light. Chủ bang này đã có nhiều tuyên bố hùng hồn với các đối tác làm ăn của chúng ta rằng bang chủ chỉ là 1 đứa con gái hơn nữa mới 17 tuổi vắt mũi chưa sạch. Nhiều lúc đến các bar của ta gây sự, đánh người không lý do.__ Vương quân vừa nói vừa điều khiển hình ảnh trên máy chiếu.
 - Nực cười. Thứ nhất sao đối tác làm ăn của ta lại đi gặp cái bang đó. Thứ 2, bang đó mạnh đến nỗi tam quân của chúng ta không làm gì được trong khi giữ trong tay không phải là ít binh lực sao? Thứ ba, rốt cuộc Bang chủ bang đó là ai, đã gặp ta chưa mà tuyên bố hồ báo vậy.__ Alice cười cợt nói, nói xong không quên tặng cho tam quân một cái nhìn đầy tức giận.
 - Thưa, thứ nhất, mấy ông bà ý bị uy hiếp và lôi kéo nên tới gặp chúng.__ Hạo quân trả lời trước.
 - Thứ hai, đúng là tam quân có nhiều binh lực chính xác là hơn 500 người nhưng sợ dùng người sai việc, quân tự thì nhiều mà sống thì ít, hẳn sẽ bị bang chủ và phó bang truy tội.__ Nam quân ngồi xoay ghế qua lại tiếp lời Hạo quân.
 - Thứ ba, bang chủ đó tên thật là Đặng Thái Trường, tên trong bang là Cody. Hiện nay 20 tuổi, mới từ Anh về Việt Nam, Hình như đã từng là bạn học cũ cấp 2 của bang chủ ngày tiểu học.__ Cuối cùng là Vương quân nói.
 - Đặng Thái Trường...bạn cũ tiểu học... Cody... Không thể nào, không đúng.__ Alice lúc đầu ngáp ngừng nghĩ. Khi nghĩ ra thì đập bàn đứng dậy.
 - Sao vậy bang chủ?__ Hạo quân lo lắng.
 - 3 người còn nhớ Vương Minh Hiếu không? Adam, bạn trai cũ của tôi ngày cấp 2 ý?__ Alice quay lưng lại họ, 2 tay chấp ra sau.
 - Có ạ__ tam quân nghĩ một lúc rồi cùng chẳng lời.
 - Chắc mọi người cũng biết, Adam bị tai nạn lúc 15 tuổi, tai nạn giao thông. Lúc đó có đi cùng 1 người bạn. Vì nghe nói tôi bị bắt cóc nên họ tới cứu tôi. nhưng tôi không hề bị sao, là do người bạn kia lừa anh ấy tới đó để bắt cóc anh ấy tống tiền. Nào ngờ, với cái tốc độ Adam đi đã gây ra tai nạn. Người bạn đó là Cody, anh ta đã bỏ Adam lại đó không gọi cấm cứu mà bỏ đi.__ Giọng Alice trầm xuống, nhỏ dần, có chút nấc lên nhẹ nhẹ.
 - Nhưng tại sao hẳn lại gây hấn với Người?__ Nam quân hỏi
 - Là vì sau cái chết của Adam ta đã lục tung đất nước Anh lên tìm Cody, gia đình anh ta có 1 công ty nhỏ, anh ta thì chỉ ăn chơi, lại không dám xin tiền ba mẹ nên bắt cóc Adam. Ta điều tra biết mọi việc nên làm công ty đó phá sản, ba mẹ hẳn tự vẫn, Cody không biết đã bỏ đi từ lúc nào.__ Trong giọng nói của Alice càng có thêm sự bức bối.
 - Vậy là muốn trả thù, chúng ta sẽ làm gì đây?__ Vương quân dường như đã suy đoán đúng.
 - Sắp xếp lịch trình, chuẩn bị vũ khí, anh em, ta sẽ cướp lại lô hàng đó và...làm cho bang Light cùng...người tên Cody đó biết mất khỏi mặt đất này__ Alice nắm chặt tay, nhấn mạnh từng chữ một.
 - Vâng thưa bang chủ__ Tam quân một lần nữa đồng thanh trả lời
- Nói đến đây, Alice quay người bước ra khỏi phòng lên nhà trên. Cô thoàng nhìn qua cái bàn thấy có một chiếc vòng cổ rất ưng ý mình. Cô tiến lại, cầm chiếc vòng cổ có đính kim cương đỏ trên hình trái tim. Bên cạnh là 2 người hầu.
- Đẹp đấy!__ Alice cười
 - Quả là bang chủ có khác, Đây là mẫu mới nhất trên thế giới chỉ có 3 chiếc, Bang đã nhanh tay mua được 1 chiếc ạ.__ 1 cô hầu kính cẩn thưa.

- Gợi cho ta cái này, rồi gửi về biệt thự._ Alice nói rồi bước ra khỏi biệt thự lên chiếc Lamborghini được tài xế lái về nhà.

Biệt thự Thủy tiên đã ở trước mặt cô. Bước vào nhà, người làm cúi chào Vy.

- Mừng cô chủ về nhà_ Họ đồng thanh chào.

Vy ra kí hiệu cho họ đứng dậy rồi tiếp tục lên phòng. Lười biếng mở cửa phòng, vứt cặp 1 bên rồi. Nắng đã tắt rồi, không khí trong phòng buồn hơn bao giờ hết. Cô đã quá mệt mỏi với những kí ức cô vừa mới nhớ lại. Nằm xuống cái giường êm ái cô chìm vào giấc ngủ.

13. Chương 13

* Biệt Thự Snow *- Ta nghĩ cháu nên làm việc gì đó cho đỡ buồn đi, suốt ngày cắm cúi vào công việc cũng chán lắm_ Ông của Khánh đang ngồi uống trà cùng Khánh.

- Cháu sẽ nghĩ về chuyện đó sau._ Khánh cắm cúi vào cái laptop.

- Mời ông chủ và cậu chủ vào ăn cơm ạ_ Giọng quản gia Kim vang lên.

Tối rồi, nhà nào cũng thấy đã hay đang hoặc sắp ăn cơm.

* Nhà hàng Đường Thiên *

Minh và Nhi đi chơi với nhau giờ này chưa về hóa ra là còn đi ăn tối. Hai người ngồi ở 1 bàn trên tầng 2 cạnh cửa sổ. Xem ra hai anh chị là bụng heo hay sao mà gọi bao nhiêu món liền, kín cả bàn ăn lun.

- Cậu có cần gọi nhiều thế không, ăn hết được à?_ Minh chống đũa nhìn Nhi.

- Rất vừa, người ta chỉ ăn mỗi món một chút để thưởng thức thôi. Cậu nghĩ tôi ăn hết cả đĩa chắc?_ Nhi gõ vào chán Minh

- Ồ, mà xem ra cậu sành ăn quá nhỉ?_ Minh khen.

Nhi từ lúc Minh ở đã không chú ý nghe lời Minh nói mà để ý tới một vài vị khách vừa bước vào quán ăn. Một nam, một nữ. Thấy nét mặt ngạc nhiên của Nhi cộng thêm cô không hề để ý lời anh nói.

- Sao vậy? Cậu quen họ à?_ Minh nhìn về hướng hai người đó hỏi.

- Người con trai đó là bạn của người yêu cũ của Vy_ Nhi vừa quan sát người con trai kia vừa trả lời.

- Sao mà chia tay?_ Minh bắt đầu tò mò.

- Trời ạ, Là do anh ý bị tai nạn qua đời. cậu nghĩ 1 người như Vy mà nhìn sai người sao._ Nhi bây giờ mới nhìn qua Minh.

- Tin hot_ Minh gật gù cái đầu.

- Cầm kể lung tung không tớ cắt tiết cậu._ Nhi lườm Minh cảnh cáo.

- Xem ra tớ phải về trước có việc. Xin lỗi nhé._ Chưa để Minh nói, cô đã nói tiếp.

- Ồ, đành vậy_ Minh buồn bã ngồi ăn tiếp, dù gì cậu cũng đâu đã ăn tối, với lại cái bụng anh cũng đang biểu tình kịch liệt.

Nhi đứng dậy sách túi sách, đi ra khỏi nhà hàng. Về đến nhà cô không quen gọi điện báo cho Vy, nhưng cô chẳng hề bắt máy. Lúc này cô mới mở máy tính ra xem vì Hạo quân báo tin mà cô trốn không đi. Nhi cũng sốc lắm khi cái chữ Cody đập vào mắt cô, giờ thì cô biết Vy đã biết hết mọi chuyện trước cô.

Biệt thự Thủy tiên

Vy định lờ đi những lời bên ngoài nhưng cũng thấy khổ thân cho người làm, nấu đi nấu lại thức ăn, mà ngoài cửa thì quản gia Quân vẫn không ngớt.

- Cô chủ xuống ăn tối đã gần 8 giờ rồi ạ._ Quản gia Quân gõ cửa.

- Biết rồi, xuống đây__ Vy

Để cho quán gia im lặng, cô đứng dậy bước xuống nhà. Vào nhà ăn đã thấy cái bàn 3m đầy đồ ăn. Sơn hào hải vị đủ cả mà trong mắt cô thì không. Người làm đã đi làm việc của mình. Vớ chiếc chuông vàng trên bàn cô lắc. Từ trong bếp 1 đầu bếp chạy ra.

- Dạ, cô chủ cần gì ạ?__ Đầu bếp hỏi

- Dẹp hết đi cho tôi. Chỉ cần làm món gì đơn giản thôi.__ Vy ngồi vắt chéo chân, tay vuốt tóc.

- Cô chủ muốn ăn gì ạ?__ Đầu bếp không biết nấu gì đành hỏi

- thì salad quả bơ, thịt kho dưa, gà nước mật ong, tiramisu, sáng mai nấu cho tôi mì ý sốt hải sản. Trưa đem đến trường bánh cupcake dâu, tối mai ăn kimbap, súp bí đỏ, pate gan. Mà mai ta sẽ đưa cho người thực đơn của ta.

- Vâng__ Đầu bếp nói rồi vào trong nấu ăn.

Chưa đầy 10 phút sau, những món cô muốn ăn đã bày đầy đủ ra bàn ăn. Cô ăn mỗi thứ 1 chút rồi lên phòng tắm rửa.

14. Chương 14

Đang ngồi lướt fb nhàm chán thì Vy có điện thoại.

- Gọi ta có việc gì đây?__ Vy hỏi

- Thưa bang chủ, đã sắp xếp được lịch gặp bang Devil Winner ạ __ Giọng Nam quân ở đầu dây bên kia.

- Ồ, ta biết, lúc nào ý nhỉ?__ Vy

- Dạ 12h đêm nay nhưng tại bar của bang họ cơ ạ__ Giọng Nam quân e dè.

- Có sao đâu, người sợ gì chứ, bar nèo?__ Vy cười lớn.

- Dạ bar Kai ạ__ Vẫn cái giọng e dè đấy.

- Còn việc gì không, hay dạo này chú thừa tiền buồn điện thoại__ Vy chọc Nam quân.

- Dạ, chẳng qua tại con nỳ nó đăng kí cái gì mà gọi cả tháng mất 10 nghìn ý mà tở__ Nam quân cười.

- Ồ thế gọi cho nó mà buồn, gọi cho ta không khéo mai bị đánh ghen chớ__ Vy không để Nam quân trả lời, tắt máy luôn.

Trong đầu nó bây giờ soạn ra 1 đồng câu hỏi, tuy nhiên vẫn chưa có lời giải đáp. Đang vầy qua vầy lại cái điện thoại nó sực nhớ đến cái vụ yêu đương của bà tiếng anh. Thế là chị nỡ nộ cười gian, mở trang web của trường và tải video đó lên.

- Enter__ Vy vui nói rồi ấn nút enter

Bài viết có tiêu đề rất chi là hay: " Bạn có muốn đi ăn tối cùng thầy quản giáo không? Hãy tặng thầy 1 cái hôn như cô giáo tiếng anh Phạm Thanh Hà, cô đã được đi ăn tối rồi. Yêu tiên các bạn nữ sinh nhé! " Vừa mới đăng chưa được 10 phút đã mấy chục lượt xem thế này sáng mai phải mấy nghìn học sinh biết chuyện.

" Đúng rồi menu "

Đột nhiên Vy nhớ là nói làm menu bữa ăn ỉnh, thế là mở winword lên bắt tay vào làm. Thoáng nhìn qua thực đơn có vẻ nghĩ cô tiểu thư này ăn uống đơn giản đó. Nhưng thực ra là không. Tuy cô ăn ít món nhưng những món cô ghi trong thực đơn toàn là món cầu kì, khó nấu, chỉ cần làm thiếu một nguyên liệu hay sai một bước thì nó chỉ có thể đổ vô thùng rác. Sau một hồi suy nghĩ cứ backspace rồi lại đánh cuối cùng cô cũng in nó ra. Tiến tới gần giường có 1 cái dây. Dây này là dây dẫn tới cái chuông dưới nhà, chỉ cần cô kéo nó, sẽ có người lên phòng cô. Và cô đã kéo nó.

" Cốc....Cốc...Cốc "

Tiếng ai đó gõ cửa phòng chắc là người hầu đây mà. Nhanh ghé nhé.

- Vào đi_ Giọng Vy.

1 cô hầu bước vào, tiến lại gần Vy.

- Cô chủ có việc gì sai bảo không ạ_ Hơi cúi người, tóm lại cô này đứng không thẳng đi.

- Đưa thứ này cho nhà bếp._ Vy đưa cho cô hầu menu.

- Dạ._ Cô hầu lấy đang định đi....

- Đứng lại đã._ Vy ngồi vắt chéo chân ở giường.

- Cô chủ còn gì sai bảo ạ?_ Giọng lễ phép, có chút run rẩy.

- Mang cho tôi 1 tách cà phê với một chút bánh mochi của nhật. 11 giờ mang lên phòng cho tôi một miếng bánh mouse dâu tây sữa chua, một cốc nước cam. Ngoài ra mỗi ngày đều phải thay ga trải giường, chăn, gối, khăn tắm. Với ga, chăn, gối dùng những loại có họa tiết hoa lá đơn giản chỉ khoảng 3 màu là nhiều nhất. Thế nhé?_ Vy tuôn 1 tràng làm cô hầu ngây người.

- Dạ vâng ạ_ Cô hầu đáp nhưng vẫn đứng đó.

- Đi đi, nhớ bây giờ tôi cần gì rồi thì mau đi chuẩn bị đi._ Vy quát.

Cô hầu vội vội vàng vàng chạy luôn xuống nhà, không chào hỏi thêm một câu nào nữa. Nằm trên giường hai tay vắt sau đầu, sao thời gian trôi lâu quá à.

"Cứ ngỡ như yêu thương tìm đến

Cứ ngỡ con tim lại chìm đắm giữa những êm đềm

Khẽ nắm đôi tay ai trù mến

Và làm cho nỗi cô đơn chợt biến tan đi trong đêm

Để một lần nữa giấu yên bình trong vòng tay

Để một lần nữa khép mắt em vùi sâu vào những mê say

Để thời gian cứ thế trôi chậm đi vài giây

Gửi theo những dấu yêu cho con tim em nhận lấy

Tình yêu trong em đây ngây ngô dại khờ

Mong anh không hững hờ

Để con tim em không mang thêm vụn vỡ

Ngọt ngào đầu môi anh trao em những lời

Yêu thương kia không xa vời

Để dẫn bao nồng ấm theo ta chung một lối ..."

(bài sâu trong em của Bích Phương)

Thấy nhạc chuông điện thoại kêu lên cô bật dậy với cái điện thoại nghe.

- Ôi?_ Vy trả lời khác thường vì đây là điện thoại của nhỏ Nhi.

- Mà thấy sao?_ Nhi giọng nghiêm túc.

- Mà hỏi câu không rõ ràng tao biết chả lời sao?_ Vy cười cười hỏi ngược lại Nhi.

- Mà đừng giả vờ nữa. Lúc đi ăn tối tao có gặp nó rồi._ Nhi

- Thì ở bên Anh tao đã tha rồi mà giờ nó lại tự chui đầu sang đây, còn gây hấn với bang mình thì việc gì ta phải tha. còn cái cảm xúc này hỏi tao cũng bình thường như mọi khi thôi, dù gì chuyện cùng đã 3 năm rồi._ Lúc này giọng Vy mới thực sự nghiêm túc trả lời.
- Thế thì tốt, tối tao qua đón mày nhé?_ cái giọng yên tâm.
- Oki, 11 giờ 45 nhé, bar đó cũng không xa._ Vy nhìn đồng hồ trên bàn.
- bye_ Nhi chào rồi cả hai đứa cùng tắt điện thoại.

15. Chương 15

Nhẹ nhàng vươn vai người rồi ngáp ngủ. Có vẻ Vy khá mệt mỏi, dù gì hôm nay cô cũng đã trải qua một trận đánh đấm rồi mà.

” Cốc...cốc.”

- Vào đi_ Vy biết là người hầu mang đồ lên nên cho vào.

Cô này không phải cô hầu bẩn nãy nữa. Chắc cô kia sợ quá. Đặt đồ ăn, thức uống lên bàn xong, cô hầu cầm một cái hộp bước lại gần Vy.

- Thưa cô chủ có người từ biệt thự Diamond mang đến 1 cái hộp, nhưng do không ai nhớ nên giờ mới mang lên được ạ._ Cô hầu kính cẩn thưa.
- Mang vào phòng trang phục để ở trên bàn ý._ Cô cầm cốc cà phê nhâm nhi.
- Dạ_ Người hầu làm theo rồi cũng ra ngoài.

Lướt fb 1tay = cái laptop, tay kia cầm bánh mochi ăn, chốc chốc đổi thành cầm cốc cà phê. Nhiều lúc tự dưng cô cười rộ lên. Chắc tại mấy cái ảnh chế trên fb đây mà. Thời gian cứ thế trôi qua. Chán quá, Vy đành về giường đánh một giấc. Trong cô lại hiện lên một vài giấc mơ kì quặc. Đối với cô, thời gian cô ngủ ngắn lắm nhưng thoát cái 11 giờ rồi chứ sớm đâu.

” Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên làm cô tỉnh giấc. Nằm đó nghĩ về giấc mơ vài giây.

- Vào đi, để trên bàn rồi đi ra._ Cô khẽ ngồi dậy.

Người hầu gái kia nghe vậy cũng đành làm theo và đi ra ngoài một cách lặng lẽ nhất. Ăn được nửa miếng mouse, nhấp vài ngụm nước cam. Đã đến lúc thay đồ. Cô đứng dậy tiến về phòng trang phục rồi trang điểm qua loa.

10 phút

15 phút

20 phút

25 phút...

Dưới nhà bắt đầu inh ỏi tiếng kòi xe ô tô. Hẳn mọi người cũng biết ai mà 11h 45p đến tìm Vy rồi. Bước ra khỏi cánh cổng biệt thự là 1 chiếc lamborghini veneno trắng. Mary tối nay mặc áo hai dây màu đen hở rốn, sooc bó ngắn đen với đôi giày cao gót hở mũi đen nốt, tóc cột đuôi ngựa cao, xoắn đuôi, móc lai hồng. Alice của chúng ta mặc áo màu trắng hở vai và lưng, quần sooc trắng, đi giày cao gót màu trắng nốt, tóc xoắn nhẹ, mái chéo móc lai tím. Hai chị này một người cây đen, một người cây trắng, có mỗi điều cùng đeo Nhẫn của bang, màu đỏ của Alice, màu trắng của Mary, biểu tượng chính là hình hoa hồng đính đá ruby đỏ và kim cương trắng. Trên đường cao tốc vắng bóng xe nếu có cũng chỉ là taxi đang về nhà. Mary lái xe đi với vận tốc bình thường, còn rất sớm mà.

* Quán bar Kai * ~ 12 giờ .

Trong phòng vip 1 có hai người con trai tuấn tú đang ngồi uống rượu với nhau. Đang nói chuyện thì Tiến chạy vào. Tiến tên đầy đủ là Hoàng Minh Tiến, 17 tuổi, quản lý bar Kai, đàn em của Key và James.

- Thưa bang chủ và phó bang ở ngoài kia có 2 cô gái nói là từ bang Angel Rose tới gặp 2 người ạ __ Tiến lễ phép thưa.

- Cho họ vào đây đi__ James lên tiếng.

- vâng__ Tiến chạy ra ngoài.

Ít phút sau cánh cửa phòng lại bật mở lần nữa. Hai người con gái xinh hơn hoa bước vào. Bốn người nhìn nhau, ánh mắt đầy ngạc nhiên.

- Nhi, VY, hai cậu ngồi đi.__ James nhanh nhẹn mời họ ngồi.

2 cô vừa ngồi xuống thì Nhi đánh chính luôn mọi việc.

- Xin lỗi nhưng đừng gọi tên thật của hai người tui. Gọi tôi là Mary, còn cô ấy là Alice.__ Nhi

- Còn cậu và cái tên lạnh lùng kia là ai?__ Vy hỏi luôn.

- Vậy giới thiệu lại nhé, tớ tên là James phó bang Devil winner, còn cái tên lạnh lùng kia là bang chủ bang Devil winner tên là Key.__ James vừa nói vừa cười cợt.

- Hai người là ai?__ Hàn khí bắt đầu tỏa ra khi Key lên tiếng hỏi.

- Là ai sao? Bang chủ Angel Rose là tôi.__ Alice hất hàm.

- Còn tớ là phó bang__ Mary tiếp lớp

- Woa, cái kẻ tính khí con nít như cô mà làm bang chủ sao?__ Key kích逗 Alice.

- Anh....Cái đồ mù như anh thì có khác gì tôi không?__ Vy bình tĩnh đáp trả.

James và Mary nhận thấy nếu mình không can thiệp thì bom sẽ phát nổ ngay. Sắc mặt của Key trông không được tốt cho lắm.

- Hai người có ghét nhau không vậy ?__ Mary nhìn hai người đó.

- Không__ Cả Alice và Key cùng đồng thanh trả lời.

- Ồ__ Mary và James ngạc nhiên.

- Các cậu chưa nghe câu ghét của nào trời trao của ý hay sao?__ James nói逗 họ rồi quay qua cười với Mary.

- Hừ... các cô muốn gặp chúng tôi làm gì?__ Key vào việc chính.

- Cũng chả có gì nhiều, đến coi thử là ai và có chút việc muốn tìm hiểu thôi__ Alice.

- Chuyện gì vậy?__ James hỏi.

- 2 người biết bang Light chứ?__ Mary

- Mới nổi, Cody__ Key tiết kiệm calo.

- Đúng. Chúng tôi nghe nói quận 12 là của bang hai người cai quản nên muốn đến hỏi liệu hai cậu có thể để cho bang của tui với bang Light đấu ở đó không? Dù gì lũ người đó cũng đã chiếm 1 nửa quận 12 mà.__ Vẫn là Mary hỏi.

- Chuyện này tất nhiên được, nhưng có điều kiện__ Key nhìn Alice cười.

- Việc gì cứ nói?__ Mary.

- Bang của chúng ta sẽ giao hảo với nhau, tức là người của hai bên có thể đi lại tùy thích, nhưng sẽ không đánh nhau gì cả, làm bằng hữu.__ Key giải thích luôn.

- Ok__ Lúc này Alice mới lên tiếng.

- Vậy quyết định như thế nhé__ James chốt.
- Chúng tôi về trước đây__ Alice đứng dậy.
- Các cô vội vậy sao?__ Key
- Mai anh không đi học à, với lại ngồi đây nữa chỉ tổ đầu khẫu với anh thôi__ Alice

Nói xong cô và Mary đứng dậy đi luôn, không để cho Key và James nói thêm điều gì. Key thì hụt hẫng, chưa ngắm được bao lâu nàng đã về dinh mất. James thì vẫn kịp liếc mắt đưa tình với nàng Mary.

16. Chương 16

Trời sáng nhanh dữ, chưa gì chuông báo thức đã kêu rồi. Vy đập cái đồng hồ báo thức cái ” phập “. Thế là nó ngoan ngoãn ngậm miệng luôn, có thể là đau quá ý mà. Vy bây giờ đã quen giờ Việt Nam nên nhanh nhẹn đứng dậy đi làm vệ sinh cá nhân rồi tới trường. Chị Nhi cũng trong tình trạng tương tự. Hai chiếc ô tô, 1 trắng, một đỏ không hẹn mà đến trường cùng một lúc. Vẫn cái cảnh nhộn nhịp ở cổng nhưng hôm nay có khác 1 chút. Tự dưng lòi đầu ra mấy cái băng rôn ” Vy xinh gái, Nhi cute”. Hai đứa đành chạy nhanh qua đám đông nam sinh vào lớp. Cái trò vui mà Vy khơi mào nó đã bắt đầu.

* Lớp 11A1 *

Trong lớp xôn xao tin đồn về 1 đoạn clip được tung lên web của trường mình.

- Ê chúng mày đây là cô giáo dạy tiếng anh lớp mình phải không?__ Học sinh 1.
- Bây giờ mày mới biết à, Tao xem từ tối qua rồi.__ Học sinh 2.
- Cho bà mới thầy chốt, đáng đời cái tội bắt nạt lớp mình.__ Học sinh 3.

-.....

Còn verry much lời nói cay nghiệt hơn nữa. Mặt Vy trông càng ngày càng gian khi nghe những câu đó. Nhi vẫn có chút ngạc nhiên nhưng khi nhìn mặt Vy là đoán ngay dù bằng cách nào thì chắc chắn là do con nhỏ bạn mình gây ra đây mà. Hôm nay lớp này lại có tiết tiếng anh nữa cơ.

” Reng....Reng”

Chuông kêu. Học sinh vội vàng vào lớp. Cô Hà hiện ngang bước vào lớp. Vẫn cái giọng kênh kiệu điệu đà đó.

- Các em đã học bài cô giao về nhà chưa?__ Cô chỉ hỏi gọi là có thôi.
- Bài gì ạ? Em tưởng hôm qua cô không giao bài tập chứ?__ Vy ngồi nhìn móng tay nói.
- à... Thì bây giờ cô giao, em.... lên bảng làm bài tập cho tôi__ Cô đầu tiên là ngạc nhiên khi có học sinh nói vậy, sau là tức giận.
- Việc gì e phải lên bảng làm bài tập?__ Vy giữ mặt ngây thơ không ít tội ra nhìn cô Hà nhìn cả lớp.
- Em nói gì, tôi là cô giáo của em đấy.__ Cô Hà quát.
- Cô giáo ư? Cô chả đủ tư cách làm giáo viên của tôi.__ Lại đến giọng ngây thơ.
- em dám sao?__ Cô này vẫn chưa biết chuyện trên web của nhà trường.
- Cô về nhà mà kiểm điểm bản thân mình đi. CHuyện cô mới thầy quản giáo cả trường biết hết rồi__ Vy lớn giọng.
- CÁI GÌ?__ Cô Hà sững sờ xách cặp chạy ra khỏi lớp.

Cả lớp cười ròn rã. Đã thế nhờ có Vy mà lớp 11A1 được nghỉ tiết anh rồi mà hình như không chỉ có vậy nha.

” Với sự cho phép của cấp trên tôi là hiệu phó xin tuyên bố cô Phạm Thanh Hà và thầy Đinh Doãn Hải bị đuổi việc. Mời 2 người tới văn phòng nhà trường ngay. Mời toàn bộ giáo viên nhà trường lên phòng họp kỷ luật. Hôm nay học sinh toàn trường được nghỉ. Mai các em đi học bình thường.”

Tiếng nói của thầy hiệu phó từ loa vừa dứt, học sinh reo hò, đập bàn ầm ĩ. Dường như các lớp đã về nhưng lớp 11a1 thì khác. Có lẽ là thế chiến 2 đây. Không biết lớp này sao nhưng suốt ngày được xem kịch hay. Vừa đeo cặp lên vai, đang định bước ra khỏi chỗ thì có mấy chị khối 12 tiến tới.

- Đứa nào là Trần Hoàng Yến Vy, đứa nào là PHạm Ngọc Uyển Nhi ra đây cho chị mày coi.__ Nữ sinh tóc cột lệch quát.

- Mới sáng sớm không tiếp khách__ Nhi đeo cặp bước đi.

- Ấy, cậu phải qua coi mặt khách nó thế nào, miệng có sạch không mà dám kêu cả họ 2 ta ra chứ.__ Vy tiến tới vỗ vai Nhi.

Các học sinh trong lớp, ai vẫn chỗ người đó để xem. Minh và Khánh cũng phải ngẩng mặt lên coi việc gì đang xảy ra. Có tất cả 3 chị khối 12, một người tóc cột lệch, một người tóc tết, người kia tóc móc lai vàng. 3 Người này nghe Vy nói thế tức xị máu đầu mắt. Chị tóc móc lai vàng bước lên.

- Tao là Nguyễn phương Thanh chị của Nguyễn Phương Thảo bạn Hà My__ Giọng oai gớm nhá.

- À, cái con nhỏ hỗn xược mặt đầy phấn đó sao, xem ra chị nhỏ xinh hơn nó đấy chứ__ Nhi nhìn từ trên xuống người chị tóc móc lai vàng.

- Cho hỏi mới sáng ra tới tìm tụi tôi làm gì?__ Vy nói luôn.

- Mày còn hỏi sao, có ngu quá không, tới đánh tụi bay đấy__ Chị tóc tết.

- Này, cái chị tóc tết đuôi chó kia, tôi ngu hơn cái loại não phẳng nhà chị đấy__ Nhi tay chống hông chửi.

- Mày.... Sao mày dám nói thế hả?__ Chị tóc tết tức tới mặt đỏ ửng.

- Tôi mới là người hỏi chị câu đó đấy. Chị là cái gì mà nói tôi ngu?__ Nhi nói tiếp.

- Sao 2 đứa bay đánh em gái tao?__ Không để bạn mình trả lời, Thanh hỏi.

- Tôi đâu có đánh đâu, chỉ là tặng nó mấy cái tát để dạy dỗ cái cách ăn nói hỗn xược thôi, xem ra tay mình vì thế mà bẩn mất một chút rồi__ Nhi giơ tay lên nhìn.

17. Chương 17

3 Chị khối 12 mặt tức nhăn nhó đổi màu lia lịa.

- CHÚNG MÀY CHÁN SỐNG RỒI PHẢI KHÔNG?__ Chị tóc cột lệch quát.

- Tôi nói cho 3 chị biết nhá, khôn hồn thì rút, còn thích ra oai mấy phút rồi chị vả rơi răng thì cứ việc ở lại. Hôm nay tụi tui rảnh coi như ở lại tiếp mấy người__ Vy ngửa chân ngựa tay rồi đấy.

- Mày tưởng mày có chút nhan sắc mà ra oai sao__ Nhỏ Thanh này cũng không vừa.

” Bốp ”

Vy bực quá tiến tới tát bất ngờ cho Thanh một cái vào má trái. Thanh bất ngờ không kịp đỡ.

- Ăn nói hàm hồ, mày thì xinh hơn tao chắc__ Vy lườm từng đứa một.

Chị tóc tết thấy vậy bước tới định tát nó nhưng quá chậm.

” Bốp ”

Nhi đứng đó đã sút mạnh vào bụng chị này. Làm chị ngã nhào ra sau mà không có ai đỡ.

” Bốp ”

Cái chị Thanh bước tới tát bắt ngờ vào mặt Vy khi cô đang không để ý. Vy ngẩng mặt lên, vẻ mặt đầy ngạc nhiên nhưng rồi ánh mắt bắt đầu chuyển thành những tia chết chóc. Nhi quay lại thấy thì lo lắng vô cùng.

- Mày có sao không?__ Nhi hỏi Vy

- Tao ổn.__ Vy nói với cái giọng làm học sinh trong lớp lạnh người.

Vy tiến tới đá thẳng vào bụng nhỏ Thanh làm nó ngã xuống gần cuối lớp. Vy vẫn tiến lại gần, ánh mắt đầy sát khí.

- Dám tát chị đây cơ à, giỏi nhỉ.__Vy

Vy tiến tới gần Thanh bao nhiêu thì chị ta lùi về sau bấy nhiêu, nhưng chẳng mấy chốc chị ta đã bị dồn tới chân tường cuối lớp. Vy lại đá ngang vào hai chân chị ta.

- Cái chân này què rồi hay sao__ Vy vừa nói vừa đá.

Chị ta vẫn im thin thít. Chị tóc cột lệch từ đầu lớp định chạy tới cứu bạn mình nhưng không được. Nhi túm vai chị đó đẩy.

” Rầm”

Người chị ta đập mạnh vào cái bảng, từ từ khụy xuống trước mặt Nhi.

- Đi đâu, ở đây đã có tôi tiếp cô rồi.__ Nhi

Vừa nói Nhi vừa tiến lại gần chị này dùng tay tháo dây cột tóc ra. Rồi lôi trong cặp ra cái kéo.

- Tóc đẹp quá ha, còn dài nữa, để tôi sửa cho đẹp ha?__ Vẻ mặt tinh nghịch của Nhi

- không... không__ Chị này thì run rẩy, đầu lắc lắc.

Nhi mặc kệ lời cô ta nói, một tay giữ cô ta, tay kia cắt tóc. Từng sợi tóc rơi xuống, chỉ nhোáng cái tóc đã ngắn cùn lùn. Nhi vẫn tiếp tục hành hạ ở bục giảng. Cuối lớp, Vy đang tung hoành không kém. Vy lấy tay bóp cằm nhỏ Thanh rất chặt rồi nhấc chị ta đứng dậy.

- Cái mồm thối của chị không nói nữa sao.__ Vy hỏi.

Chị ta thì như câm không nói gì nhưng lại tặng cho Vy một cái nhìn có thể hiểu là muốn chém muốn giết thì tùy. Bỗng cả lớp đang im ắng thì có một người chạy vào. Hóa ra là tên Nguyễn Minh Thiện nghe tin lớp nay có biến nên vô xem

- Có chuyện gì thế đại ca?__ Thiện ngó ngang ngó dọc hỏi.

- Mày mang dao không?__ Vy quay qua nhìn Thiện hỏi.

- Tỷ hỏi thế nào. Lúc nào dao chả có trên người em.__ Thiện cười cười rồi lấy trong cặp ra cái dao lớn được bọc cẩn thận.

Vy giơ tay ra ý là đưa dao. Thiện hiểu ý đặt dao vào tay Vy. Trên bục giảng 2 nhỏ kia đã bị Nhi làm cho sợ phát ngất. Lúc này Nhi mới xuống cuối lớp xem kịch hay. Chị Thanh kia thấy nó cầm dao thì mắt cũng phải chuyển thành sợ hãi, run cầm cập.

- Mày...mày muốn....muốn gì?__ Giọng chị Thanh vang lên, ngữ điệu nghe là biến đang khóc.

18. Chương 18

Cả lớp đang trong tình trạng đơ người. Tất nhiên trong mắt họ có cả sợ hãi tuy nhiên ngạc nhiên nhiều hơn. Khánh và Minh vẫn ngồi im quan sát.

” Bốp”

Vy tát vào má phải chị Thanh kia.

- Ăn nói xác xược không kém con em. Đúng là từ 1 nhà mà ra mà. Cô không cần phải hỏi. Chờ rồi sẽ biết tôi làm gì thôi__ Vy nở nụ cười chết chóc.

- Thiện chặt bàn tay phải của con ranh đó, rồi mang gửi cho ba má nó, coi như là quà chưa gặp mặt.__ Vy nói tiếp rồi đưa dao cho Thiện

- Dạ, việc này...__Thiện ấp úng nhưng bị Vy chặn họng.

- Việc này làm sao, Hay để ta chặt tay người thay nhé__ Vy lườm Thiện.

- Vâng, làm ngay ạ__ Thiện quay qua nhìn chị Thanh kia. Cả lớp vẫn đang tưởng dọa.

- Mấy cô, mấy cậu muốn xem cứ việc, tôi nói trước cảnh này trẻ dưới 18 tuổi không nên xem__ Nhi.

Vy lấy cái khăn tay ra lau tay mình rồi vứt thẳng vào mặt chị Thanh. Thế là hai đứa tụi nó ngang nhiên bước ra khỏi lớp. Vừa bước ra khỏi cửa được một bước thì tiếng kêu không mấy vui tai.,...

” Phập ”

” Aaaaaaaaaaaaaa ”

Tiếng dao chặt vừa dứt cũng là lúc tiếng kêu thất thanh của chị Thanh vang lên. Máu bắn tung tóe khắp cuối lớp. Học sinh trong lớp nhắm mắt như không thấy, mặt ai cũng tái bệch trừ Khánh và Minh. Nữ sinh giật mình rồi rùng mình sợ hãi. Còn hai cô gái đó vẫn bước đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Họ về nhà mình nghỉ ngơi.

* biệt thự Vĩ Cầm *

Nhi vừa đặt chân vào cửa nhà, người làm đã chạy ra chào hỏi tới tấp.

- Cô chủ đã về__ Họ đồng thanh nói, đồng thanh cúi chào.

Nhi vẫn tức tối đi lên phòng mà chả thèm để họ đứng dậy. Mẹ cô mới từ Anh về, thấy quản gia Ngân báo thì ra xem. Nào ngờ ra thì cô lên phòng rồi. 15 phút sau bà lên phòng Nhi, đi sau là cô hầu bưng gì đó.

” Cốc...Cốc...Cốc ”

- Chuyện gì vậy?__ Từ trong phòng Nhi nói vọng ra.

- Là mẹ đây.__ Giọng hiền hậu ấm áp của bà Hồng.

- Mẹ vào đi.

Bà Hồng và cô hầu bước vào phòng. Cô hầu đặt đồ lên bàn rồi đi ra. Mẹ Nhi tiến tới gần cô. Nhi đang ngồi trên giường nhìn mẹ mình.

- Mẹ về hồi nào vậy?__ Nhi hỏi.

- Ta mới về sáng nay.__ Bà Hồng ngồi xuống giường.

- Vâng__ Nhi đáp cụt lủn 1 từ.

- Chuyện gì làm con gái ta mặt buồn vậy.__ Bà vuốt tóc mai của Nhi.

- Tại cái công ty Phương Thái cả__ Nhi giọng bực bội

Công ty Phương Thái là công ty của nhà chị Phương Thanh mà có tiếng kêu thất thanh lúc nãy đó. Nhi mới lên google tìm hiểu nên cũng mới biết. Thả nào mà 2 chị e nhà đó ngang bướng vậy.

- Con cứ yên tâm ta sẽ xử lý. Ta mang bánh key lime pie cho con nè.__ bà Hồng nhắc đĩa bánh lên đưa cho Nhi.

- Đúng món con thích__ Nhi cười tít mắt

Nhi ăn luôn không cần ai phải nhắc. Cái vị ngon đang tan chảy trong miệng cô một cách hạnh phúc thì nó ngưng lại khi nghe được một câu...

- Xíu nứa mẹ lại qua Anh, con ở nhà phải tự chăm sóc mình nhé!_ Mẹ Nhi lấy khăn giấy lau kem dính trên khóe miệng cô.

- Vâng_ Nhi buồn bã nhưng cũng chẳng thể làm gì đành đám vậ cho bà yên lòng.

2 mẹ con ngồi chơi với nhau chưa được bao lâu thì bà Hồng rời đi. Nhi đã yên giấc ngủ say từ lúc nào.

19. Chương 19

* Biệt thự Thủy Tiên *

Đồng hồ điểm 12 giờ đúng, Vy bước từ trên phòng xuống nhà ăn trưa. Vẫn hàng người đứng ở chân cầu thang. Thấy bóng cô, lần lượt là cúi chào, khi cô đặt chân xuống tới nơi thì...

- Chúc cô chủ buổi trưa vui vẻ ạ_ Một loạt đồng thanh nói.

Vy giơ tay ra hiệu cho họ đi làm tiếp việc của mình. Bước vào căn bếp ấy, 1 người làm kéo ghế cho cô, ngồi xuống vắt chéo chân, trông thật ra dáng cô chủ. Trên cái bàn ăn lớn những món ăn cô ghi trong thực đơn đã được bày ra. Trông cũng đẹp mắt, coi như qua được một vòng. Thoảng nhìn xung quanh nhà.

- Quần gia Quân đâu?_ Cô hỏi người hầu gái đứng bên cạnh.

- Thưa ông ấy mới vừa lên xe ra sân bay Tân Sơn Nhất đón ông chủ ạ_ Người hầu gái.

- ừm, đi làm việc của cô đi._ Vy cầm dao cắt miếng thịt bò.

Người hầu nghe vậy cũng đi ra khỏi phòng bếp. Căn phòng bếp rộng lớn giờ chỉ còn 1 mình cô, quá cô độc, quá nhàm chán. Ăn gần xong thì cô nhận được tin nhắn. Mở ra xem là của Vương quân:

"Đêm mai, 11 giờ tại địa chỉ đã bàn" _ Nhắn tin rất ngắn gọn.

Cô ngẫm nghĩ, chẳng phải tối mai ba cô mở tiệc sao, Cúp sao nổi? Cô là nhân vật chính mà, thôi thì chạy xô như diễn show vậy.

"Chuẩn bị 2 bộ đồ cho tôi và Mary để thay trên xe, cho ô tô đến chờ tôi từ trước." Vy nhắn lại.

"Vâng" _ Vương quân.

Đọc xong tin nhắn, cô lau miệng rồi đứng dậy lên phòng, không ăn nữa. Đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống vườn nhà đằng sau, trong đầu cô kí ức lại ủa về. Lần này cô chắc chắn về 1 điều, tự nhủ với bản thân nhất định phải làm được, không được thất bại đó là GIẾT CHẾT CODY. Người yêu cũ của cô, Adam là người mà cô đã tin tưởng yêu thương. Trước đó cô chưa hề tin tưởng 1 ai, nói đúng trái tim cô khi đó chỉ là một hình trái tim có lớp băng bao bọc. Chính Adam đã sưởi ấm nó, làm lớp băng tan chảy. Trong những ngày tháng hạnh phúc đắm chìm trong tình yêu cô đã hứa với Adam sẽ mở lòng, không lạnh lùng cho nên giờ cô mới được như vậy, chứ cô cũng không khác gì một cô công chúa băng giá. Thế nhưng hạnh phúc cô có được đã vụt tắt khi tình yêu của hai người được 6 tháng. Vào một ngày mùa đông, tuyết rơi không ngừng, có một người con gái ngã khụy xuống lớp tuyết dày trên sân sau khi nhận được điện thoại của người đó, nhưng là 1 cô y tá gọi. Một cái tin động trời, không ai muốn tin vào sự thật ý, Người yêu cô bị tai nạn giao thông đã qua đời vài phút trước. Người con gái đó là Vy, còn người kia chính là Adam, tình yêu đã chết của cô.

Nhận thấy mình đã suy nghĩ về quá khứ quá nhiều. Vy về giường ngủ trưa thôi.

* Biệt thự Snow *

- Có chuyện gì mà cậu gọi tôi tới nhà vào lúc gần 2 giờ chưa thể hả?_ Minh ngồi trên ghế sofa ở phòng khách nhà Khánh.

- Có muốn xem phim hành động không?_ Khánh

- Hối lạ, tắt nhiên rồi, bao giờ?_ Minh cười.

- Đêm mai 11 giờ._ Khánh.

- Nhưng mai mày không đi dự tiệc sao?__ Minh hỏi. Tiệc gì mọi người sẽ biết sau nhé.
- Có, nhưng đầu mất tới 4 tiếng.__ Khánh cười gian.
- Vâng thưa ông tướng. rảnh mà.__ Minh nhâm nhi tách trà.
- Về đi__ Khánh đuổi Minh.
- Hơ... Tao không về, ông ơi, cháu tới chơi nè__ Minh đứng dậy đi vào phòng ông của khánh.
- cái thằng trời đánh.__ Khánh nói xong thì đứng dậy đuổi theo Minh. 2 đứa rượt đuổi nhau khắp nhà, y như con nít. Ông của Khánh nhìn thấy cũng phải cười.
- Nhà ta mở nhà trẻ đây mà__ Ông Khánh vừa nói vừa cười với quản gia Kim.

20. Chương 20

* Biệt thự Thủy Tiên *

Có lẽ Vy đã quá mệt mỏi vì mọi việc đã xảy ra nên ngủ lâu qua, thế này chả mấy thành heo. 5 giờ chiều, trời tắt nắng sớm, Ông Dũng đã về.

” Cốc... Cốc.... Cốc”

- Vy ơi, con gái vàng ơi, dậy đi, ta về rồi đây.__ Tiếng ông Dũng ngoài cửa.
- Vy nghe thấy tiếng động, cựa mình, đôi mắt mở ra từ từ.
- Ba vào đi, cửa con không khóa.__ Giọng nói uể oải, cô ngồi dậy.
- Ba cô mở cửa vào, trên tay cầm hộp gì đó. Ông ngồi ghé cạnh giường cô.
- Trông cái mặt kia, sao hôm nay ngủ muộn thế?__ Ông tươi tỉnh hỏi.
 - Tại con chán quá thôi, hay ba cho con về Anh đi, ở đây chả có trò gì chơi, đã thế mấy nhỏ ở trường toan bắt nạt con với con Nhi.__ Vy phụng phịu.
 - Bắt nạt là sao? Con có sao không?__ Ông Dũng lo lắng, bước về phía nó, nhắc tay, ngó mặt xem có vết tích gì không.
 - Ba. Chỉ có mấy người đó bị thôi.__ Vy kéo tay ba khỏi cầm cô.
 - Thế cái vết đỏ trên mặt là sao? Ai đánh con đây?__ Giọng vừa thương vừa bực.
 - Không sao đâu, con xử lí rồi__ Nó xoa xoa má.
 - Ủ, mà ta có quà cho con này.__ Ông đưa nó cái hộp quà.
 - Hớ hớ... Con cảm ơn ba nhé.__ Vy cười tươi.
- Mở hộp quà ra là 1 cái hộp đựng trang sức, nhìn ba ngạc nhiên, nó mở tiếp....
- Đẹp quá trời ba ơi, ở đâu xế?__ Vy nói với giọng trẻ con.
 - Là ta thiết kế cho con, dành tặng sinh nhật con đây__ Ông Dũng cười.
- Hóa ra món đồ trong hộp kia là 1 bộ trang sức, trên thế giới chỉ có 1 mà thôi. Chiếc vòng cổ có dây giống hình những chiếc lá kim đính kim cương, mặt dây chuyền là hình 1 bông hoa tuyết được đính đá ngọc hồng lựu mà xanh dương. Đôi bông tai dái có bông tuyết màu trắng vì đính kim cương. Chiếc nhẫn cũng có mặt hình hoa tuyết gắn đá ngọc hồng lựu, xung quanh gắn kim cương nhỏ. Cái lắc tay bó được gắn cách nhau hoa tuyết, có 5 bông, xanh, trắng lẫn nhau, đều từ kim cương.
- Nhưng đã đến sinh nhật con đâu?__ Vy vừa cầm nhẫn vừa hỏi.
 - Thì nhân dịp này ta gộp luôn lại làm thật lớn.__ Ông Dũng véo má Vy.
 - Thế ba mời mọi người có nói thế không?__ Vy đeo vòng cổ.

- Tất nhiên, con tha hồ mà mở quà nhé!_ Giọng đầy bí mật.
- Vui quá, Ba thấy con đeo đẹp hông?_ Vy tạo dáng với trang sức.
- Đẹp, con gái của ta đeo gì cũng đẹp. À ta chuẩn bị váy cho con mặc rồi nhé._ Ông sức nhớ.
- Lại có bất ngờ, nó hẳn rất đẹp._ Vuốt cằm tưởng tượng.
- Ta chỉ sợ dùng được có một lần con đã phá nó rồi đấy chứ._ Ông tỏ mắt như biết trước mọi việc.
- THôi ta đi công chuyện đây, con dậy đi nhé, ngủ nhiều không tốt_ Ông Dũng không để cô nói thêm.
- Dạ, ba đi cẩn thận._ Nó cười tí mắt.

Ông Dũng đi, nó cũng đứng dậy, vô nhà tắm, tắm rửa cho sớm.(6 giờ tối là sớm hay muộn ạ?). Tắm xong nó lại dán mắt vào cái laptop, phê duyệt các kế hoạch của công ty bên Việt. Đang chăm chú suy nghĩ, những giây phút cần yên tĩnh thì nó bị phá hoại...

” Cốc...Cốc... Cốc”

- Gì nữa?_ Nó cúi khi nghe tiếng gõ cửa.
 - Cô chủ xuống ăn tối, đã muộn rồi._ Giọng quản gia Quân vang lên từ ngoài cửa.
 - Biết rồi, xuống đây._ Vy cúi gắt, cụp máy tính xuống rồi rút cái bút cà bộp ra sàn nhà.
- Vy xuống nhà ăn tối. Tất nhiên bữa tối rất vừa ý, thực đơn cô viết ra mà. Ăn xong cơm đang định lên phòng cô lướt qua bàn phòng khách. Ánh mắt cô chợt ngạc nhiên..
- Người đâu?_ Vy quát lớn.
 - Dạ, tôi đây ạ, có chuyện gì không ạ?_Quản gia Quân hỏi hỏ chạy từ ngoài nhà vào. Đi sau là mấy người làm nữa.
 - Thế này là sao?_ Vy giơ ngón tay trở lên. Hóa ra là phòng khách có bụi dính trên bàn, cô quệt tay phải. Cứ tưởng cháy nhà.
 - Dạ, tôi sẽ cho người dọn ngay ạ._ Quản gia Quân đáp ứng.
 - Hừ... sáng mai huy động nhân lực tổng vệ sinh toàn bộ ngôi nhà cho tôi._ Vy nói rồi bỏ họ ở đó đi lên phòng.
 - Dạ_ Tất cả người làm đồng thanh nói.

21. Chương 21

Hôm nay tuy nhà Vy mở tiệc nhưng cô cũng không cần lo việc chuẩn bị làm gì cả. Vẫn đi học như mọi ngày bình thường thôi. Có điều trường học 7h15p vào lớp mà giờ 7h10p cô vẫn chưa dậy. Ngoài cửa phòng là tiếng gọi dáo dít như có người chết. Tiếng đập cửa như muốn dùng bom để nó mở. Tất cả cũng chỉ tại tối qua nó đi bar về muộn.- Cô chủ, cô chủ ơi, muộn học rồi._ Tiếng người làm vội vã.

- Cô chủ, sắp vào lớp rồi_ Tiếng quản gia Quân.

Tuy ở đây cô là người muộn học nhưng thực chất, cô không hề vội vàng, mà chính những người ngoài kia còn vội hơn cô gấp ngàn lần. Bỏ mặc lời gọi ngoài tai, cô vẫn cứ lẩn lộn từ trái qua phải, từ phải qua trái để ngủ. Thực chất nếu không phải nhà này được thiết kế bảo mật, căn phòng của cô thì mở cửa bằng giọng nói. Cái quan trọng là phải chính giọng nói của cô hoặc nhận dạng vân tay trên khóa cửa thì nó mới mở.

- Trần Hoàng Yến Vy._ Giọng bố Vy vang lên. Hiệu quả ngay lập tức.

Vy mới mơ mang thêm được ít của giấc mơ mới thì đoàn, giấc mơ vàng biến mất.

- Dạ_ Theo phản xạ nghe cha gọi thì cô hay dạ.
- Con mở cửa ngay cho ta_ Ông Dũng kêu.

- Vội ơi, ý nhầm, cửa ơi mở ra nào._ Cô cố gắng bước xuống giường đi làm vệ sinh cá nhân.

Cánh cửa phòng mở ngay lập tức, lúc này ông Dũng thấy cô rời khỏi giường mới yên tâm đi xuống ăn sáng. Sau 15 phút làm mọi thứ, bắt đầu thấy bóng dáng cô ở dưới nhà. Cặp sách đã có người mang ra xe, cô vào nhà bếp ăn sáng.

- Con đi nhanh nhanh xem nào_ Ông Dũng nhìn nó mà cũng thấy khó khăn theo.

- Ok!_ Nó ngáp ngủ đáp cùn lủn.

Vy ngồi xuống ăn. Đường như cô đang câu giờ để không phải đi học hay đi học muộn cúp mấy tiết gì đấy. Ăn cũng đã đủ cho bữa sáng, Vy vẫn cố tình ngồi cắt đuôi gà chiên giòn ăn. Ông Dũng đã ăn xong.

- Đứng dậy, đi học đi_ Ông Dũng giọng nghiêm khắc.

- Nhưng con chưa ăn xong đuôi gà mà._ Vy nũng nịu.

- Đuôi gà cái gì, đi nhanh đi, muộn học lắm rồi con à_ Ông đổi giọng nịnh nó. Thương con thấy sợ, mới quát chưa hơn 3 câu.

- Híc, nể mặt ba vậy._ Vy đứng dậy đi nhưng vẫn không quên ngoái lại nhìn nói_ Cái đuôi gà của chị, đợi chị nhè em.

Ông Dũng thấy cảnh này không khỏi thương con, mềm lòng quá rồi.

- Cái con bé này, thôi quay lại ăn nốt đi._ Ông Dũng nói rồi đứng dậy đi làm luôn.

- HỒ HỚ. Ba muôn năm_ Vy cười rồi hét to.

Ngồi vào bàn ăn tiếp với tâm trạng vui vẻ, tuy nhiên vẫn chừa chỗ cho chuyện không vui là phải đi học. 15 phút sau Vy đã có mặt trong trường.

* Lớp 11a1 *

Vy thong thả bước vào lớp như không có chuyện gì, trong khi mới chuyển tiết sang tiết 2. Cô giáo Văn Bạch Diệu Phương thấy nó tới thì như vớ được tội bắt bẻ nó. Cô này với nó vốn dĩ ghét nhau từ cái nhìn đầu tiên.

- Em biết bây giờ là tiết gì không?_ Cô Phương.

- Giáo viên mà không biết thì hỏi học sinh nào biết._ Vy thản nhiên sải bước đi.

- Em....Em đi muộn rồi vào lớp không xin phép, báo cáo gì thế hả?_ Cô tức tím mặt.

- Việc gì em phải báo cáo với cô, cô là gì của em không?_ Đang bức bối nay Vy càng bức. Cô đặt cặp xuống bàn cái " Rầm ". Cả lớp dồn trọn ánh mắt về Vy.

- Tôi là cô giáo của em, Mẹ thứ 2 của em._ Cô Phương đứng dậy nói, hăng hái quá đây.

Nghe thấy câu này Vy đổi sắc mặt, nó tặng cô ánh nhìn giết người. Có lẽ đối với những học sinh kia không hiểu gì nhưng Nhi thì biết sao sắc mặt nó ngày càng tối lại, Khánh cũng vậy, cậu cũng giống nó. Nếu mẹ nó còn sống hẳn nó không vậy đâu, nhưng cô giáo kia thì lại nhắc không đúng trường hợp rồi.

- Mẹ? Thứ nhất, kể cả bà có quỳ xuống xin tôi thì tôi cũng không cho bà làm NGƯỜI HẬU của tôi đâu. Thứ hai: Bà không có đủ tư cách để nhận làm mẹ thứ 2 của tôi, càng không đủ tư cách nhắc đến 2 chữ " MẸ ". Thứ 3: Kể cả làm CÔ GIÁO của tôi bà cũng không có quyền gì mà ăn nói hàm hồ, hư cấu như thế với tôi._ Vy nhấn mạnh từng chữ, từng câu một, ánh mắt cô long lanh. Cả lớp mắt chữ a mồm chữ o vì sốc.

- Trần Hoàng Yến Vy với những việc em vừa làm, tôi có thể đuổi học em đây_ Cô giáo Phương tức tới quá, tay đập xuống bàn.

- Có thể?_ Vy cười nhếch miệng, nói tiếp_ Thử làm đi, tôi không cấm, nhưng tôi cũng nói luôn, cái tên Trần Hoàng Yến Vy đó tốt nhất bà đừng nhắc tới, như thế tôi không biết ơn bà vì nhớ tên tôi đâu. Cũng

không cần gọi cả họ nhà tôi ra, coi chừng tôi cho bà lên Hoa Quả Sơn ở ẩn đấy__ Vy tức điên lên chỉ thẳng mặt cô giáo đó nói.

- Em có giỏi thì lên gặp hiệu phó cùng tôi.__ Cô giáo này tức cũng đến muộn xẹt máu đầu.

Vy nghe xong câu này lấy chiếc iphone 6 đánh kim cương bọc vỏ vàng trong cặp ra. Ngón tay lướt nhẹ trên màn hình mở khóa, rồi ấn gọi cho thầy hiệu phó mà cô lưu là thầy ngoan trong danh bạ.(Tại thầy này nghe lời nó hơn nghe lời mẹ ổng)

-__ Giọng nói từ đầu dây vang lên lễ phép.

- Ông xuất hiện trước mặt tôi trong vòng 2 phút, lớp 11A1__ Vy nói với cái giọng không còn là con nít với cha cô sáng nay nữa rồi.

Nói xong cô tắt máy đặt xuống bàn và tất nhiên Vy lại đứng đứm mắt với cô giáo kia. Cô Phương đã có chút gọi là sợ.

1 phút....

2 phút trôi qua

Tiếng chạy từ xa nhỏ ngày to dần. Thầy hiệu phó tới trong bộ dạng nhếch hơn bao giờ hết. Mồ hôi đầm đìa, tim đập rộn ràng như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

- Tiểu thư....thư gọi... tôi có việc....gì...không?__ Ông này mệt quá thông cảm.

- Bà ta nói muốn đuổi học tôi đó, ông đuổi đi.__ Vy nhìn thầy hiệu phó rồi nhìn sang cô Phương.

- Ấy chết, sao làm thế được, trường này cũng được coi là của tiểu thư mà.__ Thầy nhìn Vy nói.

- Cô Phương, cô ăn nói kiểu gì vậy.__ Thầy hiệu phó quay qua cô giáo Phương nói.

- Bà ta nhắc tới làm mẹ 2 của tôi đấy, nói tôi phải báo cáo chi tiết cho bà ta tôi đã làm gì, không những thế còn lôi cả họ nhà tôi ra. Hiệu phó như ông bắt lực với loại người ra oai này à.__ Vy không để cô Phương trả lời

- Tôi....tôi....__ hiệu phó ấp úng.

- Không làm gì bà ta được chắc tôi sai rồi, tôi tự đi trường khác khỏi cần mấy người đuổi.__ Vy xách cặp lên định bước.

- Không, xin tiểu thư dừng bước, người cứ bình tĩnh ạ. Cô phương, tôi tuyên bố đuổi việc cô, mong cô đi ngay.__ Thầy hiệu phó cố cứu chữa.

- Thầy...__ Cô Phương bất ngờ, bức xúc cầm sách ra khỏi lớp trong tính tức.

” Reng...Reng”

Tiếng chuông ra chơi vang lên. Thầy hiệu phó lau mồ hôi, quay gót, về phòng Học sinh trong lớp hết chuyện xem ra ngoài hết. Vy úp mặt xuống bàn. Nhi với Minh tới gần hỏi nhưng cô không nói gì nên họ xuống căng tin. Lúc này trong lớp chỉ có hai người duy nhất. Không những thế mà là 1 nam, 1 nữ, Khánh, Vy.

22. Chương 22

Lúc này Vy không kìm nén được dòng cảm xúc của mình nữa rồi. Đây là lần đầu tiên sau lần mẹ cô mất, cô nhắc tới từ mẹ nhiều lần như thế. Tất nhiên Khánh cũng không ngạc nhiên lắm cho tới khi Vy khóc. Những giọt nước mắt tưởng chừng như trong suốt, nhẹ nhàng lắm nhưng không phải. Trong mỗi giọt nước mắt của Vy đều chứa những nỗi đau đầy ắp, những kỉ niệm buồn đau khi chỉ là 1 đứa trẻ. Khánh lấy trong túi áo ra chiếc khăn tay thơm mùi bạc hà, cũng cúi xuống bàn, lau những giọt nước mắt khỏi má cô. Cảm nhận được việc người con trai bên cạnh đang làm Vy bất ngờ. Đây là người con trai thứ hai trừ ba cô ra dám lau mắt cho cô. Càng ngạc nhiên hơn khi chính là người con trai hay cãi nhau như con nít với cô, một người lạnh lùng nhu tạng băng. Tuy vậy, cô không cần người đó, Không biết trong mình đang nghĩ gì nữa.

Thấy Vy vẫn khóc, những giọt nước mắt làm anh cũng buồn theo. Khánh không kìm được nữa. Cậu vòng tay ôm ngang người Vy từ bên trái. Vy lại càng sững sờ, nhưng cô vẫn không kháng cự.

- Em đừng khóc, tôi cũng giống em, đừng khơi dậy những nỗi buồn trong tôi bằng những giọt nước mắt đó nữa được không.__ Khánh buột miệng nói ra mất rồi.

Vy sững sờ, " Giống em", "nỗi buồn" người lạnh tanh như anh cũng có nỗi buồn sao? Cũng có biết quan tâm cô sao? Không phải mình lại mơ chứ? Đó là những gì cô nghĩ lúc này. Nước mắt của cô dần ít rơi ra rồi dừng lại. Vy không khóc nữa. Người con trai kia đang vui mừng trong lòng biết mấy, ít ra lời nói của cậu cũng có cái gọi là cô nghe theo.

- Tại sao?__ Vy hỏi Khánh (Nghĩa là tại sao lại làm những điều lúc trước, tại chị ngại quá)

Khánh càng vui mừng, Khánh đã đợi cô nói chuyện với mình từ lúc.

-Tại vì em là người đã cướp đi trái tim tôi ngay từ lần đầu gặp. Tại vì anh cũng là cậu bé không mẹ khi còn là đứa trẻ. Tại vì anh không muốn thấy em khóc.__ Khánh trả lời chậm rãi, giọng nói không lạnh lùng như mọi ngày nữa, nó có xen tình cảm nồng ấm. (anh Khánh đổi cách xưng hô nhanh nhẽ???)

- Tôi chẳng phải 1 người con gái tốt. Anh đừng nói vậy. Bỏ tôi ra đi__ Vy nói rồi định đứng dậy bỏ đi, ai ngờ anh Khánh vẫn cứ ôm chặt khư khư, cứ như không giữ thì sẽ chạy mất, mà thế thật còn gì.

- Hãy như thế này chỉ 1 lúc thôi không được sao. Làm ơn!__ Anh Khánh thay đổi rồi, còn có chữ làm ơn nữa kìa.

Vy không cự quạ gì nữa, ngồi im như thế. Vậy là sao, sao cô lại làm thế? Chính cô cũng chưa trả lời được câu hỏi đó. Chỉ biết rằng ở trong vòng tay đó ấm áp, yên bình lắm.

Họ cứ ngồi như thế mãi....

2 phút....

5 phút.....

10 phút.....

" RengReng"

Tiếng chuông báo giờ ra chơi đã kết thúc. Khánh vội vàng buông Vy ra tuy hành động là thế nhưng trong lòng không hề muốn. Học sinh đã vào lớp hết cả rồi, trừ cô giáo thôi. Rồi Vy đứng dậy, bước ra khỏi lớp học. Khánh nhìn theo rồi có suy nghĩ đi theo. Trong khi đó cả lớp đang không hiểu chuyện gì. Đi dọc theo hành lang tầng hai, lên tầng ba. Cô bước vấp sải bước đi nhưng trong lòng thì là cả 1 dấu hỏi chấm to đùng. Dừng chân trước cửa 1 căn phòng lớn, phòng thư viện. Cô tò mò không biết thư viện trường này có bao nhiêu sách đây. Bước vào trong, không gian thật yên tĩnh, có lẽ là vì học sinh đã về lớp học hết cả rồi. Lướt qua mấy giá sách lớn mà cô vẫn chưa kiểm được quyển nào hay. Ngón tay trở khê lướt qua từng quyển sách 1 cách chậm rãi, chợt cô dừng lại ở một quyển sách. Quyển tiểu thuyết Lắng nghe yêu thương. Đang định lấy nó thì có 1 người tay cũng chạm vào đang định lấy sách. Vy nhìn sang người con trai đó, người con trai đó cũng nhìn cô.

- Vàng Kim__ Vy sực nhớ ra khuôn mặt ý.

- Tôi có tên đừng gọi tôi như thế__ Anh này vẫn lấy quyển sách.

- Quyển sách đó là của tôi chứ__ Vy cau có..

- Không nó là của chung, là do cô không lấy thì tôi lấy__ Anh này có ý muốn chọc cô.

- Cậu tên gì?__ Vy định nói lại nhưng hỏi tên đã.

- Nguyễn Trường An, lớp 11A2.__ An lật mấy trang xem rồi cụp lại.

- Chuyên Văn cơ, thả nào suốt ngày đọc sách. Coi như tôi nhường anh đó.__ Cô tiếp tục đưa tay theo dạy sách.

- Nhưng tôi vẫn chưa biết tên cậu mà?__ Đổi mặt luôn.

- Nếu gặp lại tôi sẽ tự giới thiệu sau._ Vy bước qua dãy giá sách khác.

Chả là A1 là học giỏi tất cả các môn, A2 chuyên về văn anh, A3 chuyên về toán hóa lí, A4 chuyên về sinh sử địa. Còn những lớp khác chỉ là học bình thường thôi. Tuy là mất quyền ăn ý thứ nhất thì cô vẫn lấy được quyển tiểu thuyết khác. Cầm quyển Đam mê và thù hận của Sarah Macloen trên tay, cô lại bước vào lớp như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Em mới đi đâu vậy?_ Lại một thầy giáo dạy hóa hỏi nó.

-....._ Vy không nói gì chỉ giơ sách lên cho ông thầy giáo xem.

- Sao e vào lớp không xin phép?_ Đường như ông này cô tình bắt bẻ nó.

- Thầy nói nhiều quá rồi đấy._ Khánh không để Vy nói. Khuyến mại ông thầy cái lượm đến nỗi ổng đổ mồ hôi.

-Dạ, em vào chỗ đi._ Giọng ông đầy sợ hãi nói Vy về chỗ.

Ngồi xuống chỗ nó không nói 1 câu gì với Khánh. Cậu cũng vậy, cậu vẫn đang đầy thắc mắc khi không may chứng kiến cái cảnh nói chuyện vui vẻ của cô với cái người tên An kia. Cứ thế cho tới giờ ăn trưa thì Vy lên tầng thượng của dãy nhà cao nhất trong trường, tầng 5 thôi. 1 lúc sau Khánh cũng mò lên theo. Trên tay cầm cái hộp đựng bánh napoleon, tiến về ghế đá chỗ nó ngồi, anh chìa ra trước mặt nó.

- Gì đây?_ Vy ngạc nhiên hỏi.

- Đồ ăn trưa. Cầm lấy, tôi mới tay lăm rồi._ Khánh ngồi xuống tay kia cầm cốc cà phê uống.

- Của tôi sao, cảm ơn nhé._ Vy cười nhận nó nhưng cô chỉ cầm mà không ăn.

- Đây là cái cuối cùng của căng tin, tôi đã phải dùng đủ kế mới có được đây._ Khánh thấy cô bối rối nói.

- Ừm._ Vy mở hộp cầm bánh = giấy ăn rồi cho lên miệng cắn 1 miếng nhỏ.

- Ngon chứ?_ Khánh chăm chú nhìn Vy.

-_ Vy không nói chỉ gật đầu.

Vậy là thời gian vẫn cứ trôi, họ ngồi đó nói chuyện rồi cùng xuống lớp khi chuông reo, cùng ra về trong 1 thời gian nhưng không ở cùng nhà nốt.

23. Chương 23

Nhân vật Nguyễn Trường An, 17 tuổi, chủ bang Magasta, mẹ Nhật, bố Việt, mới về trường Vĩnh Thiên học không được lâu, nhưng đã gây thù chuốc oán với nhiều người.

Vy về nhà cũng đã 5 giờ chiều. Ngôi biệt thự hôm nay trông đẹp hơn bao giờ hết, người làm vẫn đang tấp bật giăng thêm đèn để tối còn sáng. Đặt chân vào nhà thì không như thế mấy. Không khí êm dịu hơn, Sạch sẽ hẳn ra rồi.

- Con mau đi tắm đi, xong xuống nhà ăn tối để còn chuẩn bị chứ._ Ông Dũng từ trong phòng bước ra.

- Dạ vâng, hôm nay mấy giờ tiệc tàn thế ạ?_ Vy vừa ngó đồng hồ vừa hỏi.

- Chắc 10- 11giờ gì đó, thôi lên phòng đi._ Ông Dũng trả lời xong giục nó.

Vy vẫn thản nhiên bước lên phòng như thường. Tắm xong cũng đã được 20 phút, cô xuống nhà bếp ăn tối. Đã chuẩn bị xong, Người làm lại xếp hàng đứng ở trước nhà và chân cầu thang.

- Chào buổi tối cô chủ._ Tất cả mọi người đồng thanh nói và cúi chào

- Dậy đi_ VY nói câu này họ mới dám đứng thẳng lên nhìn cô từ sau.

Vy ngồi vào bàn ăn. Cha cô thấy cô thì cũng mới bắt đầu ăn. 2 cha con chả vội vàng là bao nhiêu, họ ăn như bình thường, còn ngồi nói chuyện với nhau nữa.

- Ông chủ, Cô chủ, vậy được chuyển đến rồi ạ.__ Quản gia Quân từ ngoài đi vào báo.

- Đúng giờ phết, 6 giờ đúng. Bảo người mang lên phòng cho Vy đi__ Ông Dũng nhìn đồng hồ.

- Ta sắp có váy mới, haha.__ Vy ngồi bên nghe thế vỗ tay đen đét, cười hả hê.

Ông Dũng thấy con mình đã sắp 18 tuổi đến nơi mà cái cảnh trước mắt không khác gì con nít 5 tuổi thì cũng cười lớn theo Vy. Ăn xong hai cha con lại mỗi người một ngả, ai về phòng nấy, chuẩn bị tươm tất. Vy trên phòng đã có 2 người hầu, một cô chuyên gia trang điểm nổi tiếng cho các sao và một cô là chuyên gia làm tóc mới từ Anh qua. Thời gian trôi vèo vèo, lúc này xe ô tô đã bắt đầu chở khách tới. Đầu tiên chỉ vài người nhưng cứ đông dần, đông dần lên. Mặt đường ngoài cổng nhà đã bị xe ô tô đỗ kín hai bên đường, còn mỗi lối ở giữa để vào thôi. Trước cửa nhà là quản gia Quân đang soát danh sách khách mới và cũng là người tiếp nhận quà sinh nhật của cô chủ mình. Cứ chốc chốc, 1 đám người lại bê 1 đồng quà hộp to nhỏ, đủ màu lên phòng của Vy. Ông Dũng bây giờ mới ra mặt chào hỏi khách khứa trong phòng khách, đi cạnh là 2 vệ sĩ áo đen. Mọi người chớ nên coi thường cái phòng khách này nha, nó có chiều rộng là 40m, chiều dài 70 m đấy, to vĩ đại. Được trang trí = những chùm đèn to và đẹp nhất. Bộ bàn ghế mọi khi đã chuyển đi lúc nào thay vào đó là những cái bàn hình chữ nhật ài 2m đựng nước uống và đồ ăn để sát các mép tường phòng, tạo ra khoảng trống rộng lớn ở giữa để khách đứng đó và đi lại nói chuyện.

Mọi người đang vui cười nói chuyện thì 2 vị thiếu gia và 1 tiểu thư tới, chiếm trọn ánh mắt của họ. Khánh đi một mình, Minh thì có mẹ đã đến trước rồi còn Nhi có cả ba và mẹ ở đây. Nhi hôm nay thật là xinh đẹp, cứ phải nói là tiên nữ giáng trần. Nhỏ mặc đầm dạ hội lệch vai đính ren mà trắng, trên vai có 2 bông hoa = đá ruby đỏ, thắt ở em là 150 cara kim cương đính ở đó, phần chân váy khi quay cứ phải gọi là bay bấp phới; Cổ đeo dây chuyền hình Hoa hồng kim cương trắng. Tóc búi cao, mái =, mai dài 1 bên. Ông Dũng bước lên cái = bục cao phía trước mọi người.

- Sau đây tôi muốn giới thiệu với các vị cô con gái dấu mắt của mình.__ Ông nỏì chỉ tay về hướng cầu thang.

Mọi người dồn hết ánh mắt về đó, nhạc vang lên, tiếng dày cao gót ngang lên nho nhỏ. Vy không khác gì 1 thiên thần 17 tuổi. Với chiếc váy cúp ngực màu xanh nước biển nhạt, tôn dáng với các đường xẻ sâu ở lưng, ôm sát phần trên cơ thể, phần chân xẻ cao giúp Vy đi lại một cách dễ dàng có thể chạy nhảy như thường, Ngoài ra được coi như 1 cái áo cánh mặc ngoài váy này nhưng nó không sát với vai mà trễ hơn đó là những hạt kim cương được sâu thành chuỗi nhưng có cách nhau, nếu dùng dao cứa hay cắt thì nó cũng đều không bị đứt gì hết. Mái tóc xõa ngang vai, uốn xoắn nhẹ, bồng bênh. Đeo thêm bộ trang sức từ đá quý mà ba nó tặng, trông nó kiêu sa, lộng lẫy biết chừng nào. Nó khẽ nở một nụ cười được nó cho là đẹp nhất. Như thế là đã đủ trái tim mọi người xaouyến, trái tim Khánh đập rộn ràng. Vy bước lên bục đứng cạnh ba.

- Đại tiểu thư, con tự giới thiệu đi.__ Ông Dũng đưa micro cho Vy.

- Cảm ơn tất cả mọi người đã tới đây dự bữa tiệc nhỏ này và cũng như đã gửi lời chúc mừng sinh nhật tới tôi. Tôi tên là Trần Hoàng Yến Vy. Cũng chỉ mới là 1 người không có gì trong tay thôi. __ Vy quay qua nhìn mọi người ở dưới, giọng pha chút tình nghich.

- Nhân dịp ngày này tôi cũng sẽ trao mọi quyền hành cho Vy, Con bé từ giờ phút này không còn là người thừa kế nữa mà sẽ là chủ tịch của tập đoàn Sophie, nắm giữ toàn bộ gia tài cũng như gia sản của gia đình họ Trần của chúng tôi trên khắp thế giới. Mong mọi người sau này giúp đỡ cho nó nhiều hơn. Tôi cũng không nỡ cho nó vào trường đâu, nhưng đã cho rồi thì tôi sẽ đứng quan sát và triệt để ngay những mối nguy hiểm cho con bé.__ Ông Dũng lúc đầu nói bình thường nhưng về sau ông nhấn mạnh từng chữ, ý muốn nói sẽ giết bất cứ ai động vào con gái mình.

Quản gia Quân bê 1 cái khay, bên trong là 1 chiếc bút kí đính hơn 200 viên kim cương nhỏ, ở đầu trên bút máy là cái vương miện bằng vàng có gắn viên đá ruby to. Đây là cây bút có giá tiền là 4 triệu USD, biểu tượng của Trần gia. Và đây chính là cây bút đắt nhất, quyền lực nhất. Ông Dũng nhắc nó từ cái miếng đệm nhung trong hộp để trên khay ra, nhẹ nhàng trao cho Vy. Họ dừng lại nhìn xuống dưới 1 lúc, để chụp ảnh. Sau đó Vy nhận rồi cất vào hộp.

- Hay chăm sóc nó nhé.__ Ông Dũng ôm Vy nói.
- Con sẽ làm. Mọi người cứ tự nhiên.__ Vy trả lời ba rồi nói với khách.

24. Chương 24

Vy nâng gót ngọc bước xuống phía 3 đứa bạn đang đứng. Cô chon lấy 1 ly vang đỏ cầm trên tay lắc nhẹ. 3 người kia vẫn nhìn cô chăm chú.

- Hôm nay Nhi Nhi xinh quá ha?__ Vy cười nói nhìn Nhi.
 - Giờ cậu mới biết sao, Nhi mà lì__ Minh ba hoa.
 - Này, cậu quen nó bao lâu mà bênh nó hơn người tình thế hả? __Vy tiện miệng trêu Minh.
- Minh và Nhi thoáng đỏ mặt.
- Mà ăn nói hàm hồ vừa.__ Nhi
 - Nhi xinh gái bớt giận ạ__ Vy tỏ giọng nịnh hót.
 - Trông Vy đẹp lắm__ Khánh ngại ngần không dám nói nào ngờ nó cứ phun ra. Minh với Nhi thì ngạc nhiên cười.

- Anh có âm mưu gì, lại định trêu tôi phải không?__ Vy tỏ mặt đa nghi, chỉ tay thẳng mặt anh.
- Đâu, hoàn toàn là sự thật.__ Chả hiểu sao Khánh chối gập như sợ điều gì đó.

Cả hội đứng nói chuyện với nhau vui vẻ lắm. Vy thấy ba gọi, đang thì bước qua bên chỗ ba thì bị một cô gái va phải. Kết quả là Vy đang ngồi dưới đất còn cô ta thì đứng đó chân mắt lên nhìn.

- Cô không có mắt à mà đâm vào tôi?__ Cô gái tóc phớt tím mắng.
- Từ đâu 2 người vệ sĩ chạy tới đang định cho cái cô kia 1 trận thì Vy ngăn lại. Họ đỡ Vy dậy.
- Cô mới là người đâm vào tôi, làm tôi ngã trước, cô có nhìn lầm không?__ Vy điềm tĩnh, nhè nhàng nói lại.
 - Cô là ai mà dám ăn nói như thế với tôi?__ Cô này là người vừa tới không biết gì nên mới tự chui đầu vào rọ như thế.
 - Tôi là ai không quan trọng, cả bữa tiệc này hẳn muốn biết cô tên gì đấy?__ Vy vẫn phong thái ung dung nhưng thực chất trong đầu cô nghĩ đây là người ngoài hành tinh mà.
 - Tôi là Đinh Huệ Thanh, con gái của công ty thời trang DH sao nào?__ Cô này kênh kiệu.
 - Sao nào? cô là con nhà giàu hay là dân đen mà có thể nói ra những lời như thế?__ Vy vừa nói ra câu này thì đã chiếm trọn sự chú ý.

Đang định tát Vy thì chỉ vừa mới vung tay ra đã bị hai vệ sĩ kia ngăn lại.

- Định đánh ai? 2 Người lôi cô ta tới sở cảnh sát, báo tội gây sự, có mưu đồ hành hung, ăn nói hàm hồ.__ Vy nói rồi đưa mắt lườm mọi người xung quanh.

Cô tiếp tục tiến tới chỗ ba mình tiếp.

- Sao thế con?__ Ông Dũng lo lắng.
- Không có gì đâu ba, ba gọi con có chuyện gì ạ?__ Khẽ lảng đầu.
- À giới thiệu với con đây là giám đốc Hùng, đây là thư kí của con cô Liên__ Ông nói rồi chỉ vào 2 người một nam, một nữ tầm ngoài 30 tuổi.
- Xin chào__ Vy đưa tay ra bắt.
- Chào cô chủ tôi là Phạm thùy Liên__ Cô Liên trông rất giản dị, mộc mạc, có thể nói là người tốt bụng.

- Tôi là Đinh Mạnh Hùng, chỉ cần cô nói một tiếng việc gì cũng làm được cho cô.__ Hùng cười, anh này cũng là người tốt.

- Họ đều đã theo ba từ khi học xong đại học, có gì công việc họ sẽ giúp con.__ Ông Dũng xen vào.

- làm phiền 2 người rồi.__ Vy khiêm tốn.

- Tôi xin phép nhé__ ông Dũng nói rồi bước đi cùng vy.

Hai bố con cứ thế bước đi, Bố giới thiệu các nhân vật quan trọng trong ngành và về các lĩnh vực khác. Cô cũng khôn khéo đáp lại những lời nói từ họ. Không hổ danh họ nghe tiếng cô đã lâu. Thoáng nhìn lên đồng hồ, 10 giờ 30 phút.

- Còn ai không ba?__ Vy hỏi bố.

- Còn.__ ông cười nói.

Bước đi theo cha mình và thật ngạc nhiên khi ông dừng trước tụi bạn mình.

- Thiếu gia Hoàng, không biết hôm nay Ông cậu có tới không?__ Sau màn bắt tay bắt chân với Khánh ông Dũng hỏi trước.

- Thật xin lỗi bác, ông cháu không được khỏe nên chỉ có cháu đi thôi.__ Câu trả lời từ Khánh.

- Không sao__ Ông nói rồi quay qua nhìn Minh__ Minh công tử hôm nay đi cùng ba hay mẹ tới vậy?__ Vẫn cái giọng vui tươi của ông Dũng.

- Dạ, họ có việc bận ở công ty nên vừa mới về ạ__ Minh ngạc nhiên khi ông biết tên mình.

- Vậy thì chán nhỉ? Đây là con gái ta, chắc Nhi biết rồi.__ Ông chỉ vào Vy.

- Hầy.... Họ là bạn cùng lớp của con, ba không cần giới thiệu.__ Vy lắc tay ông.

- Nhi xem, lúc nào nó cũng y như con nít, chả bù cho cháu.__ Ông Dũng nhìn Nhi cười.

- Ba, cho con với Nhi xin phép đi trước có việc được không?__ Vy thấy khá muộn hời.

- Con đi đâu giờ này?__ Ông Dũng ngạc nhiên.

- Ra đường chơi ý mà.__ Vy nói cho có.

- Cầm lấy.__ Ông không ngại mấy đứa bạn nó mà đưa thẳng vào tay nó khẩu súng ông vừa lấy từ người vệ sĩ đi đằng sau.

- Không cần đâu ba, con có rồi.__ Vy đẩy lại.

- Cứ cầm lấy nó không giống những thứ khác, nó không ra tiếng và 6 viên đạn trong này đều được ngâm trong độc của cà độc dược, chỉ cần cái này ngấm vào máu sẽ từ từ chết, con cầm lấy phòng thân.__ Ông Dũng giải thích.

Thấy thế Vy cầm nó rồi nhìn ba gật đầu, bước ra ngoài cửa cùng Nhi. Ông Dũng vẻ mặt lo lắng nhìn theo 2 đứa con gái. Khánh và Minh thì đầy ngạc nhiên.

- Sao bác biết cô ý đi đánh nhau mà lại cho đi?__ Minh tò mò.

- Và cả việc bác còn đưa súng nữa?__ Khánh tiếp hỏi.

- Con bé đó nó muốn làm gì thì có cầm cũng không được. Nếu ép nó, nó sẽ hận ta tới chết thôi. Còn vũ khí phải đưa cho nó phòng thân chứ.__ Ông Dũng ôn tồn nói.

- Hai cháu xin phép về trước ạ.__ Khánh sực nhớ rồi chào ông đi về.

Hai chàng phóng nhanh xe tới đó xem. Còn hai nàng không kịp thời gian thay đồ nên vẫn mặc thế.

25. Chương 25

Alice và Mary vẫn trong trang phục dự hội tiến bước ra khỏi chiếc Lamborghini đen. Lúc này con đường rộng được chia thành 2 nửa, nửa cuối của quận 12 là đoàn người của bang Light, Cody đứng trước, sau là mấy trăm người đàn ông, dao kiếm đủ cả. Phía trên, địa bàn bang Devil winner là quân của bang Angel Rose. Đứng trước chiếc xe đó là tam quân, sau chiếc xe ô tô là cả 1 lực lượng lớn mạnh, Còn Alice và Mary, ngồi vắt chân trên nóc xe ô tô như 2 bà chúa, trông họ giờ khác lúc trước, họ lạnh lùng nhưng có thừa sự cao quý, xinh đẹp.

- Hơ... xin hỏi đây là đâu mà 2 cô mặc đồ dự hội đến vậy?_ Cody lên tiếng hỏi trước.
- Đây chẳng phải là 1 lễ hội lớn sao, được xem rồi trước mặt diện hay lắm chứ bộ, có ai cấm không._ Mary miệng vẽ lên 1 đường cong hoàn mỹ, nhưng nó không phải nụ cười hoàn mỹ, nụ cười chết người thì đúng.
- Cô...cô._ Cody tức không nói được gì.
- Người con nhớ ta chứ?_ Giọng nói lạnh lùng của Alice vang lên đã đủ làm đoàn người của Cody run sợ.
- Sao quên được, cô chính là cái người đã hại chết bố mẹ tao_ Giọng Cody tức tối.
- Con tao cũng không quên được thằng khốn như mày_ Alice hét lớn.
- Không nói nhiều với cô. Anh em đâu._ Cody gọi đám người.

Nghe thấy Cody nói, đám người bang Light xông lên ráo giết, nhưng người bang Angel rose thì không, họ vẫn đứng im nhìn như đợi gì đó.

- Bang chủ..._ Vương quân lên tiếng gọi.

Alice thấy thời cơ đã đến liền giơ tay phải lên phẩy nhẹ về phía trước. Nhận được lệnh gần nghìn người của Angel xông lên. Hỗn chiến lại 1 lần nữa bùng nổ trước mắt Alice. Cody thì đứng nhìn Alice, cô cũng thế. Tam quân vẫn chưa động thủ, vẫn chưa có tên nào lọt qua được lớp người của Angel cả. Mary ngửa tay, ngửa chân không chịu được liền cầm kiếm lên.

- Tao ra nhé?_ Mary hỏi Alice.
- Cần thận_ Alice vẫn nhìn chằm chằm Cody.

Mary thấy thế chạy tới hòa mình vào trận chiến.

- Tam quân, lên đi_ Cô nhìn tình hình, lâu quá rồi, phải nhanh gọn hơn.
- Nhưng còn người..._ Vương quân lo lắng.
- đi mau_ Alice quát.

Đến mức này ba người họ cầm vũ khí xông tới bảo vệ phó bang Mary. Hai chàng trai ngồi trên cây bàng lớn gần đó không khỏi thắc mắc và lo lắng. Từng người của hai bên lần lượt đổ xuống. Vòng bảo vệ quang chiếc ô tô đã mất. Quân giờ đã tản ra, mỗi người một ngã, Cody đã vào trận. Đang ngồi quan sát thì có 1 tên tiến tới chém vào tay Alice chỗ gần vai. Khoảnh khắc này như làm Key nín thở. Alice vẫn ngồi im, dù đã nhìn thấy....

” Xoẹt...”

Tiếng con dao đó chạm vào người cô. Không gian như ngừng lại, mọi người đều nhìn về phía cô.

- Bang chủ..._ Tam quân đồng thanh hét lên.

Alice vẫn ngồi đó, cô chẳng sao, vảy không rách, máu không chảy. Điều đó làm con tim ai như muốn sống lại, nhưng cũng làm cho tên Cody đó tức, còn người chém cô thì không khỏi ngạc nhiên.

- Tại...tại sao?_ Tên đó, ngờ người nhìn con dao đấy, nó đủ lớn rồi mà.
- Hư.... Người có biết cái áo ngoài này được làm từ gì không? Cái áo này được gắn kim cương, dây nối nó là loại chất dù người có dùng hỏa lực nó vẫn vậy_ Alice cười khẩy.

Kẹp ở giữa ngón tay là chiếc lưỡi lam, Alice lia nó về hướng tên đó.

Không tiếng động, lưỡi lam cắt qua cổ hần một cách ngon lẹm rồi lưỡi dao bay trở lại, cô giơ tay ra đỡ nó một cách dễ dàng hơn bao giờ hết. Máu từ cổ tên đổ chảy ra như nước. Cũng không phải điều gì bất ngờ, cả con đường lớn quận 12 giờ toàn máu, người chết nằm la liệt.

Mary vẫn chưa thỏa sức, cô vẫn tiến về phía trước. Mỗi đường kiếm của cô giáng xuống ai là người đó không ngã ngay thì trước sau cũng ngã. Đang bận đằng trước thì đằng sau có đứa định đánh lén cô. Làm như cô không biết vậy, Mary xoay người 180 độ, chiếc váy trắng nhìn cứ tưởng là bó, khiến cô không di chuyển được nhưng ngược lại, tà váy của cô bay lên theo cô trông thật đẹp. Cô giơ chân phải ra sau rồi lấy đà sút 1 cú trội giáng, nguyên cái đế giày cao gót nhọn hoắt của cô vào giữa chân đứa đó. Đứa đó đang đờ người nhìn, hai tay cầm chuôi kiếm cô khuyến mại cho tên đó cái chém giữa ngực. Tà váy trắng của cô dừng lại cũng là lúc máu của hần bắn vào cái váy của cô, 1 vệt máu tanh.

Trên cây, James miệng há hốc, đờ hơn bao giờ hết.

- Cô ấy hiền lắm mà? _ James kéo tay áo Key

- Không ai biết trước được điều gì _ Key vẫn quan sát Alice.

Trong khi Mary tung hoành ngang dọc với tam quân máu nhuộm khắp bộ đồ thì Alice ngồi ung dung khiêu khích Cody tự dẫn xác tở. Họ đấu mắt với nhau mà cứ như nói chuyện vậy, tình hình là như thế này:

" cô có giỏi thì xuống đây, đừng có ngồi trên đó" _ Cody

" Là đàn ông thì tới đây, tôi đâu nhận tôi giỏi" _ Ánh mắt thách thức của Alice.

" Được, tôi việc gì phải sợ người như cô" _ Cody

" Tôi đợi" _ Alice kèm nụ cười tên đó trúng kế cô.

Cody lê kiếm dưới đường, anh chạy nhanh tới chỗ Alice tạo thành 1 vệt lửa sáng. Chạy đến gần Alice, Cody nhảy cao, hai tay cầm kiếm giơ lên định chém cô. Alice bình thản rút khẩu súng cha cô đưa cho, lên đạn...

- Kết thúc rồi _ Alice nói.

Cô bóp cò, đạn bay ra.

" Bộp"

Viên đạn dừng lại ở ngực Cody. Mất đà Cody khụy hai chân xuống đất, hai tay trống kiếm, gần giống quỳ. Alice bước xuống, tiến lại gần Cody.

- Giết...luôn...đi _ Cody miệng vừa ứa máu vừa nói.

- Chính Người là người đã làm Adam ra như thế, tất cả là tại người _ Alice gần từng chữ.

- Đúng thế là tại tôi, nhưng cũng vì cậu _ Cody vẫn cố làm Alice đau khổ.

- Tại tôi? _ Cô cười lớn _ Nếu không phải do mày giở chiêu bì ổi, anh ấy vẫn còn cơ hội.

- Có sao đi nữa cô cũng đã mất Adam rồi. _ Cody nở nụ cười khi miệng đầy máu.

Lúc này còn đường chỉ còn lại mình Cody là người bang Light. Tất cả mọi người đứng nhìn Alice.

- Mày hãy xuống địa ngục đi _ Giọng nói lạnh tanh của Alice. Cô dí thẳng giữa chân hần.

Súng không tiếng có khác, nó bay vào đầu hần. Người Cody bị lực tác động thì ngã ngửa ra sau. Mất đà ngã, máu chảy ra từ trán, miệng và ngực anh ta. Alice nhắm mắt, quay qua Tam quân.

- Đây không phải quận của chúng ta, dọn cho sạch sẽ, không được để lại vết tích nào. _ alice nói xong bước vào trong ô tô ngồi.

Nhi cầm khăn lau tay và mặt rồi vứt thẳng vào mặt Cody, che đi đôi mắt.

- Còn bang nào như này thì báo tôi nhé? _ Nhi đứng khoanh tay nhìn xung quanh.

- Vẫn chưa đủ sao? Riêng chị hai đã giết gần 200 người đấy?__ Nam quân ngạc nhiên.

- Ít chán. tầm 500 mới bố. Về.__ Nhi thản nhiên nói rồi bước lên xe.

Chiếc xe lăn bánh đưa họ về. Còn 5 người con trai vẫn đơ trước lời nói của cô gái. Khánh và Minh cũng lặng lẽ về. Người bang Angel thì đang thu dọn. Khổ thân nhất mấy anh phải đi xách nước lúc đêm tối rửa đường. Cũng may ở đây có đèn cao áp sáng trưng à.

26. Chương 26

2h45 phút.

Lặng lặng về nhà mà không ai biết. Vy thay đồ đi ngủ. Nhưng... cô nào ngủ được trong lòng thao thức. Không phải là thương đám người bị giết đâu. NGHĩ nhiều chuyện rồi cô cũng chìm vào giấc mộng.

Sao mộng chẳng hồng...

...Cho tôi hạnh phúc dù chỉ 1 đêm.

Sao cứ phải là ác mộng...

... Để nước mắt rơi trong đêm.

Buổi tối mùa đông thật lạnh, tuyết rơi trắng xóa căn biệt thự Love. 1 cô gái học lớp 8 ngồi trước cửa nhà chờ người yêu trong niềm hạnh phúc.

Còn tại biệt thự Jacor, một cậu thanh niên, tên Adam tươm tất chuẩn bị đi gặp người yêu. Xe vừa ra cổng gặp bạn mình, Cody đng đứng đợi.

- Lên xe đi?__ Adam

- Mày ơi, Alice bị bắt cóc, mau đến đường XX đi.__ Cody với thái độ chậm là không kịp.

- Cái gì?

- đi đi.

Thế rồi với vận tốc 250 km/h cậu tới đó. Đang trên đường đi đột nhiên có điện thoại.

- Sao anh đến muộn vậy, để em chờ dài cổ à? anh đang đâu?__ Giọng Alice đầu dây bên kia.

- Đi cùng Cody__ Adam thoáng trả lời ngạc nhiên.

- À cái anh bạn anh Cody ý, bỏ nhà đi, ba mẹ đang tìm, anh có ở cùng thì gọi báo họ đi__ Alice tiếp tục nói.

Lúc này Adam hững hờ, sững sờ hết sức. Cậu cúp máy

- SAo cậu lừa tôi?__ Adam hỏi Cody.

- Tôi có lừa đâu, chắc nhầm người thôi.- Cody chối.

- Nhầm sao? Cậu biết trước giờ tôi tin cậu như thế nào không?__ Adam cáu. anh quay đầu xe lại.

- Tôi muốn xuống xe.__ Cody biết sự việc bại lộ.

- Không, tôi sẽ chở cậu về cho ba má cậu.__ anh vẫn chú tâm nhìn đường.

- Dừng lại__ Cody hét.

Thấy né mặt Adam vẫn một mực đi, Cody nổi lên ý nghĩ ngu ngốc. Cody giằng tay lái với Adam để làm xe dừng lại. Hai người giằng co nhau làm xe cứ lượn bên này sang bên kia. Adam tức tối không để ý nhìn đường nữa, quay qua quát Cody.

- Cậu muốn chết sao?

Chợt thấy mắt Cody sáng lên nhìn phía trước. Adam quay lại thì thấy 1 cái xe tải ngay trước mắt, cố vòng tay lái nhưng Cody vẫn giữ nó khư khư.

” Á ”

Tiếng hét thất thanh của cả hai vang lên...

” Rầm ”

Xe tải kia đâm đúng vào bên ghế lái của adam. Gây tai nạn xong chiếc xe đó chạy mất. 1 lúc sau Cody tỉnh thấy Adam máu me đầm đìa, anh ta bỏ cậu ta lại đó rồi đi mất. Mãi cho tới khi có người đi đường nhìn thấy chiếc xe, Adam mới được đưa vào cấp cứu. Tiếng các máy móc inh ỏi, ánh đèn nhấp nhòe, bác sĩ tập nập chạy đi, chạy lại. Họ làm đủ mọi cách nhưng quá muộn, anh bị tai nạn quá nặng.

Cô y tá mở điện thoại, ấn số 1 gọi.

- Sao anh lâu đến thế?_ Giọng của Alice.

- Cho hỏi cô có phải người nhà bệnh nhân Vương Minh Hiếu không ạ?_ Cô y tá

- Bệnh nhân?, Phải, anh ý làm sao? bệnh viện nào?_ Alice hốt hoảng chạy ra sân, định tới bệnh viện luôn.

- Xin cô đừng buồn, Vương Minh Hiếu đã qua đời lúc 9 giờ 44 ạ, bệnh viện Smile._ Cô y tá tắt máy.

Alice cứ ngỡ mình đang mơ, điện thoại từ trong tay cô rơi xuống tuyết rồi cô cũng ngã xuống nền tuyết. Mưa tuyết dày đặc, cô vẫn ngỡ nhầm người, đứng dậy cô tới bệnh viện Smile.

Chạy tới hỏi cô y tá có ai tên thế không, cô y tá chỉ phòng cấp cứu. Alice chạy 1 mạch tới đó vằn thềm mong chỉ là nhầm người mà thôi.

Các bác sỹ và y tá lần lượt bước ra hết, có mình cô trái chiều lao vào. Bỏ tấm khăn trắng phủ trên, cô lấy 2 tay bịt miệng.

- Không thể.... không thể_ Cô hét lớn, nước mắt cô rơi xuống sàn.

Alice hai tay nắm chặt Adam không buông, cô lắc, lắc tay mong anh hồi đáp.

- Adam ơi....Adam.... anh không tỉnh lại....là....là em không...chơi với anh đâu_ Cô vội lau nước mắt, nói trong tiếng nấc tức tưởi.

Những cô y tá và bác sỹ ai nấy mặt cúi gằm xuống. Alice chạy tới họ, giằng áo, kéo tay từng người một.

- Sao anh ấy lại như thế? Các người mau gọi anh ý dậy đi.Tôi cầu xin các người đấy. Các người bị câm hay sao, rốt cuộc các người đã làm gì anh ấy?_ Alice lúc đó có khuôn mặt thờ thơ, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

- Adam...._ Tiếp tục gọi tên người đó trong khi cậu ấy không hề cử động.

Cô vô thức rồi ngã xuống sàn phòng cấp cứu đầy máu của Adam. Alice nằm đó nhìn Adam khóc, khóc cho tới khi cô ngất đi mới thôi.

27. Chương 27

- ADAM KHÔNG._ Vy vô thức hét lên tên Adam trong giấc mơ và rồi cô cũng ngồi dậy.Khẽ nghĩ trong đầu chỉ là giấc mơ. Trời cũng đã sáng. Cũng đã về Việt được gần 3 tuần rồi có lẽ hôm nay là ngày trời đẹp nhất. Vy lại đi học như mọi khi.

* Trường Vĩnh Thiên ~ lớp 11A1 *

tiết cuối của buổi sáng, Tiết hóa vẫn ông thầy khó ưa làm sao. Tuy nhiên lần này trông ông như có âm mưu gì đó.

Cuối lớp vẫn là 4 đứa tụi nó nghịch như giặc. Vy vẫn ngồi đầu khẩu với Khánh, NHi với Minh thì tán chuyện ròn rã. Ông thầy tức quả chỉ vào Vy.

- Em lên làm thí nghiệm đi.
- Em á?_ VY đứng dậy hỏi.
- Đúng.

Vy bước lên đứng cạnh bàn giáo viên. Cô cứ trộn mọi hóa chất với nhau theo lượt, trộn xong cô ngồi phất xuống, 2 tay ôm đầu.

” Bụp ”

Cái lọ thủy tinh nổ, khói bụi bay mù mịt, nó về chỗ. Lúc này khói hết hiện lên trước mặt các học sinh là 1 ông thầy giáo tóc xoăn như sợi mì tôm, mũi tẹt đen; hai mắt kính vỡ mất con một; Khuôn mặt đen nhem có 1 vài vết xước chảy máu do thủy tinh bắt vào.

” Bạch ”

Ông thầy ngã ra nền đá hoa lớp học, mắt vẫn mở to. Thế là tụi nó kêu cấp cứu tới chỗ ông ta đi. Học sinh trong lớp thì sung sướng như vớ được kim cương. Cả lớp ùa ra khỏi phòng thí nghiệm, được nghỉ tiết này rồi mà.

- Ra vườn hoa sau trường chơi không Vy?_ Nhi hỏi cô.
- Ok, anh đi cùng chứ?_ Vy nhìn Khánh.
- Cũng được._ khánh đứng dậy đi theo luôn.

Bước xuống vườn hoa, ở sau văn phòng, một vườn hoa oải hương. Màu tím ấy thật đẹp, màu tím thủy chung. Hương hoa thơm nồng nàn, nó có thể thơm suốt 5 năm hay lâu hơn nữa, cũng chính vì thế mà nó có tính chất đuổi côn trùng. Ngồi dưới hàng băng lăng, thả cỏ xanh mượt. Không gian có vẻ khá yên tĩnh.

- Sao hôm nay mày buồn thế?_ Nhi véo hai má Vy.
- Con này bỏ ra, muốn chết hả?_ Vy quát.
- Xí..._ Nhi bỏ tay ra.

Chợt tiếng điện thoại Vy kêu, nhìn màn hình cô nở 1 nụ cười thật tươi. Vy vừa nghe máy thì nhỏ Nhi cũng có điện thoại, vốn đã vui nhõ càng vui hơn.

- Anh._ Vy trả lời.
- Anh em ta sắp được hội ngộ rồi_ Giọng nói vui vẻ từ đầu dây bên kia.
- Thế thì còn gì bằng. Em nhớ oppa quá chừng._ Vy phụng phịu.
- Anh cũng thế mà, lần này chị dâu e cũng sẽ về cùng.
- thích thế, mua quà đấy, không em cho ra đường ở tất._ Vy dọa.

Vy cứ thế nói bên này Nhi cũng vậy.

- Em nghe_ Nhi đáp máy.
- Mai tỷ về, chuẩn bị đón tiếp nhé cưng._ Giọng con gái.
- Mơ đi nhá. Không có quà cho em thì chớ._ Nhi hụt hẫng.
- Chị dẫn anh về với đám bạn yêu kiều của em về nữa mà.

Không hiểu bên kia nói gì với Vy mà 2 đứa cùng ngạc nhiên, niềm vui không tả xiết.

- Thật hả?_ đồng thanh

2 chàng ngồi đó hết nhìn 2 đứa tụi nó rồi nhìn nhau lắc đầu. Sau khi kết thúc 2 cuộc điện thoại đó, Vy với Nhi nhảy cẫng lên ôm nhau cười khoái chí.

- Này, có chuyện gì thế?_ Minh hỏi

- Như chưa bao giờ được cười ý.__ Khánh nhìn 2 người đó.
- bắt bí cho chút vậy.__ Vy tỏ mặt đầy huyền bí.
- Hai người sắp có bạn mới đây __Nhi tiếp lời.
- Thế cũng nói cho hai người điều này luôn nhé __ Minh cười
- Hai cô sắp có bạn mới.__ Khánh cũng tiếp lời.
- Chuyện vui, chuyện vui __ Hai đứa con gái gật gù nhìn nhau cười.

Bốn con người ngồi đó vui vẻ nói chuyện mà không hề hay biết có người đang chôn trên cây bàng to gần đó quan sát, theo dõi họ từng li, từng tí.

Ánh mắt người đó bỗng chở nên sắc hơn, đôi môi vén lên nụ cười nham hiểm.

” Cứ cười đi, nhưng không được lâu đâu”

Người này là con gái. Và chắc chắn rất độc ác.

” Reng...Reng’

Tiếng chuông giờ nghỉ trưa tới. 4 con người cùng nhau đứng dậy. Họ bước ra khỏi vườn hoa tới căng tin nhưng vẫn phảng phất đâu đó quanh họ mùi hoa oải hương đầy vẻ quyến rũ.

28. Chương 28

Buổi học cứ thế lẳng lặng diễn ra. Bốn con người lại về nhà. Trong họ, mỗi người 1 tâm trạng, nhưng tâm trạng của Vy tệ nhất. Cô mệt mỏi không dám ngủ, chỉ sợ ngủ rồi hình ảnh người ấy lại hiện ra. Rồi cô quyết định đối mặt với nó...

3:27

- Con gái mau đi đi, hãy ra khỏi nhà, đừng quay về.__ Giọng nói lo lắng của người mẹ.
- Nhưng còn mẹ?
- ta không sao. mau đi đi __ Bà đẩy đứa con đi.

Ngoài sân, trong nhà, tất cả chỗ nào cũng có máu, cái màu máu tươi. 1 đám người đông đảo đã tới đây giết bà, lí do là vì bà là Bang chủ của bang đứng nhất thế giới đêm, các bang hợp lại rồi đến biệt thự này, nơi hội họp của Bang bà, Bang Mafia. Bên phe bà giờ chỉ còn vài người thôi, những họ vẫn đang đấu súng quyết liệt với bên ngoài. Người bên bà cứ dần đổ xuống, giờ đây chỉ còn mình bà thôi. Phe bên kia cũng vậy

- Hoàng Thanh Vân, Freya, bà mau ra đây.__ 1 người đàn ông ở ngoài gọi tên bà.
- Phan Thiết Phong, đường đường là 1 Leo nổi tiếng, vậy mà ta không ngờ ngươi lại đi đánh lén người khác đây.__ Bà núp ở cửa.
- Hahaha... Bà sắp chết rồi có cần phải nói nhiều thế không __ Phong cười lớn
- Hư... ta có chết cũng kéo người như ngươi theo.

Nói xong câu này bà bước ra chĩa súng về phía Phong và bắt. Lúc này Phong cũng bắn về phía bà.

” Bộp ”

Cả hai người đều trúng đạn ngã xuống. Đứa con gái núp ở sau cầu thang vẫn chưa rời đi, nó đã chứng kiến tất cả. Lao tới bên mẹ mình, tay cầm tay.

- Mẹ đừng bỏ con.__ Nó sụt sùi khóc.

Lúc này ba nó mới từ ngoài sân chạy vào, trên tay cầm khẩu súng, nhưng đã muộn rồi. Ông khụy xuống trước nhà khi thấy vợ mình nằm đó.

- Con...hãy...tự chăm...sóc mình... và...ba... đây__ Bà Vân cố nói.
- Không mà, mẹ ơi.__ Nó khóc lớn, nước mắt không ngừng rơi.
- Ta...xin...lỗi... c...__ Chưa kịp nói hết câu, bà đã nhắm mắt lại, tay rời khỏi tay đứa con.
- MẸ...__ Đứa trẻ hét lên.

Bất chợt nó thấy người mẹ mình gọi là Phong kia đang cự động, định đứng dậy đi mất. Nó bước tới chỗ ba mình, dứt khẩu súng từ tay ông, ánh mắt đầy sát khí. Ông bố cũng đang đờ người, không để ý.

Tiến đến chỗ cửa mà mẹ nó vừa đứng, cầm khẩu súng bằng hai tay, nó đang ngập ngừng, lần đầu nó cầm súng, có chút run. Nhưng rồi ngoảnh lại nhìn người mẹ nằm đó trong vũng máu đỏ, đứa trẻ quyết tâm. Nó nhắm mắt, bóp cò liên tục về hướng người đàn ông kia.

Tiếng đạn bắn ra vang lên liên tục làm người bố giật mình, chạy nhanh tới, lấy súng của đứa con rồi ôm nó vào lòng. Thấy người đàn ông ngã xuống đất, nó mới chịu thôi.

- Con sẽ giết cả nhà ông ta và tất cả các bang liên quan tới cái chết của mẹ, ba giúp con chứ__ Đây là ời của đứa bé 5 tuổi thật lòng hay nó chỉ nói thể thôi?
- Ủ.__ Ông thoáng lạnh người nhưng cứ nghĩ nó chỉ nói thể thôi nên gật đầu bừa.

Đứa trẻ 5 tuổi đó chính là Vy, Hoàng Thanh Vân là mẹ Vy còn người cha đó chính là Trần Hoàng Dũng.

Và cô đã làm theo lời cô nói lúc 5 tuổi. Cô lập ra bang rồi đứng lên đấu tranh, các bang ngày ấy hợp sức giết mẹ cô giờ chỉ còn hai bang. Còn cái tên Leo và Freya vẫn còn tồn tại trong đầu của những người trong thế giới ngầm. Không ai là không biết đến họ.

Freya: được mọi người nhớ đến như 1 vị thần bắc âu, bà là bang chủ bang Mafia, với mái tóc vàng cam và đôi mắt xanh của Vy bây giờ. Năm ấy, 1 nửa số người thuộc thế giới đêm đều trong tay bà, họ là những chiến binh trần chính. Bà không bao giờ giết người vô tội, chỉ những băng đảng nào đụng đến bang bà thì lúc đó bà sẽ ra tay không ngại gì hết. Chính vì thế bà được mọi người yêu quý, kính trọng.

Leo: thì khác có thể nói ông được mọi người biết tới nhưng biết tới với sự căm thù, ghét bỏ, Ông giết người không run tay. Quyền lực của ông ít hơn của Freya rất nhiều, nhưng rồi ông mua chuộc, đe dọa các bang khác theo ông tới ám sát bà. để leo lên vị trí đứng đầu thế giới. Tuy nhiên ông cũng chết nên bang khác lên ngôi. Ngoài ra ông còn có 1 người con gái nữa, bằng tuổi Vy.

Ông Dũng bước vào phòng Vy ngồi cạnh giường nhìn nó ngủ say. Có lẽ hôm nay cô bé mới được ngủ ngon như thế. Ông vuốt tóc nó.

” Con gái bé bỏng của ta, con đã lớn rồi, ta biết con rất muốn trả thù ẹ nhưng thế là đủ rồi, đã quá nhiều người phải chết, có quá nhiều đêm máu nhuộm đỏ ừng một góc trời. Con cần dừng lại, tìm 1 bờ vai để dựa vào, đó sẽ là yên bình cho con. Ta đã không thể cản con, ta quá yêu thương con, không lẽ nói con một điều gì. Ta đã già rồi....”

đó là những điều ông nghĩ, bất chợt cô con gái khẽ mở mắt ra, lông mày có chút nhíu lại.

- Cha chưa ngủ sao?
- Ta sắp đi du lịch, nên qua ngắm con chút cho đỡ nhớ. Ta làm con thức sao?

29. Chương 29

- Không đâu ba.__ Vy ngồi dậy.

- Chắc 1 thời gian dài tới ta sẽ qua châu Âu nghỉ ngơi, con ở nhà giữ gìn sức khỏe. Ta sẽ cho vệ sỹ đi theo con__ Giọng nói buồn bã của một người ba sắp xa con gái là thế.
- Ba có thể không đi mà, mới lại con không cần vệ sỹ đâu.__ Nó buồn.
- Không được, khoảng 3 tháng gì đó thôi, để ta yên tâm con hứa với ta là sẽ cho vệ sỹ theo đi.__ Ông Dũng cười nhạt.
- Thôi được, con hứa. Ba đi ngủ đi, mai đi cho đỡ mệt__ Nó lo lắng.
- Ủ, thôi con ngủ ngon nhé.
- Vâng.

Ông Dũng đứng dậy rồi rời khỏi phòng, cô con gái thì nhìn ông đi khỏi mới nằm xuống.

- Khóa.__ Vy nói để khóa cửa phòng.

Cánh cửa đóng lại, căn phòng chìm trong bóng tối, Vy ngủ thiếp đi khi dòng suy nghĩ miên man trong đầu cô mãi chẳng ngừng.

* Trường Vĩnh Thiên*

Hôm nay Vy đi học thật sớm, đi sớm để tránh mặt hội bạn. Mang quần tiểu thuyết tới thư viện trả. Đặt nó vào vị trí cũ, cô quay gót bước đi thì...

” Rầm ”

Tiếng động phát ra ở cuối thư viện, bước đi nhẹ nhàng xuống đó.

1 chàng trai nằm trong đống sách, có lẽ sách bị đổ. Đó là Trường An. Cậu ta đang xoa xoa cái chán bị quyển sách đập trúng thì thấy đôi chân ai mang dày búp bê, là một cô gái, ngược mắt lên nhìn...

- Vui nhỉ?__ Vy hỏi đều.
- Cậu vẫn chưa cho tôi biết cậu tên gì mà.__ Thấy cô anh đứng phắt dậy, vẫn ý muốn hỏi tên hiện ra đầu tiên.
- Cậu đang làm gì vậy?__ Vy khoanh tay, nhìn đống sách dưới rồi nhìn An.
- Tôi đang xếp sách, sắp có đợt công nhận thư viện chuẩn thể giới, mức độ hai. Mới lỡ chân thế là nó đổ vô người tui đó.__ An xoa cánh tay.
- Tôi tên là Trần Hoàng Yến Vy__ Cô giơ tay ý bắt tay.
- Ờ, hân hạnh được làm quen.__ An cười rồi cũng giơ tay ra bắt.
- Để tôi xếp cùng cậu.
- Cảm ơn trước nhé.

Thế là 2 người xếp sách hết giá đầy luôn. Họ vừa xếp vừa nói chuyện vui vẻ biết mấy. Chả mấy chốc đã xếp trong giá sách ấy. Nhưng ở ngoài cửa sổ kia thì là một con người chả vui vẻ gì, mặt tối sầm xuống, chỉ muốn ụynh cho cái người tên An kia một trận tan tành.

” Reng...Reng”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, lúc hai người bạn mới quen phải tạm biệt. Người ngoài cửa cũng về lớp nếu không muốn bị phát hiện.

- Nếu cậu rảnh thì tới giúp tôi xếp lại các loại sách nhé?__ An nhìn Vy đang bước đi mà nói.
 - Nếu không phiền.__ Nói rồi cô chạy một mạch về lớp.
- Cậu tên An kia cũng ra khỏi thư viện về lớp của mình.

Vào lớp, ngồi xuống cạnh Khánh, anh đang đeo tai nghe, mắt nhắm lại, nằm ngoảnh mặt ra bên không phải chỗ Vy. Lớp học có thêm mấy bộ bàn ghế mới, Vy thoáng nhìn nhưng cũng không để ý gì.

- Nè, sáng giờ mày đi đâu, bỏ tao 1 mình ở lớp zợ?__ Nhi ngồi bên với Vy.

- À tao ở thư viện. Mà mày đã có anh đẹp trai bên kia rồi còn gì.__ Vy nhìn qua Minh đang chơi game bằng cái ipad.

- Suốt ngày dán mắt vào cái trò chơi kia đấy chứ, coi tao như không khí từ sáng ế__ Nhi nhìn qua Minh với ánh mắt ăn tươi nuốt sống.

Vy lấy tay che miệng cười. Minh tuy chơi game nhưng biết có người nhắc tới mình từ lúc, cậu tắt game, đặt ipad xuống bàn.

- này, có người đẹp sáng giờ bơ anh đẹp trai đây thì có.__ Minh đang có tinh thần tự sướng cao, mọi người thông cảm.

- Hư, đẹp trai cái con khỉ.__ Nhi hất hàm nói rồi tặng Minh cái lè lưỡi trêu người.

Thế nhưng anh Minh nhà ta không những không bực mình hay tức mà đang đứng hình với vẻ đáng yêu của Nhi. Tim anh đập nhanh hơn bình thường. Biết mặt mình đang dần dần đỏ, anh nằm dài ra bàn, quay mặt sang bên kia. Đưa hai tay đặt lên tim mà anh không biết mình bị sao nữa.

Vy đã nhìn thấy bộ mặt cà chua của Minh thì đang ôm bụng cười. Nhi cứ tưởng Minh tức quá nên mới tránh mặt cô, vẻ mặt Nhi buồn buồn.

Đang định xin lỗi Minh thì cô giáo chủ nhiệm bước vô...

- Các em, hôm nay lớp chúng ta có bạn mới nhé.__ Cô Thanh nhìn dưới lớp nói rồi quay qua ngoài.__ Các em trường Glory Kings vào đây đi.

Mới dứt lời 2 thiên thần ngoài cửa bước vào, 2 nam. Học sinh trong lớp đứng hình trừ hội con trai và 4 người bạn Vy.

- Các em giới thiệu đi.__ Cô Thanh nhìn họ nói

- Hoàng Nhật Minh Khang, gọi Henry__ Anh này giọng nói lạnh tanh làm học sinh nữ dưới lớp vỡ mộng.

Nhìn thấy anh này, học sinh cả lớp ngoái đầu lại nhìn nam thần của trường là Khánh, hai người quá giống nhau.

-Hi! Mình tên là Đặng Hải Gia Huy, mọi người cứ gọi mình là Dennis.__ Huy tặng mọi người 1 nụ cười làm lộ ra chiếc răng khểnh thật duyên

- Các em trường London các em vào đi.__ Cô Thanh vẫy những người ngoài cửa.

3 nữ, 1 nam từ ngoài cửa bước vào. Lần này tim học sinh cả lớp cứ phải nói là lộn lên mắt. Những ánh mắt hình trái tim bay về phía những người trên bục giảng.

- Tôi tên Phạm Ngọc Kim Ngân, gọi Sarah nhé.

Ngân vừa giới thiệu xong thì học sinh quay hết xuống nhìn bản mặt tươi cười của Nhi.

- Chị em sinh đôi mà, nhìn cái gì, quay lên coi.__ Nhi khó chịu quát.

Học sinh quay lên, mấy người trên bục giới thiệu tiếp.

- Tớ là Mai Thị Diệu Anh hay tên khác là Daisy.__ Diệu Anh nháy mắt đầy tình nghịch.

- Lâm Cát Nhật Lệ, Elena__ Lại một giọng nói lạnh tanh đầy sát khí vang lên.

Không hiểu vì sao nhưng chị Lệ vừa nói thì anh Khang ngoảnh mặt sang nhìn chị Lệ như người ngoài hành tinh à.

- Mình tên Nguyên Khải Minh Hiếu, tên tiếng anh là Andy.

Các học sinh mới vừa giới thiệu xong thì học sinh dưới lớp lấy điện thoại ra chụp lia lịa

- Xem nào, Huy với Diệu Anh ngồi bàn trên Minh và Nhi. Khang ngồi cùng Lệ ở bàn cuối tổ 1...._ Cô Thanh đang phân chỗ thì bị Hiếu cắt ngang.

- Em ngồi với Ngân ở bàn trên Khánh với Vy nhé?

- À ừ, các em về chỗ đi._ Cô Thanh gật đầu đồng ý. Nói xong cô ra khỏi lớp nhường tiết cho cô giáo khác.

Chỗ ngồi là thế này nhé cả nhà:

Hiếu+Ngân D.Anh+Huy

Lệ + Khang _ Khánh + Vy _ Nhi + Minh _ (chỗ này trống nhưng rồi sẽ có sớm thôi)

30. Chương 30

Chương Giới Thiệu Lại Nhân Vật.

- Trần Hoàng Yến Vy, Alice: Từ giờ tóc hồng, mái =, ép cụp ngang lưng, móc lai trắng. Làn da trắng hơn sương tuyết. Mắt trước kia đều là đeo len, mắt thật màu xanh ngọc, hàng hi dày cong vút. Đôi môi chúm chím giống quả cherry đỏ mọng.

- Phạm Ngọc Uyên Nhi, Mary: Tóc màu xanh rêu, lênh ngang, xoắn nhẹ, lượn sóng, móc lai trắng. Đôi mắt trong veo như nước, đen và sâu, da trắng hồng hào. Da trắng, xinh đẹp như hoa, vẻ đẹp thanh thoát.

- Phạm Ngọc Kim Ngân, Sarah: Gia thế giống với Nhi vì là chị em song sinh. Tóc tỉa xếp lớp ngang vai màu vàng. Đôi mắt đen, tròn. Da trắng, đôi môi đầy gợi cảm, hai gò má kiêu sa.

- Lâm Cát Nhật Lệ, Elena: Người thừa kế tập đoàn Ngân Hàng công thương Lâm Cát, lớn nhất thế giới về lĩnh vực ngân hàng. Một cô gái Lạnh lùng, quyết đoán, thông minh. Tóc xoắn nhẹ ngang lưng, màu trắng vàng mái lênh ngang. Mắt to, màu ghi xám, sâu và sắc. Đẹp khiến người khác phải kinh sợ. Không thích nói chuyện nhiều

- Mai Thị Diệu Anh, Daisy: Con gái cưng tập đoàn kinh doanh bảo hiểm thế giới, chủ yếu là bảo hiểm của các sao nổi tiếng tên Mai Thị. Một người con gái có vẻ là hiền. Tóc xoắn mái thưa nhuộm ombre đen trên, dưới tím, móc lai trắng. Đôi mắt màu tím phớt nhạt, nhìn càng sâu càng cảm thấy sợ. Đôi môi mỏng cong hoàn hảo.

=> Elena được gọi là Bạch phượng hoàng của bang Angel rose , Daisy là Phượng hoàng lửa của bang Angel rose. hai người này dưới chương của Alice và Mary.

- Hoàng Minh Bảo Khánh, Key: Tóc xoắn uốn nhẹ ngắn, hồng (nhuộm giống chị Vy). Trắng, cool, mắt màu xanh xám.

- Hoàng Nhật Minh Khang, Henry: Gia thế giống Khánh, em trai song sinh của Khánh. Tóc xoắn màu bạch kim. Đôi mắt màu xám. Lạnh lùng hơn Khánh, ít nói hơn và 1 khi đã bị ai làm phiền hẳn người ý xuống diêm vương sớm.

- Nguyễn Hoàng Nhật Minh, James: Tóc chải lệch vuốt dựng màu xanh rêu xám. Mắt màu nâu hạt dẻ.

- Đặng Hải Gia Huy, Dennis: Con trai duy nhất của tập đoàn tài chính ĐH, đứng nhất thế giới lĩnh vực này. Tóc vuốt nhuộm màu vàng óng, gậy line cam. Mắt màu nâu.

- Nguyễn Khải Minh Hiếu, Andy: Được ông Trần Hoàng Dũng nhận làm con nuôi. Là con của tập đoàn Ngân hàng xây dựng CCB, lớn nhất thế giới ở lĩnh vực xây dựng. Tóc kiểu undercut nâu dựng. Mắt màu nâu xám.

=> Henry được gọi là Bạch Long và Dennis được gọi là Thanh long của Devil winner.

” Reng...Reng”

Chuông giờ ra chơi vang lên cái cuối lớp nhốn nháo hết cả lên. Ngân thì ôm chầm lấy Nhi, Hiếu khoác vai Vy, Minh ôm Huy, Khánh ôm Khang. Vy vội bỏ tay Hiếu ra chạy tới ôm lấy Diệu Anh và Lệ. Cũng gần một năm rồi họ chưa gặp nhau mà.

- Chị cả...._ Lệ lạnh lùng nói tại chị Vy ôm cô lâu quá.
- hử?_ Vy ngạc nhiên hỏi
- 2 đứa em sắp chết ngạt á._ Diệu Anh nũng nịu.
- À...hì_ Vy bỏ chững ra rồi gượng cười.
- (Gọi là chị vì 2 người này dưới cấp của Vy và Nhi.)
- Chỗ bọn con trai cũng không kém...
- Từ bao giờ anh thành thế này?_ Khang thấy anh trai cứ ôm khư khư đành mở lời hỏi.
- Hì, có gì đâu._ Khánh bỏ Khang ra cười.
- Còn biết cười rồi sao?_ Anh này soi Khánh từ trên xuống.(Con người mà anh hỏi hay dữ)
- ờ thì.... Em trai về phải cười chứ, mày cũng cười cho anh xem cái coi_ Khánh giả vờ.
- hì._ Khang cười 1 nụ cười hết sức giả tạo và nó kết thúc chưa đầy 3 giây.
- Khánh thấy thế bẹo má Khang.
- Muốn chết à?_ Khang thì cáu.
- Thử?_ Khánh cũng chọc theo.
- Ngân cũng đang soi xét em gái mình xem có gì mới lạ không.
- bé ngoan của chị, nhớ quá đi mất._ Ngân xoa đầu Nhi.
- Ashi... hư hết tóc e rồi_ Nhi cũng cáu.
- Ôi trời, cái con bé này._ Ngân cốc luôn 1 cái vào đầu nhi.
- Minh thì chả bắt nạt được Huy mà có khi ngược lại.
- Đạo này trông mày lớn ghê._ Huy đứng độ chiều cao với Minh.
- Tất nhiên là thế rồi._ Minh tự tin với chiều cao, vỗ ngực nói, vui lắm nhưng không được bao lâu...
- Đây, lớn mấy thì mày cũng FA thôi con ạ._ Huy phán 1 câu làm mặt Minh tối sầm lại rồi Huy ngồi xuống ghế gần đó.
- Có phải mày không muốn sống nữa không?_ Minh cau có đá vào chân Huy.
- Hề, đâu có đâu, tha nhè?_ Huy cười gượng, lắc lắc tay Minh y con nít.
- Đang định trả lời câu hỏi của Huy thì có người còn nói to hơn cậu.
- Ai xuống căng tin nào?_ Giọng của Nhi.
- Chị/tao/ em_ Cả hội con gái đồng thanh nói.
- Đi nhanh không hết chỗ ngồi đấy._ Vy kéo tay Lệ dạy.
- Thế là 5 đứa con gái ra khỏi lớp, bỏ lại 5 chàng kia đứng ở lớp.
- Sao cậu lại đi với hội con gái đó?_ Minh bây giờ mới hỏi Hiếu.
- Ngân là người yêu tớ, Vy là em gái họ tớ, 2 đứa nhóc kia là bạn cùng trường._ Hiếu thần nhiên trả lời.
- Em họ?_ Khánh lại trở về với vẻ mặt lạnh lùng.
- Ủm, ba nó nhận tớ làm con nuôi_ Hiếu giải thích.
- Thấy chưa, người ta có gấu rồi đấy_ Huy khuyếch bác Minh.
- Thôi xuống căng tin ăn gì đi, tao đói._ Minh nói nhưng không quên lườm Huy.

- Ủ_ Cả hội đồng thanh

5 đứa con trai cao ráo bước song song xuống căng tin. Mấy đứa con trai trong căng tin vừa xịt máu mũi không được bao lâu giờ tới lượt hội con gái. Nếu mà xịt máu mũi thôi thì còn bỏ qua được nhưng mà họ lại cứ reo hò lên làm cho ai đó bực mình chỉ muốn dấn bằng dùi vào miệng chúng tất.

Đi lấy đồ ăn xong, các chàng ngó ngang ngó dọc chỉ còn đúng một chỗ trống ở bàn hội Vy. Bước tới...

- Ngân, cho anh ngồi kẻo?_ Hiếu nhanh nhẹn bước tới chỗ Ngân.

- Ủ._ Ngân nhìn quanh rồi đành gật đầu đồng ý.

- Vy, cô con nhớ 3 điều hứa không?_ Khánh hỏi Vy.

- Muốn gì?_ Vy dửng ăn ngẩng lên nhìn.

- Cho bọn tôi ngồi cùng_ Khánh có trí nhớ tốt gồm nhể.

- Được, nhưng anh phải đi lấy nước cho tôi._ Vy cũng không vừa.

Cả hội con trai ngồi xuống đôi diện với hội con gái. Khánh thì chưa, mới đặt khay thức ăn xuống thôi.

- bảo cậu ý lấy cho em 1 cốc cacao với_ Diệu Anh ngồi cạnh kéo áo Vy.

- Nghe rồi chứ, 1 cam, 1 cacao _Vy hất hàm nói.

- Thế là còn 1 điều kiện thôi nhé._ Khánh giơ 1 ngón tay ra trước mặt Vy.

- vậy điều thứ 3 sẽ là anh im miệng đi lấy đồ nhanh về đây._ Vy quát.

- Hết._ Khánh thu ngón tay lại rồi đi lấy nước.

- Mọi người biết tên nhau hết rồi nhỉ?_ Minh hỏi.

- Ủm_ Cả hội đồng thanh.

5 phút sau, Khánh quay lại, đặt nước cho 2 tiểu thư kia. Cậu ngồi xuống ăn.

- Cảm Ơn_ Vy bắt chợt cảm ơn Khánh.

Mấy đứa con gái nghe thấy thì dừng ăn quay qua nhìn Vy với kiểu chưa nhìn thấy bao giờ. Hội con trai thấy thế cũng dừng ăn coi chuyện gì.

- Mà vừa nói gì?_ Nhi

- Có nhầm không?_ Lệ vẫn biểu cảm đó.

- Nói lại coi?_ Ngân

- Hình như mình đang mơ_ Diệu Anh nhéo tay mình thấy đau.

- Mọi người có cần phải vậy không, ăn đi cái_ Vy quát.

Nghe thấy thế mọi người cũng đành ăn tiếp. Tuy nhiên vẫn mang trong đầu cái dấu chấm hỏi to đùng à. Nhưng mà sự yên ắng của họ chưa được bao lâu thì cũng vụt mất....

31. Chương 31

- Anh ơi cho em chụp ảnh cùng được không?_ Một đứa con gái chạy tới gần Hiếu hỏi.- Bạn gái tóc trắng ình chụp ảnh với?_ Một giọng nam vang lên

- Anh tóc bạch kim cho em chụp ảnh cùng nhé?_ Lại cái giọng ngọt như mía lùi.

- Mấy bạn nữ ình chụp với?

- Mấy anh đẹp trai quá, cho tụi em xin kiểu ảnh?

Cả bọn đang cầm đầu ăn nghe thấy mấy câu này thì ngẩng đầu lên nhìn quanh. Cảnh xung quanh làm họ cảm thấy có chút ngột ngạt. 1 Đám đông cả nam sinh và nữ sinh bu lại kín chỗ họ. Ngân thì đang lườm đứa con gái hỏi Hiếu đầu tiên.

- Muốn chụp ảnh hả?__ Vy đứng dậy nhìn đám con trai đằng sau hỏi rồi nở 1 nụ cười làm tim mấy chàng phải muốn lao ra khỏi lồng ngực

Họ đang đơ không biết nói gì nên gật đầu lia lịa.

- Đưa điện thoại đây?__ Vy giơ 2 tay ra phía trước.

Đám người kia thì như bị thôi miên đưa tất cho Vy, iphone, ipad từ rẻ tới đắt loại nào cũng có. 5 đứa con trai ngồi sau đang hững hờ. Hội con trai kia thì đang sung sướng.

- Lệ!__ Vy đổi mặt, không còn là khuôn mặt hiền trước nữa, giờ là nụ cười làm họ run rẩy.

Nghe Vy gọi mình, Lệ buột miệng, đứng dậy nhận lấy điện thoại từ tay Vy.

- Muốn chụp ảnh phải không? Vậy hãy chụp lại được cái điện thoại nguyên vẹn về đây rồi tôi chụp cùng.

Giọng nói bằng giá của Lệ vừa dứt. Cô cầm từng chiếc điện thoại ném thật mạnh. Cái thì bị quăng qua cửa sổ, cái bị ném thẳng vào tường, cái thì ném vào mấy cốc nước gần đó. Có đứa bị cô ném nguyên cái ipad vào mặt mà ngã lăn ra đất.

5 đứa con trai đang trong tình trạng đơ trước cảnh mình đang chứng kiến, Khang thì cười thầm.

Ném xong, 5 đứa con gái ăn như thường. Hội con gái bên kia lại nhao nhao lên đòi xin ảnh.

- Khang, nhường cho em chụp tất đây.__ Khánh quay ra sau nhìn rồi quay lên ăn tiếp.

Khang đứng dậy, quay lại nhìn hội con gái, khuôn mặt vẫn không có gì gọi là biểu cảm.

- Các cô tránh xa tụi tôi 5m mỗi khi gặp nếu không làm như tôi nói thì đừng trách tên mình sao có trong sổ tử thần khi mới 17.__ Khang nhìn từ trái qua phải, nói xong cậu ngồi xuống ăn như thường.

Hội con gái kia run rẩy bầy bước đi xa 5m không thì lại tự rước họa vào thân mất.

Ăn xong mấy người lại lên lớp. Họ đi cứ như có sắp đặt không bằng, năm đứa con gái đi trước, 5 thằng con trai đi sau. Mới về tới lớp mà chuông đã reo lên, tụi nó đành về chỗ ngồi, nhưng một người thì không.

Vy kê ghế trước cửa lớp rồi chèo lên, cô đặt 1 chậu nước ở chỗ cánh cửa. Cát ghế về đúng chỗ.

- Ai mà hé răng nửa lời về chuyện này đừng trách tôi vô tình__ Vy cảnh cáo lớp rồi về chỗ của mình ngồi cười tủm tỉm.

Không được bao lâu sau thì...

" Rào"

Cô giáo Loan mở cửa lớp và rồi bị cả chậu nước đổ vào người. Cô đang chết đứng thì phải. Còn cả lớp thì cười rộ hết cả lên trừ Lệ, Khang, khánh thì chỉ nở 1 nụ cười bình thường nhanh vụt tắt.

- Em nào làm chuyện này ra đây cho tôi?__ Cô Loan nhìn xuống lớp quát lớn.

Cả lớp lác đác tuy nhiên vẫn đang nhìn cười trước con chuột lệt trước mặt.

- Ô, cô mới tắm mưa à cô, tắm lúc này hay bị cảm lắm cô ạ__ Vy đứng dậy nói, giả vờ nhìn ra ngoài trời__ Mà có mưa đâu cô, hay cô nóng quá nên tự ra bể nước tắm à cô?

- Em....em, tôi không có như thế__ Cô Loan nhìn học sinh dưới lớp chối.

Đám học sinh thì vẫn cười sặc sụa. Có đứa còn lôi điện thoại ra chụp ảnh.

- Chứ cô đổ mồ hôi à cô?__ Diệu Anh cũng đứng dậy nói.

- Không, là có em nào để nước lên trên cánh cửa bầy tôi, LÀ EM NÀO?__ Cô Loan cau.

- Đúng rồi, là đứa trời đánh nào to gan dám làm cô ướt như chuột lột vậy?__ Nhi đi quanh cô Loan vừa nói vừa lắc đầu rồi nhìn xuống lớp.

Cả lớp vẫn cứ ôm bụng cười hoài không ngớt.

- Mà làm phải không?__Nhi trở Vy hỏi.

- Ấy không phải tao, tao ngủ từ lúc. Mà cô ơi, con thấy phải là bạn nam thì mới để lên đây được.__ Vy vội biện minh.

- Là em cũng có lí đó.__ Cô Loan nhìn Vy đầy nghi hoặc.

- Vy nói đúng đó cô. Là bạn nam thì mới đủ sức để chịu nước lên cao như thế chứ ạ.__ Ngân đứng lên bao biện theo

- Hay cô cho nghỉ tiết này điều tra đi cô.__ Diệu Anh nhanh trí.

- Các em nói có lý__ Cô Loan gật đầu.

- Các bạn nữ về, nam ở lại điều tra cho nhanh cô nhé?__ Vy nói câu này mà nam sinh cả lớp nhìn cô không chớp mắt.

- Các nữ sinh về đi.__ Cô Loan cho họ về.

Nữ sinh ra khỏi lớp với khuôn mặt vui cười hơn hở, Vy còn tặng Khánh cái lè lưỡi. Nam sinh cả lớp mặt nhăn mày nhíu nhìn cô giáo. Khánh thì tức điên lên.

Mới ra tới nhà xe, 5 nữ sinh đang định lên xe thì...

- Đứng lại__ Giọng của Khánh.

Năm người quay lại nhìn, tròn đầu không khỏi ngạc nhiên, sao năm người bọn họ thoát được nhỉ.

- Các cô giỏi lắm chơi khăm tụi tôi__ Minh lườm Nhi.

- Các anh biết là do tôi làm rồi còn gì, là tại các anh không nói chứ?__ VY tỏ bộ mặt ngây thơ vô số tội Nhân lúc học cãi nhau, Ngân với Hiếu đã trốn về để đi chơi từ lúc nào.

- Là do cô cấm nói trước còn gì?__ Huy oan ức, mới ngày đầu đã bị chơi khăm.

- Quyền nói là của anh, chúng tôi đâu bịt miệng mấy người?__ Diệu Anh nhìn Huy.

- Với lại mấy người cũng thoát được rồi đó thôi__ Nhi nhìn 4 người con trai.

- Bao giờ mới được về?__ Khang kéo áo Khánh, trong lòng biết chắc sẽ thua nên đành dùng cách này.

- À ừ, về đây__ Khánh sực nhớ.

- Về đi__ Lệ từ lúc đứng sau nghe giờ cũng mới lên tiếng.

- Đi__ Vy nói xong chữ này 4 đứa con gái quay lưng bước lên xe ô tô.

Bốn chàng đứng đấy nhìn bốn nàng đi khỏi mới lên xe đi về.

32. Chương 32

* Biệt Thự Thủy Tiên*

- Chúng mày định ở đâu?__ Vy nhìn Lệ với Diệu Anh hỏi.

- Đây__ Lệ trả lời

- Chị cho em ở thì ở không thì em qua biệt thự Julie ở cũng được.__ Diệu anh vừa nhai kẹo cao su thối.

- Thôi ở đây đi cho vui.__ Vy vuốt cằm.

- Tao cũng muốn ở tiểu Vy ơi.__ Nhi chạy tới ôm cổ nó.
- Chứ chị mày?__ Vy
- Cho ở nhà 1 mình đi, chị đâu phải trẻ con__Nhi nhăn nhó
- Ok, lên phòng nghỉ ngơi đi.__ Vy nói xong lên phòng luôn.

3 đứa kia được người hầu dẫn lên phòng mình.

Vy thay đồ, nghịch điện thoại.

Nhi tắm, ngủ.

Lệ cất đồ, đi nghe nhạc.

D.Anh thay đồ đi xem phim hoạt hình.

*Biệt thự Snow *

- Nhớ cháu quá__ Ông Dương ôm lấy Khang.

- Cháu cũng thế.__ Khang cười.

Hắn đây là 1 nụ cười hiếm thấy. Khánh đang ngồi cạnh Huy ở ghế sofa.

- Mày ở đây đi.__ Khánh

- Thôi tao ở đây khéo mà phá nhà mày.__ Huy cười tít mắt__ Mới lại ông còn nghỉ ngơi nữa.

- Không sao, chút ta qua Mỹ trị bệnh, cháu ở đây cho vui__ Ông Dương cười.

Thấy thế Huy chạy tới ấn Khang sang một bên rồi lao vào ôm lấy ông. Khang ngã ra sau may mà trống tay kịp không thì đập mông mất.

- Cháu chúc ông nhanh khỏi bệnh nhé. Cháu cảm ơn nhiều__ Huy cười vui.

- Asi...Ông của tao mà mày, tránh ra coi__ Khang làm bộ mặt ghen tuông đứng tay trống hông nói.

Khánh với ông thì ngồi cười.

- Không đấy, mày làm gì được tao.__ Huy lè lưỡi trêu người Khang.

- Thế thì.....__ Khang chạy tới cù vào hông Huy làm Huy phải bỏ ông ra cười sặc sụa. Khang núp sau Khánh.

- đến đây mà bắt này.__ KHang cười tươi.

- Mày...__ Huy

Nói rồi Huy rượt đuổi Khang. Hai đứa cứ chạy vòng quanh Khánh, hên xoay trái lại qua phải làm Khánh chóng hết cả mặt. Ông Dương nhìn thấy cảnh này thì cười vui lắm. Không biết đã bao lâu rồi ngôi biệt thự lạnh lẽo này mới có chút gì đó gọi là tiếng cười thật sự.

- Hai cái đứa này. Lên phòng thay đồ đi__ Khánh hết chịu nổi, đành quát lên

- Ok__ Hai đứa kia đồng thanh đáp rồi rùng rần lên phòng.

Khánh tiễn ông xong cũng về phòng thay đồ. Chán quá cậu lôi điện thoại ra nhắn tin cho Vy.

- Chiều rảnh chứ__ Khánh

Vy đang lướt fb nhận được tin nhắn, mở ra coi thì nghĩ ” Cái thằng ngu nào gửi tin nhắn không đầu không đuôi bà mày biết nói sao? ”

- Ai?__ Chị Vy bá đạo nhắn lại hắn 1 chữ cơ mà.

- Thằng đẹp trai ngồi cạnh em ý__ Vâng mọi người thông cảm, anh ý đang trong 5 phút tự sướng của ngày.

Đọc tin nhắn mà Vy không khỏi phì cười, gửi ngay lại cái nhãn dán ọe.

- Sao biết số điện thoại của tôi?__ Vy lấy làm lạ, có cho đâu?

- Muốn là được.__ Anh Khánh vẫn khiêm tốn nhún lại.

- Sao?__ Chị cũng bá đạo nhún kiểu đấy luôn.

- Chiều rảnh thì đi chơi nhé, rủ hội bạn đi, tầm 2 giờ hội anh qua nhà.__ Vâng lần hai, Khánh lại nhận mình làm anh rồi may mà chị hiền không nói gì.

- biết thế.__ Vy nhún ngẩn gọn.

- Anh nhớ em__ Khánh định viết ra rồi xóa ai ngồi ần nhằm nút gửi, anh ý đang bịt hai mắt chờ tin nhắn quay lại.

- Vậy hãy chết vì nhớ luôn đi.__ Chị Vy đang cười thầm, trong lòng không thể đâu.

” Oh” Khánh kêu lên nhò nhỏ. ” Sao lại có người phũ như thế nhỉ, lại còn nói người ta chết” Khánh thầm nghĩ.

- Chết vì nhớ em, anh cũng mãn nguyện rồi__ Well, anh này học văn giỏi lắm đây.

” What, thằng hâm” Vy đọc được tin nhắn thì chửi thầm.

- Im đi, đồ điên__ Vy không nhin nổi đành chửi luôn.

- Đồ điên nó yêu em đấy.__ Khánh bực tức nhưng vẫn cố nhún lại.

- kệ anh__Vy nhún xong tin này chồm chần đi ngủ.

Khánh như hiểu ý, đọc xong không nói gì chỉ cười hạnh phúc. Bỗng cánh cửa mở ra.

- Anh bị điên à?__ Khang đứng ở cửa phòng hỏi.

- Sao ai cũng nói tôi điên vậy?__ Khánh ngạc nhiên.

- Những biểu cảm vừa nãy của anh nó nói thế.__ Khang khoanh tay trước ngực.

- Em thấy hết rồi sao?__ Ánh mắt nghi ngờ.

- Đang yêu....__ Khang đang nói bị Khánh chen ngang.

- Chiều đi chơi nhé, bảo Huy với Hiếu hộ, 2 giờ đi, giờ để anh ngủ đã.__Nói rồi Khánh đóng cửa phòng chèo lên giường nằm.

Khang thấy thế thì qua phòng Huy bảo xong về phòng đọc sách. Huy gọi bảo Hiếu xong dán mắt vào iphone 6 chơi game.

33. Chương 33

* Biệt Thự Thủy Tiên*- Cô chủ, cô chủ ơi dậy ăn trưa ạ, đã 1 giờ rồi.__Giọng quản gia Quân ngoài cửa phòng Vy

Đang ngủ ngon, giấc mơ gặp bạch mã hoàng tử của cô, không gần nhìn thấy mặt thì mộng hổng.

- Hơi, thiệt là biết rồi, bác qua gọi 3 nhỏ kia đi__ Vy gắt gỏng đứng dậy đi vào nhà tắm.

Nghe thế bả quản gia qua gọi 3 vị tiểu thư. Sau một hồi gọi ngang dọc đủ kiểu cuối cùng các cô chủ cũng xuống nhà ăn trưa.

Vy ngồi ở ghế chủ, Lệ ngồi bên trái còn hai đứa kia ngồi bên phải.

- Đổi cho cháu mì ý sốt cà chua__ Giọng của Lệ.

Bác đầu bếp nghe thế nhanh nhẹn làm, 5 phút sau bưng ra cho Lệ. Mấy đứa kia vẫn cầm cúi vào ăn.

- 2 giờ chiều mấy thằng con trai qua đây rủ đi chơi đấy.__ Vy bây giờ mới nói.

- Hả?__ Nhi ngạc nhiên
- Cô kia, mấy giờ rồi?__ Diệu Anh hỏi cô hầu đứng sau
- Dạ 1 giờ 20 ạ.__ Cô hầu kính cẩn.
- Ồi giờ, tao lên phòng chuẩn bị đây.__ Nhi vung đĩa đi lên phòng.
- Diệu Anh cố ăn nốt xuất ăn rồi cũng lên phòng thay đồ.
- Em đi không?__ Vy hỏi Lệ.
- Cũng được__ Trả lời là lạ, lạnh lạnh.
- Đi chuẩn bị đi, có 20 phút để thay đồ trang điểm đây.__ Vy nhìn đồng hồ bảo nhỏ Lệ.
- Vâng. __ Nói rồi người hầu kéo ghế cho Lệ đứng dậy. Vy cũng lên phòng chuẩn bị nốt.

~ 2 giờ đúng

~” King Kong...”

Tiếng chuông ngoài cổng vang lên, người trong nhà chạy ra mở cổng. Từ ngoài 5 người con trai và một người con gái bước vào.

- Kính chào cậu chủ, nhị vị thiếu gia, Đại tiểu thư Phạm.__ Quản gia Quân đứng ở cửa nhà chào họ.
- Mời thiếu gia tiểu thư vào nhà _ Hai hàng người làm phía sau ông quản gia cúi chào khi họ đi qua.

Bước vào nhà, những người mới đến lần đầu không khỏi ngạc nhiên trước vẻ đẹp của căn nhà. Nó sang trọng và rộng rãi làm sao. Nó còn kiêu sa giống như chủ nhân của nó nữa. Từ trên lầu, 4 tiểu thư xinh hơn hoa bước xuống.

Đi đầu là Diệu Anh với chiếc váy buộc cổ kẻ caro trắng tím, giày cao gót đế xuồng 7 phân, vẩy mái tóc nhuộm ombre, đôi môi hồng cánh sen, túi charles and keith màu tím nhạt.

Tiếp đó là Nhật Lệ, tóc được buộc lỏng lệch đằng sau, mái một bên dài qua cằm, đeo kính râm bản to với chiếc váy mullet trơn màu xám tro đi dép tông trắng, tay cầm túi sách màu trắng xanh dương charles and keith.

Thứ 3 là Nhi mặc một chiếc váy đoan dáng xù xì màu ombre trắng xanh rêu, đi giày cao gót màu sữa, 10 phân, tay cầm cái áo khoác ren đen mỏng.

Cuối cùng nhưng không kém phần xinh đẹp là Vy, mặc váy trễ vai nhuộm màu ombre trắng hồng, đi giày cao gót màu hồng cam, đeo túi xách charles màu hồng cam, đôi môi hồng đỏ.

Còn người con gái mặc váy hai dây màu trắng đính ren, đi giày cao gót trắng, môi màu đỏ chính là Ngân, cô cầm ví charles and keith màu đen.

Bốn con người từ trên tầng bước xuống đã làm trái tim ai đó đứng dưới nhà lệch nhịp. Họ nhìn các cô không chớp mắt. Chắc do xinh quá đây mà

- Đi đâu giờ?__ Vy hỏi trước.
- Đi mua sắm.__ Khánh nhanh nhẹn trả lời.
- Có đi không?__ Lệ thấy đứng lâu hỏi.
- Đi__ Khang lên tiếng

Thế là mười người bọn họ đi 5 xe, 5 chiếc lamborghini rời khỏi biệt thự thủy tiên tới Trung tâm mua sắm Mỹ Mỹ.

(Hơi ngắn, các bạn thông cảm ính nhé)

34. Chương 34

* Trung tâm mua sắm MyMy *

Mười người đó vừa bước vào mà mọi người như đơ người. Họ nhìn bọn nó và hấn cứ như người ngoài hành tinh. Mấy cô khó chịu lắm dù đã bị như này nhiều rồi. Mấy chàng thì kệ trong lòng thì tự đắc "Ta đẹp trai mà!"

- Đến rồi thì làm gì đây?_ Diệu Anh hỏi.

- Thì đi chơi,, mua sắm chứ làm gì._ Huy thấy câu hỏi này ngạc nhiên.

- Thôi mấy đứa chơi đi, tôi với Ngân đi chơi riêng nhé!_ Hiếu xen.

- Ồ hay, ở đâu cái kiểu đi chơi mãnh thế hả?_ Vy tay chống hông.

- NGười ta là một cặp mà lị, mấy người cứ thoát khỏi FA rồi biết._ Ngân nói xong thì kéo Hiếu đi mất, chứ cứ ở đó thì sớm muộn cũng bị oánh.

- Chúng ta đi chọn đồ trước nhé, tầng 2 nào._ Nhi chạy lên đi đầu.

Mấy đứa con gái cũng đi, mấy chàng thì cũng đành nghe theo, không ho he 1 tiếng nè.

Lên tới tầng 2 có 4 nhân viên nữ, 4 nhân viên nam xếp hàng ở đó.

- Buổi chiều tốt lành tứ đại tiểu thư._ Họ cùng cúi chào rồi nói.

- Dậy hết đi, đi theo chúng tôi_ NHật Lệ mở lời.

Lệ là giám đốc của trung tâm này đây, làm hộ Vy với Nhi ý mà.

- Dạ._ thế là tám nhân viên đứng thẳng dậy đi sang hai bên bọn họ.

- Đi làm gì?_ Khang ngạc nhiên không biết Lệ gọi họ đi cùng làm gì.

- Vậy cậu xách đồ?_ Lệ quay lại hỏi.

- Không bao giờ._ Khang gằn từng chữ.

- Tốt._ Lệ nói rồi quay lên đi tiếp.

Họ tới gian hàng quần áo đầu tiên. Bốn đứa con trai thì lật ngang, lật dọc mấy dãy quần áo mà vẫn chả thấy gì ưng.

Bốn đứa con gái thì khác, họ qua bàn ngồi.

- Mang những mẫu mới nhất của hè năm nay ra đây, từ quần, chân váy, váy, áo, mang tất ra nhé._ Diệu Anh bảo nhân viên bán hàng.

Họ chạy vào trong, 5 phút sau đi ra, đẩy theo 2 gian hàng quần áo dài 3m. Một cái là quần với chân váy, một cái là váy với áo. Hội con trai thấy thế cũng chạy qua ngồi xuống ghế sofa xem.

- Đây là tất cả các mẫu mới và hot của hè năm nay ạ_ Một cô nhân viên kính cẩn thưa.

Lúc này mấy đứa con gái mới đứng dậy chọn đồ, riêng Lệ vẫn ngồi im nhìn.

- Cậu không chọn sao?_ Khang ngồi cạnh thấy lạ hỏi.

- Cậu chọn giúp tôi._ Lệ lười chọn đồ, nhân tiện có người đã hỏi ta nhờ luôn thế.

- Tôi chọn xấu thì sao?_ Khang ngạc nhiên hỏi lại.

- Chọn đi_ Lệ hất hàm về phía gian hàng đằng trước.

Thấy thế Khang cũng đứng dậy tiến lại chọn đồ. Lệ miệng cười nhạt, còn ba ông con trai đang há hốc mồm ra vì quá ngạc nhiên. "Thằng này hôm nay bị sốt"

Sau một hồi nhắc ra xem rồi lại ngoắc vào cuối cùng Khang cũng chọn được 1 cái váy. Cậu giơ nó ra cho Lệ coi.

Một chiếc váy xòe trễ vai màu hồng phấn đính kim tuyến phần trên. (Anh này có mắt thẩm mỹ cao)

- Đẹp đấy__ Lệ mặc cái váy này một lần rồi nhưng cũng kệ, dù gì thì giờ cô cũng mới nhìn kĩ nó.

- Thử đi__ Khang đưa cho Lệ

Lệ nhìn Khang 1 lúc rồi đứng dậy vào phòng thay đồ. Vừa hay lúc đó Diệu Anh bước ra. Không phải là một mỹ nhân bước ra mới đúng.

Diệu Anh mặc chiếc đầm xòe vải voan 2 dây màu trắng, có chiết eo. Cô nở một nụ cười thật tươi nhìn mọi người.

- Đẹp chứ?__ Diệu anh hỏi.

- Lấy cái này đi__ Huy nhìn Anh không chớp mắt nói.

- Ừ__ Thế là Diệu Anh đi vào thay bộ khác.

Cùng lúc đó lại một thiên thần nữa bước ra. Đó là VY.

Mặc váy denim liền dáng quả chuông, tay phồng cỡ màu xanh da trời.

Sau đó đến lượt NHĩ ra, Một chiếc đầm suông, phối lưới, cổ sơ mi, sát nách.

Hai mỹ nhân cùng nhau nở một nụ cười làm hai người con trai ngồi đằng trước chết tươi đành đành. Mọi người có biết là ai không, anh Khánh và anh Minh.

- Tui biết tui đẹp nhưng có cần phải nhìn chăm chăm vậy không?__ Nhi nháy nháy mắt nhìn Minh.

Cũng may có câu này làm hai chàng vỡ mộng, quay qua chỗ khác nhìn.

- Lấy cái này nhé?__ Vy nhìn quanh hỏi.

- Đẹp đấy__ Khánh cầm quần tạp chí lên đọc.

- Cái của tao mà thấy sao?__ Nhi kéo tay Vy.

- Nữ tính thế còn gì nữa__ Vy khen

- Mà thì trẻ ra bao nhiêu lại còn__ NHĩ cười khen lại

- Thay ra, định mặc thế à?__ Minh thấy 2 má này khen nhau khùng quá nên nhắc thay đồ.

- Ồ quên__ Nhi với Vy đồng thanh bước vào thay đồ.

Diệu Anh mang áo ra đưa cho nhân viên. Cửa phòng thay đồ của Lệ bật mở. Khang bỏ cốc nước xuống bàn, nhìn Lệ...

Nhìn chiếc váy ngoài đã đẹp, nay để chị Nhật Lệ mặc vào lại càng đẹp hơn.

- Nhìn quen quen?__ Huy nhìn Lệ rồi gãi đầu thắc mắc.

- Hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải?__ Minh thấy thế cũng nhìn xem thử.

- Đã gặp ở đâu rồi ?__ Khánh cũng thắc mắc không kém.

- Đố mấy cậu biết đấy?__ Nhi ngồi xuống ghế sofa cũng Vy.

- Nhìn kĩ vào__ Vy thêm

- À...__ Cả 4 đứa con trai đồng thanh.

- Vedette Elena trong Đẹp Fashion runway 4.__ Cả 4 đứa con trai lần nữa đồng thanh.

-Quả nhiên là những người tài năng__ Lệ gật đầu khen.

- Sao nhìn khác lúc đấy vậy, mới có hơn tháng mà? __Huy không tin vào mắt mình.

- Lúc đấy Lệ làm tóc đen, trang điểm đậm, đồ ai nhận ra__ Diệu Anh nhấp cốc nước.

- À, thả nào.__ Minh hiểu.

- Nhưng sao mấy người biết Lệ là Vedette của Đẹp Fashion?__ Vỹ hỏi.

- Được mời__ Khang trả lời.

- Tinh đấy__ Lệ cười nhạt rồi bước vào trong thay đồ.

Tuy nhiên bên ngoài rôn rả vẫn không kém.

- Người đẹp ngay trước mắt bấy lâu mà không biết.__ Nhi nhìn bốn đứa con trai lắc đầu.

- Sao cô ấy lại được làm?__ Khang tò mò.

- Cô ấy từng là hoa hậu quốc tế Việt Nam đấy__ Nhi nói.

Vừa lúc đó Lệ từ trong phòng thay đồ bước ra.

- Chị hai cũng là hoa hậu thời trang quốc tế Ai Cập còn gì.__ Lệ bữu môi.

Nhi với Lệ quay qua thấy Vỹ với Diệu Anh đang cười.

- Chị cả cũng là Á hậu 1 của cuộc thi hoa hậu thế giới đấy, không phải cười.

- Cả em nữa đấy Diệu Anh, hoa hậu đại dương à.__ Nhi

- Ấy, sao lời e vô__ Anh cãi

- Nhưng 18 tuổi mới được tham gia cơ mà?__ Khang nghi mấy người này nói dối.

- Toàn làm hồ sơ giả không thôi__ Nhi thản nhiên trả lời.

Thế là lũ con trai cũng phải bái phục, hóa ra trước mắt toàn người nổi tiếng mà không hề hay biết.

35. Chương 35

Tứ đại tiểu thư đã có đồ trong tay nhưng mà tứ đại thiếu gia thì vẫn chưa chọn được gì.- Mấy người đi để ngắm à?__ Vỹ khành tay trước mặt hỏi.

- Đâu có rảnh.__ Khánh trở lại với vẻ cool.

- Thế đi chọn đồ đi chứ__ Nhi quát.

- Không biết chọn__ Cả 4 đứa con trai đồng thanh.

- Hả?__ Bốn chị cũng đồng thanh.

- Mấy mẹ nhỏ mồm thôi cho con nhờ__ Huy lờ lờ nhân hóa mấy bạn thành bà

4 đứa con gái đầy sát khí.

- Dao cho em__ Vỹ vỗ vai Diệu Anh

Anh đi tới giờ nắm đầm về phía mặt của Huy. Hai tay Huy thì che mặt

” Á ”

Tiếng kêu của Huy. Nhưng Huy không bị đầm mà bị Anh lên gối cho 1 cái vào bụng. Khổ thân anh ý, lớn thế mà khổ. Hiện giờ cả hội đang nhìn Huy cười. Còn Huy đang ôm bụng ngồi dưới sàn đá hoa.

- Phù thủy__ Huy nói nhỏ sợ Anh nghe thấy.

- mấy người có lòng tốt chọn quần áo giúp chúng tôi đi__ Minh vuốt cằm.

- Nghĩ gì?__ Nhi trợn mắt nhìn Minh.

- Tự đi, chứ bộ mấy người mặc ở đâu?__ Lệ hát hàm.

- Nhà thiết kế gửi tới.__ Khang trả lời.

- Vâng, thôi hộ họ vậy__ Vy nhìn ba đứa kia nói.

- ok__ 3 đứa đồng thanh.

Thế rồi các tiểu thư đi khắp các gian quần áo chọn. Lật lên, hạ xuống, lấy ra, móc vào, kéo ra thả xuống đủ các kiểu con đà điều. Tuy nhiên sau một hồi lâu như thế khoảng 30 phút, họ quay ra chỗ đám công tử ngồi. Nhân viên đi sau tay xách đủ các loại quần áo.

- Thử đi__ Diệu anh kêu.

- Gọi lại rồi mang về.__ Minh nói nghe nhẹ nhàng lắm nhưng lờm Anh mấy lần à. (Gọi là liếc mắt đưa tình đó, có bạn nào thế chưa?)

- Sao lại thế?__ Vy ngạc nhiên

- Không vừa?__ Lệ cũng thế

- Không sao, thể nào chả vừa tất__ Khánh đứng dậy.

- Không vừa làm kỉ niệm.__ Khang bồi thêm một câu thể là họ hiểu ý.

- Đi ăn lung tung đê mấy chế?__ Vy hỏi.

Nghe câu này lũ con gái mắt sáng rực lên hơn cả thấy kim cương. (Tại mấy chị cầm kim cương mãi thôi)

- Đi__ Nhi, Lệ, Anh đồng ý. Chị Lệ nghe đến ăn là hiểu ý mà.

- Mấy người thì sao? có ý kiến?__ Vy quay lại hỏi các công tử xinh trai.

-.....__ Im lặng nhưng đều gật đầu lia lịa.

- Sao mặt cứ xị ra như cái bị thế?__ Nhi thấy lạ hỏi.

- Buồn ngủ/ đói/ đau/ nhàm__ Bốn đứa Khánh, Minh, Huy, Khang lần lượt nhưng nói cùng một lúc.

- Chịu khó__ Lệ khích lệ cho câu để tươi tỉnh

- Thanks__ bốn huynh ý lại đồng thanh, trông mặt bây giờ tươi hơn trước được chút.

Mấy công tử tiểu thư đi thang máy lên tầng vào chỗ cửa hàng bán kem. Họ chọn chỗ ngồi ít người nhất, yên ắng nhất rồi kê hai cái bàn 4 người vào với nhau ngồi.

Họ cầm menu lên đọc, suy nghĩ rồi hỏi nhau 1 lúc tầm 5 phút thôi.

- Các em dùng gì?__ Một chị phục vụ nhìn chằm chằm đám con trai hỏi.

- 3 kem mochi, 3 kem dừa thái lan, 1 kem que dâu phủ sốt socola trắng dừa, 1 kem que kiwi phủ sốt socola đen phủ hạt phỉ, 1 kem cuộn thái lan vị việt quất, 1 kem kẹo bông, kem gelato hương lựu Melograno, 1 sorbet dưa hấu, 1 xoài; 2 moisse socola và nho hết__ Vy nói một hồi làm chị kia ghi sái cả tay.

- các em đợi 1 chút__ Chị bán hàng đi vào trong

- Các cô là người thật không?__ Huy

- Không là người thì là ma chắc?__ Nhi hỏi lại.

- Có ăn hết được không?__ Khang hỏi.

- Chuyện gì chứ ăn thì không cần hỏi đâu__ Diệu Anh

- Cửa các em__ Chị nhân viên lúc trước với 1 người nữa bưng ra

Trước mặt tụi nó là 1 bàn đầy đồ ăn, nhiều nhất là kem. Mấy nàng hí hửng chén luôn không khách sáo gì hết. Mấy chàng cũng đành chọn lấy 1 thứ để ăn kéo không còn gì để bỏ bụng với cái tình trạng này.

Cứ thế chả mấy mà hết dần, hết dần. Kem que là hết đầu rồi tới sorbet tiếp là gelato, sau nữa là mochi rồi kem dừa, cuộn, kẹo bông cuối cùng là moisse. Mấy cái đĩa, chén, cốc giờ đã trống không. Mấy thiếu gia đang không tin vào mắt mình, cứ tưởng họ chỉ đùa thôi.

- Về thôi_Lệ cười. Chắc mới ăn xong no nê nên vui thế này.

- Ủ_ Cả đám đồng thanh nói.

Thế là chúng nó về nhà của mình trong lòng đứa nào cũng vui nhưng vui nhất vẫn là mấy chàng được người ta chọn đồ à.

(Từ chương sau mình sẽ viết tên chương để mọi người phân biệt cho dễ nhé!)

36. Chương 36: Những Món Quà.

* Biệt thự Thủy Tiên *Đã 9 giờ tối, ngôi nhà hôm nay yên ắng lạ thường. Mọi khi không phải tiếng rượt đuổi sập nhà thì cũng là tiếng cười bán nước hại dân thế mà hôm nay tiếng con ong vỗ cánh cũng có nghe được.

Trước cửa phòng Vy, 3 đứa con gái đang mở cửa, định òa Vy

- Vào đi_ Ách, kế hoạch bị chị Vy phát hiện rồi.

- Hi....._ Nhi với Anh cười còn Lệ không.

- Có chuyện gì không?_ Vy ngồi ghé máy tính xoay người lại.

- Đi bar đi chị?_ Diệu Anh hỏi trước.

Vy đang định trả lời thì có tiếng gõ cửa.

” Cốc...Cốc...Cốc ”

- Có chuyện gì?_ Vy hỏi.

- Cô chủ làm gì với đồng quà ở phòng ngủ của khách ạ?_ Quản gia Quân.

CHuyện là đồng quà hôm Vy được tặng sinh nhật nó vẫn chưa có thời gian mở nên bỏ tất sang phòng bên cạnh. Quản gia thấy để phủ bụi mấy ngày nên hỏi.

- THấy đây, mấy đứa đi đi, mai rồi Vy đi_ Vy quay qua nói với 3 đứa kia.

- Thế tụi tao đi đây_ Nhi nói rồi đứng dậy cùng ANh và Lệ đi bar luôn, chúng thay đồ rồi mà.

- Phải sạch bụi rồi mang vào phòng cho tôi_ Vy nghĩ 1 lúc rồi nhìn ông quản gia nói.

Một lúc sau người làm tới tập bệ quà vào phòng Vy. Khoảng trống giữa phòng đã bị lấp = đồng quà từ hộp to tới nhỏ.

Vy khóa cửa, tiến tới chỗ hộp quà, cô ngồi xuống cái thảm lông dài trên sàn gỗ.

- Màu tím oải hương._ Vy cầm hộp quà màu tím lên nói.

Có một tấm thiệp bên trong:” Chúc mừng sinh nhật Trần tiểu thư. Thân Lão Đại.”

Thế rồi cô xé lớp giấy ra. Bên trong là một bông hoa hồng được dát vàng.

Vy nhìn đi nhìn lại, lắc đầu, cô bỏ nó lên ghế sofa bên cạnh. Mở tiếp cái hộp màu vàng, đó là 1 cây thánh giá to mạ vàng.

- Tôi có theo đạo chúa đâu._ Vy nói 1 mình.

Cô cứ thế mở các hộp quà, khi những món quà nào cô thấy đẹp thì mới đọc thiệp chúc mừng xem của ai. Những món quà cô được tặng chả có cái gì dưới 2 triệu trở xuống chỉ toàn trở lên mà thôi.

Nào là Free of life từ đá quý, chùa một cột mạ vàng, tượng người phụ nữ việt nam mặc áo dài mạ vàng đính kim cương và đá ruby; Dây chuyền bằng hoa lan thật mạ vàng 24k;.....Chợt cô dừng lại nhìn 1 hộp quà không to, không nhỏ màu vàng, không phải mà là mạ vàng. Vy cầm nó lên xem thiếp.

” Chúc em sinh nhật vui vẻ nhé

Thân: Hoàng Minh Bảo Khánh”

Vội mở nắp hộp ra, trong lòng đang háo hức nóng hổi hồi.

- Wao..._ VY ngạc nhiên

Đây là 1 chiếc vòng cổ kim cương, một viên kim cương màu vàng to nhất 407,48 carat, 91 viên kim cương trắng nặng 229,52 carat. (hơn 1.130 tỷ)

Vy nhắc nó ra rồi ướm vào cổ mình, trông nó thật đẹp.

- Hóa ra đây là người giữ nó_ Vy lẩm bẩm.

Cô cất nó vào hộp để trên bàn. Tiếp tục bóc những hộp khác. Cô mở hộp quả màu trắng có cái nơ màu xanh nước biển, quà của tam quân.

” chúc mừng sinh nhật bang chủ. Tam quân ít tiền mong bang chủ đừng chê!”

- Thế này mà ít tiền.

Vy nhìn vào chiếc nhẫn kim cương winston Blue (509 tỷ). Cô lấy nó đeo luôn vào tay.

Vy mở tiếp những hộp khác. Rồi đến quà của 4 bạn gái kia: Nhi, Ngân, Lệ, Diệu Anh: là một chiếc đồng hồ kim cương màu hiệu graff (1100 tỷ)

Không biết phải xé bao nhiêu lớp giấy nữa chắc khoảng 15 hộp quà sau thì tới quà của nhà Minh, một cái hộp màu đỏ hoa hồng, nơ màu trắng to. Vy mở nắp hộp ra một bộ cờ đính 320 carat kim cương cùng tấm thiếp: ” Không biết cậu thích chơi cờ không nhưng chúc mừng sinh nhật nhé! ”

Thời gian cứ thế trôi qua cuối cngf Vy cũng mở xong chỗ hộp quà ý.

- Bên ngoài có ai không?_ Vy gọi

- Dạ, cô chủ cần gì?_ Giọng cô hầu đáp.

- Mang các hộp quà để gọn vào 1 góc trong phòng trang phục đi._ Vy bước về giường.

Phải tới 5 phút người làm mới cất xong đồ.

- Họ về chưa?_ Vy hỏi.

- Dạ về từ lúc 11giờ rồi ạ._ Cô hầu kính cẩn thưa.

- Đã 12 giờ rồi, thôi người đi nghỉ đi._ Vy nhìn đồng hồ.

- Dạ._ nói rồi cô hầu ra khỏi phòng đóng cửa.

Vy tắt đèn, khóa cửa rồi chìm vào giấc ngủ say.

* Biệt thự Snow*

- Chúng mày im đi cho tao ngủ._ Giọng của khánh quát.

Đấy nhà người ta tắt đèn đi ngủ hết trơn mỗi nhà này vẫn đang âm ỉ hết cả lên.

Thực ra là Khang với Huy đang chơi game ở tivi. Game đua ô tô xong rồi còn mở tiếng to, chốc chốc lại gào lên.

- Thằng ngu kia_ Huy

- Này thì Ngu_ Khang

- Á, xe của tao_ Huy

- CHết đi_ Khang.

NHư thế chẳng hạn, nhiều lúc Khánh đang ngủ say cũng giật mình với hai đứa dưới nhà.

- hai đứa không đi ngủ đi, mai còn đi học_ Khánh đứng trên phòng hét.

- Không_ Hai thằng dưới nhà đồng thanh đáp.

- Mai tao mách mấy đứa con gái hai đứa mày chơi game trẻ con._ Khánh dọa.

Hai đứa nghe thấy vút điều khiển chạy lên chỗ Khánh luôn.

- E đi ngủ_ Khang.

- Đừng có nói đi ngủ mà_ Huy kéo tay.

- Đi đi_ Khánh lườm hai đứa.

Thế là hai đứa mặt xị như cái bị đi về phòng ngủ. Trong đầu không quên chữ rửa Khánh. Thấy vậy Khánh cũng về giường đi ngủ. Lòng thầm chúc ai đó ngủ ngon.

37. Chương 37: Mở Lòng.

Lại 1 ngày học mới bắt đầu. Tiếng chuông reo lên cô giáo bước vào lớp. Chỉ mấy giây trước thôi lớp còn như cái chợ vỡ thế mà cô Đinh Thu Thảo vừa bước vào lớp im thin thít ai nấy như bị câm. - Các em đặt đồ cô nhắc chuẩn bị lên bàn cô sẽ kiểm tra_ Cô Thảo kéo cặp mắt kiếng nói.

- Cái gì?_ Lệ ngạc nhiên.

- Em kia sao nói tự do trong giờ học?_ Vâng, cô Thảo nghe ghê thật.

-...._ Lệ không nói gì.

Chả là tiết học trước cô kêu cả lớp bắt 1 con vật nào đó mang tới lớp. Học sinh học ý mà. Cô Thảo bước qua từng dãy học sinh nhìn mẫu vật trên bàn, mặt ửng ý gật đầu nhẹ nhàng. Đột nhiên tiếng giầy cao gót dừng lại ở 2 dãy bàn cuối. Đôi mắt Giáo viên tức tối.

- Con vật của mười em đâu?_ Cô hỏi Vy, Nhi. Lệ, Ngân, ANh, Khánh, Khang, MINH, Huy, Hiếu.

- Không có._ Cả mười đứa đồng thanh.

- SAo lại không mang?_ Cô giáo vẫn kiềm chế ra vẻ nhẹ nhàng hiền lành.

Vy đang cầm quyển chuyện thì ném thẳng xuống chỗ chân cô Thảo.

- Vật đây quanh đây việc gì phải mang ạ._ Vy cũng giả cười trả lời cô giáo.

- Mỗi người phải có một con em à._ Cô sôi máu rồi đấy nhưng vẫn tươi cười.

- Cô có chắc?_ Nhi xoắn xoắn đuôi tóc.

- Em...em, tôi là giáo viên của em đấy._ Cô Thảo đánh trống lảng.

- Giáo viên mà không biết gương mẫu_ Lệ bỏ tai nghe lườm cô Thảo.

- Không gương mẫu ai nghe cô?_ Ngân thêm câu nữa.

- Đủ rồi, không ai dạy các em môn đạo đức sao?_ Cô Thảo quát.

- Cô đã học môn đạo đức nghề nghiệp rồi chắc?_ Diệu Anh ngồi lên bàn nói.

Cô Thảo tức đỏ mặt, Vy đang cầm hộp đựng con rết của đứa khác.

- Cô có ý kiến gì không?_ Vy nở nụ cười hiện dụ.

- Các em ra ngoài cho tôi!_ Cô Thảo quát chúng rồi chỉ ra ngoài cửa lớp.

” Choang ”

Cái hộp thủy tinh đựng con rết bị Vy ném xuống chỗ chân cô Thảo. Cô nhảy lên nhảy xuống...

- Rết...rết, mau bắt nó đi_Cô giáo la hét mà học sinh thì ngồi ôm bụng cười.

” Á.....A”

Con rết cát vào chân cô Thảo 2 lần rồi chạy qua chỗ Vy. Vy tặng nó 1 cái gót giày cao gót, Rết chết tươi đành đành.

Cô Thảo nhìn mặt là biết tụt huyết áp, đang chóng mặt đứng không vững.

- Nếu các người không muốn thấy bà ta chết ở lớp này thì đưa đi gặp y tế đi_ Lệ lại đeo tai nghe vào nghe nhạc.

- Đưa đi bệnh viện đi, rết độc nặng đấy_ Vy bồi thêm một câu làm học sinh trong lớp xanh mặt trừ 10 đứa ý.

Một lúc sau ông bảo vệ chạy lên rồi đưa cô Thảo đi bệnh viện. Học sinh trong lớp được nghỉ vui lắm tuy nhiên mặt vẫn rất sợ cái vụ rết độc. Mười người bọn nó vẫn ở trong lớp nói chuyện. Chúng ngồi tùm lại 2 bàn của Khánh với Khang.

- Trông rõ hiền mà độc ác vậy?_ Khánh hỏi cả hội.

- Thế là thường_Ngân khoác vai Hiếu nói.

- Nhờ bà ta chết thì sao?_ Minh tay chống cằm tỏ vẻ suy nghĩ.

- Càng tốt chứ sao_ Diệu Anh cốc đầu Minh.

- Chật...chật...Giết người không ghê tay mà_ Huy nhìn 5 tiểu thư lắc đầu.

- Không giết người ta đợi người ta giết mình à?_ Nhi

- ờ ha?_ Huy tự cốc vào đầu mình.

- Cơ mà bao giờ thì được nghỉ hè nhỉ?_ Vy thắc mắc.

- Khi nào kết thúc lễ hội._ Khánh vừa nghịch điện thoại vừa trả lời Vy.

- Lễ hội gì?_ Máy đưa con gái đồng thanh.

- Couple love_ Khang trả lời hộ Khánh.

- Sao cậu biết?_ Lệ nhìn Khang.

- Người nghĩ ra ý tưởng đó._ Khang đáp lại ánh mắt của Lệ.

- Thi thể nào? Thắng thì sao?_ Diệu Anh tò mò hỏi lại, đang có ý định tham gia đây mà.

- Có ba phần thi, cụ thể thì lên web trường mà coi. Thắng là vua và hoàng hậu của trường, tóm lại là đứng đầu_ Huy trả lời.

- Hình như có mỗi mấy người tui tui không biết thì phải?_ Nhi chu mỏ lên nói. Trông đáng yêu lắm ý, làm mặt hoàng tử mặt trời của trường siêu lòng oý, hehe.

- Ủ_ Cả đám gật đầu đồng thanh trả lời.

- Mấy người muốn tham gia sao?_ Minh nhìn một lượt từng tiểu thư một với vẻ mặt đầy nghi ngờ, nhìn chị Nhi lâu nhất.

- Có thể._ 4 đứa con gái đồng thanh.

- Chị không._ Ngân giơ tay hình dấu X.

- Toàn Fa?_ Khang ngạc nhiên.

” RengReng”

May mà chuông vào lớp reo lên chứ không mấy chị túm vào oánh cho anh Khang một trận toi tã ấy chứ. Tiết học Văn bắt đầu với màn kiểm tra miệng gay gắt của mấy đứa không biết gì mà vẫn không học bài về nhà. Riêng mười đứa tụi chúng thì ai làm việc nấy tuy nhiên lần này giáo viên văn hông có làm gì chúng, tại toàn gương mặt handsome thế này làm sao mà phạt được, cô mới 25 tuổi mờ. Đột nhiên Lệ bị gọi dậy trả lời 1 câu hỏi.

- Em có thể đọc cho cô bài thơ Tôi yêu em của Puskin chứ? _ Giọng cô giáo hiền hậu.

Lệ đứng dậy cất giọng đọc. Sao cô lại có giọng đọc thơ hay đến như thế? Nó như cuốn người ta vào theo chuyện tình đó, một nỗi buồn man mác. Học sinh trong lớp và cô giáo đều im lặng nghe Lệ đọc. Đây sao có thể là từ một người mọi khi lạnh lùng cơ chứ.

” Tôi yêu em: Đến nay chúng tôi có thể

Ngọn lửa tình chưa hẳn đã tàn phai

Nhưng không để em bận lòng thêm nữa

Hay hồn em phải gợn bóng u hoài.

Tôi yêu em âm thầm, không hi vọng

Lúc rụt rè, khi hăm hực lòng ghen

Tôi yêu em, yêu chân thành, đắm đắm

Cầu em được người tình như tôi đã yêu.”

Càng về sau giọng Lệ run lên, giọng càng về sau càng giống khóc. Khang nhận ra nên ngược lên nhìn Lệ. Vừa đọc xong bài thơ, Lệ đẩy Khang ra để đi ra ngoài. Khang biết ý nên để Lệ ra ngoài rồi cũng đi theo. Học sinh trong lớp thì hững hờ không hiểu chuyện gì xảy ra. Duy chỉ có Nhi, Vy, Anh biết vì sao Lệ lại như thế.

Lệ chạy ra sau trường, ngồi xuống giữa vườn hoa cánh bướm màu đỏ và trắng. Người con gái gục mặt xuống đầu gối, người khẽ run lên, cô nức vì khóc. Khang bước lại ngồi xuống cạnh Lệ.

- Tôi...tôi...muốn ở một...mình _ Lệ cố nói một câu mà không nức.

- Tại sao cậu lại khóc? _ Khang hỏi.

Lúc này Lệ giật mình bởi cô tưởng là mấy đứa bạn nhưng giờ nghe giọng con trai cô mới biết là Dương đang ngồi cạnh cô. Lệ không trả lời.

Khang khẽ hái những bông hoa đỏ kết lại thành một chiếc vương miện. Cậu đặt nó lên đầu Lệ, lúc này Lệ đã gần ngừng khóc.

- Cậu hay nhìn những bông hoa quanh đây đi, ngắm những bông hoa này tỏa sắc trong nắng, Tầm hồn cậu sẽ nhẹ nhàng bay bổng theo từng cánh hoa kia. _Khang nhìn quanh mình.

Không hiểu tại sao nhưng Lệ ngẩng lên nhìn quanh. Đúng như Khang nói, những bông hoa ý thật đẹp, nó làm tâm trạng cô tốt lên. Cô quay sang nhìn Khang, cậu ý cũng rất giống người đó, nỗi buồn của cô....

38. Chương 38: Tổ Tình.

Một cô gái xinh hơn hoa ngồi giữa cánh đồng hoa làm cô càng đẹp hơn. Một chàng trai với gương mặt đẹp trai, nụ cười tỏa nắng hiếm khi xuất hiện nhưng ngồi cạnh người đẹp cũng đủ đẹp đôi rồi.

- Sao cậu đi theo tôi? _ Lệ nhìn những cánh hoa đang nghiêng leo làn gió, ánh mắt tưởng chừng vô hồn.

- Không thích nước mắt _ Khang hái một vài bông hoa.

Nghe câu này, Lệ quay lại nhìn Khang. Một sự ngạc nhiên nữa.

- Vì sao khi đọc bài thơ đó cậu lại khóc? _ Khang vừa buột hoa thành túm vừa nói.

Lệ ngáp ngừng một lực rồi quyết định kể cho Khang biết. Cô ngã lưng xuống nền cỏ xanh biếc, hai tay để lên bụng.

- Một người con trai 16 tuổi yêu một cô gái 15 tuổi say đắm. Chàng theo đuổi cô gái với niềm hy vọng cao cho đến một ngày người bạn của anh ấy cũng theo đuổi cô. Nhưng chẳng thể nào cô cứ chơi với hai người mãi được. Cô nhận thấy người con trai yêu cô đầu tiên là người cô yêu, định từ chối người đến sau những những bức ảnh từ đâu được gửi tới nhà cô, những bức ảnh của người cô yêu chung giường chung chăn với người con gái khác. Trái tim cô tan nát biết nhường nào, cô nhận lời người kia và rồi chàng trai đầu mới biết có người hại anh, đó không phải sự thật. Anh viết một bức thư gửi cho cô, bức thư viết bài thơ tôi yêu em của Puskin. Khi cô gái đọc xong lá thư cũng là lúc cô nhận được điện thoại báo anh ấy đã tự tử.... Cô gái điều tra mới biết mọi chuyện đều được người cô đã nhận lời dần dựng lên cho cô coi... Lúc này cô mới hiểu tình yêu mà anh giành cho cô..._ Lệ dứt lời, những giọt nước mắt khê chảy ra từ cuối mắt cô. Lệ nhắm mắt lại

Khang thấy vậy lấy trong túi áo một chiếc khăn tay kẻ caro trắng xanh ngồi sát lại Lệ rồi lau những giọt nước đó đi.

Phảng phất trên người Khang là mùi nước hoa Baccarat Les Larmes Sacrees de Thebes. Lệ nhận thấy mùi trầm hương dịu nhẹ từ chiếc khăn tay. Cô mở mắt bất chợt thấy Khang đang nhìn cô chăm chăm còn cười nữa.

Bốn con mắt chạm nhau, hai người họ nhìn nhau không chớp mắt.

1s.....

2s.....

3s.....

6s.....

Và rồi Lệ chớp mắt quay đi chỗ khác, Khang cũng quay đi chỗ khác nhìn. Mặt Lệ khê đỏ lên.

- Sao cậu không giữ nụ cười đó trên môi_ Lệ nói trước.

- Cười cho ai xem chứ?_ Khang thấy có chút nực cười.

- Tôi xem_ Lệ không hiểu sao mình lại nói thế.

Khang mắt bỗng mở to ra quay qua nhìn Lệ. Mái tóc trắng khê bay nhẹ theo gió, hàng mi cong vút. Cậu nở một nụ cười hoàn hảo.

" Có lẽ cậu là người con gái tớ yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên đấy" _ Khang nghĩ.

- Cậu làm người yêu của mình đi, mỗi khi ở cạnh cậu mình sẽ cười cho cậu xem._ Khang đánh liều hỏi.

Lệ càng ngạc nhiên hơn, một người con trai mới quen chưa được một tuần đang tỏ tình với mình ư? Thật là khó tin. Lệ đứng dậy bước đi.

- Cậu đừng đùa như vậy, tôi không phải trẻ con.

Khang nhanh chóng chạy theo ôm lấy Lệ từ đằng sau, 1 tay cầm bó hoa lúc lấy cậu buộc đưa cho Lệ ở trước mặt. Cô cố thoát khỏi vòng tay ý nhưng vô vọng.

- Làm người yêu anh nhé?_ Khang thì thầm vào tai Lệ.

- Chắc chứ?_ Lệ hỏi lại.

- Tôi yêu em từ cái ngày đầu gặp, em thì sao?_ Khang đặt cằm xuống vai trái Lệ.

Một mùi hương cam chanh và bạc hà, mùi nước hoa của Lệ. Khang nhắm mắt hít hơi sâu, là hương thơm lưu luyến của đàn hương và xạ hương đầy quyến rũ.

- Có lẽ, em nhận lời yêu anh rồi đấy_ Lệ lấy bó hoa rồi chạy đi.

Khang ngạc nhiên, vui mừng, cái cảm giác hạnh phúc và giờ chỉ còn thoáng mùi hổ phách đầy quyến rũ. Khi bóng dáng của người con gái đó biến mất Khang quay lưng bước về lớp.

Lớp học mỗi người một vẻ, Lệ chưa về lớp thì còn biết vì sao nhưng Vy đi đâu mất rồi. Nhi vừa ngủ được một giấc dậy nhìn quanh không thấy Vy đâu.

- Khánh, con Vy đâu?__ Nhi hỏi.

- Ai biết.__ Nói rồi cậu cũng đi ra ngoài luôn.

Hóa ra Vy nhận được tin nhắn của An (anh chàng một sách ý.) nhờ đến thư viện có chuyện muốn Vy giúp. Đọc xong tin nhắn Vy tới đó luôn.

Vy bước vào thư viện, mọi thứ đều tối, cửa đóng, điện tắt nhưng trên sàn nhà là một con đường được xếp nền hai bên. Vy bước theo nó, vào sâu trong là các trồng sách xếp thành hình trái tim, trên cùng là những cây nến vàng. Từ trong tối một người con trai bước ra, tay cầm bó hoa hồng tiến lại gần Vy, đó là An.

- Cậu làm gì thế?__ Vy dường như đã hiểu nhưng vẫn tránh.

An quỳ xuống dưới chân Vy.

- Cậu làm người yêu tớ nhé?__ An nở một nụ cười.

- Tớ...tớ xin lỗi, nhưng tớ đã yêu người khác rồi.__ Vy ngại ngần tự biện một lí do để chối.

- Người đó là ai?__ An buông tay, bó hoa rơi xuống đất, sắc mặt cậu đau khổ nhường nào.

- Xin lỗi cậu, ta làm bạn thôi nhé! __Nói rồi Vy quay lưng bước ra khỏi thư viện.

An tức tối, đau lòng, anh làm đồ hết sách hình trái tim kia, làm tắt nến, dẫm bó hoa hồng xinh tươi không có tội. An cũng chạy luôn ra khỏi thư viện, cậu lấy xe ra khỏi trường.

Bên cạnh cửa sổ phòng vẫn là người con trai đó, anh nên vui mừng hay đau khổ đây. Người ta cũng yêu, cũng bị từ chối. Anh thì sẽ thế nào nếu nói ra. Còn nữa " yêu người khác rồi" cái câu nói không hay làm cả hai người con trai tổn thương. Người ấy là ai? Khánh thầm nghĩ " Nếu người ấy là mình?" Nói rồi cậu bước đi tìm Vy.

* Lớp 11A1 *

- Nhi, đi theo tớ một chút.__ Minh nói rồi cầm tay Nhi kéo đi.

Minh kéo Nhi chẳng nói câu gì còn Nhi cứ nói mãi không ngừng.

- Đi đâu?

- Làm gì?

- Sắp tới chưa?

Bỗng Minh dừng lại trước một cánh cửa phòng. Cậu bịt mắt Nhi lại.

- Gì nữa?__ Nhi cầu.

- Sắp tới rồi mà.__ Minh dỗ.

Minh bỏ tay ra, Nhi nở một nụ cười thật tươi. Trước mặt Nhi là một vườn hoa tử đằng màu tím. Những chùm hoa rũ xuống phía dưới tạo thành những cơn mưa hồng đẹp lung linh. Cô bước vào trong những giàn hoa ý, chúng thật đẹp.

- Sao cậu đưa tôi tới đây?__ Nhi nhìn Minh nói.

- Cậu có biết hoa tử đằng còn được gọi là gì không?__ Minh với một vài bông hoa

- Là gì?__ Nhi hỏi lại

- Người Nhật Bản gọi nó là loài hoa tình yêu, nó tượng trưng cho tình yêu bất diệt.__ Minh nhìn Nhi hòa trong màu hồng hoa tử đằng nói.

- Ừ__ Nhi thản nhiên trả lời.

Hai người đi sâu vào trong vườn hoa. Nhi chợt đứng khựng lại, lại một bất ngờ. Dưới đất có một mảnh trái tim xếp từ hoa tử đằng màu trắng. Ở thẳng mặt cô là một tờ giấy ghi chữ Minh yêu Nhi to. Minh thì vẫn đứng sau quan sát cô từ đầu tới giờ. Nhi quay lại nhìn Minh.

- Làm bạn gái anh nhé?_ Minh mở cái hộp xoàng bên trong là một chiếc nhẫn đính kim cương xung quanh, điểm nhấn là viên ngọc lục bảo đỏ hình vuông.

Trên tay của Minh đã đeo sẵn chiếc nhẫn đôi của cái đó rồi. Chiếc nhẫn đính kim cương rồi đến ngọc lục bảo đỏ rồi kim cương cứ lần lượt như thế.

- Cái này gọi là tỏ tình đó hả?_ Nhi khoanh tay trước ngực hỏi.

- Ủ_ Minh gật đầu.

- Đúng thế kia đấy._ Nhi hất hàm nhìn Minh đang đứng.

Minh nghe thế đành quỳ một đầu gối cao, một thấp.

- Được chưa?_ Minh hỏi.

- Nói là nếu Nhi làm người yêu Minh, Minh sẽ chiều Nhi tất, nói gì làm đấy_ Nhi xoa cằm nở nụ cười tinh nghịch

- Nếu Nhi làm người yêu anh, anh sẽ nghe lời Nhi tất_ Minh buộc phải làm theo.

- Được rồi, yêu Minh lắm, miễn lễ._ Nhi đánh định bước đi thì bị Minh giữ tay lại.

- Đợi đánh dấu đã_ Minh mặt xị ra.

Nói rồi cậu đeo nhẫn vào tay Nhi.

- Đấy đi đâu thì đi đi._ Minh mặt giận dỗi nhìn Nhi đang cười.

Thấy thế Nhi bước lại gần Minh, kiễng chân hôn nhẹ vào môi Minh một cái. Minh ngạc nhiên lắm, hạnh phúc lắm.

- Em yêu anh._ Nhi tặng Minh một câu rồi đi ra khỏi vườn hoa tử đằng.

Minh đứng nhìn bóng dáng của Nhi miệng không quên nở một nụ cười tươi, lấy tay sờ vào môi mình, nghĩ đi nghĩ lại cái cảnh bấy này.

” Reng...Reng...Reng”

CHuông ra về vang lên bọn chúng ai lại về nhà đấy như thường. Có người thì vui vẻ lạ thường nhưng có người mọi khi cười cười nói nói bữa nay lại buồn vu vơ, cảm như hén, cạy miệng không ra nửa lời. Cũng có người trong lòng như bối rối rồi lại ghen tuông....

39. Chương 39: Khởi Đầu Mới!

Thời gian trôi nhanh lắm đã được một tuần từ cái ngày tỏ tình rồi. Lệ đã không còn là tảng băng nữa, không hằn lắm vì trừ 10 đứa bạn và gia đình ra thì vẫn thế. Vy đã thân với Khánh một chút. Nhi và Khánh thì yêu nhau nồng cháy khổ mỗi Khánh bị Nhi đè đầu cưỡi cổ. Diệu Anh lại hiền hơn với Huy, không dùng vũ lực thường xuyên như trước.

* Trường Vĩnh Thiên*

Mấy đứa tụi nó vừa qua cổng trường, học sinh cũng chưa đông, giờ này còn sớm chán. Khánh đi cạnh Vy, Anh đi cạnh Huy. Từ đằng sau Lệ chạy lên phía trước bốn người đó rồi ôm lấy tay Khang khư khư. Ngay lập tức 4 đôi mắt đảo sau và 4 đôi mắt bên cạnh đều nhìn vào hai người đó, Lệ và Khánh. Khánh lấy tay xoa đầu Lệ rồi nở một nụ cười.

- Đi trễ vậy?_ Khang hỏi.

- Tại anh tới qua còn gì, 1 giờ sáng vẫn chưa ngủ được_ Lệ phụng phịu

Hóa ra mấy tối rồi hai người nay nhắn tin cho nhau, một ngày gần trăm tin nhắn á. (Có cặp đôi nào thế chưa???)

- Anh có bắt đầu, lần sau buồn ngủ thì phải đi ngủ nghe chưa?__ Khang véo mũi Lệ.

- Ok__ Lệ giơ tay.

Mọi người đang há hốc mồm quan sát từng chi tiết.

- Nay, hai người hôm nay uống lộn thuốc hả?__ Vy gọi.

Lệ với Khang nhìn họ.

- Khang à, hay anh đưa em đi bệnh viện luôn nhá?__ Khánh thần thờ.

- Hai người bị điên à?__ Lệ và Khang đồng thanh.

- không, không có gì...__ Vy ngáp ngừng.

- Hai đứa yêu nhau à?__ Khánh hỏi.

- Còn phải nói sao.__ Khang với Lệ nhìn nhau nói.

- Hả?__ Cả đám đồng thanh.

Thấy thế Lệ hôn vào má Khang. Khang hôn vào môi Lệ. Thế rồi hai đứa tay trong tay chạy lên lớp trong ánh mắt lạ thường.

Lúc này Minh với Nhi cũng đang cầm tay nhau lắc qua, lắc lại.

- Tình tứ gớm nhỉ?__ Huy nhìn Minh chọc.

- Kệ người ta__ Minh lè lưỡi trêu người lại Huy. Nhi thì chỉ cười.

- Giữa bữa ngày bữa mặt.__ Diệu Anh nhìn vu vơ nói.

- Chị hai lại cho em xuống mồ sớm bây giờ nữa.__ Nhi giơ tay hình nắm đấm về phía Anh.

Thấy vậy Anh chạy lại lắc tay cầu cứu Vy. Vy hiểu ý liền.

- Dám sao, tao lù lù ở đây mà mày không thấy à?__ Vy chu mỏ lên nói.

- Vâng, tao biết mày giỏi nhưng mày vẫn Fa đấy chế à?__ Nhi nói với giọng điệu kinh khủng.

Nghe xong câu này Vy rượt Nhi mấy vòng sân trường rồi mới lên lớp. Mấy chàng lại một phen khiếp đảm.

” Reng...Reng”

Cái chuông gắn ở mỗi lớp vang lên. Học sinh vội về chỗ. Cô Thanh bước vào lớp, miệng tươi cười.

- Các em cũng đã biết cuộc thi sắp tới rồi, năm nay sẽ đổi tên thành The Best couple nhé. Khoảng hai, ba tuần nữa sẽ bắt đầu. Lớp mình ai tham gia thì đăng kí đi nghe chưa. Phần thưởng sẽ là một chuyến du lịch 1 tuần ở đâu thì tùy các em.__ Cô Thanh cười vui.

- Thôi các em vào học nào.__ Cô ngừng một lúc xem ai có ý kiến gì không rồi nói tiếp.

Tiết học cứ thế diễn ra. Khánh thì đang có ý định tỏ tình với chị Vy. Không biết làm thế nào nữa. Tuy nhiên dám cá chắc rằng người con gái ý cũng chờ đợi ngày đó lắm biểu hiện đều là giả cả thôi.

Quay lại với tình hình cuối lớp nào!

- Cậu lẩn qua vạch rồi kìa.__ Anh nhìn vào tay Huy trên bàn.

Vâng chị ý rất chi là trẻ con, đến ngần này tuổi rồi vẫn lấy phấn kẻ chia bàn. Chia thôi không nói đây lấy nguyên 2/3 cái bàn à. Thế này thì làm sao ở được.

-.....__ Huy im lặng.

Huy nằm dài ra bàn, chiếm đủ 1/2 cái bàn giành inh, như thế cậu mới thấy công bằng.

- Này, cậu có nghe tôi nói không đây hả Huy hóm hỉnh.__ CHị đặt luôn tên cho Huy.

-....__ Huy nhắm mắt lại, vẫn im lặng.

-Cậu bị điếc à?__ Anh hét lên.

- Cậu mà còn nói nữa tôi hôn cậu đấy.__ Huy đe dọa. Miệng khê vẽ lên nụ cười.

Thế là Diệu Anh đơ người, cô không nói gì cả. " Từ nhỏ đến giờ, lần đầu tiên bị người khác đe dọa cái kiểu này. Có ngày cậu chết với tôi. Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn." Những lời ANh nghĩ trong đầu đấy. Huy thấy Diệu Anh không nói gì nữa mới biết cô ấy còn biết sợ, lúc đầu tưởng chị ý không sợ gì ai dè sợ bị cưỡng hôn.

Bên này số phận lại ngược lại, Nhi đề đầu cười cổ Minh. (có ác quá không.)

- Ảnh nhỏ nào đây?__ Nhi nhìn màn hình điện thoại của Minh hỏi.

- Ảnh mạng ý mà.__ Minh vội bao che.

- Mạng cơ, anh không có gấu à mà để ảnh mạng. Mật khẩu là gì?__ NHì nhìn Minh.

- Nhi...Nhi...__ Minh ấp úng nói không hết câu.

- Nhi gì?__ Nhi vừa đánh chữ Nhi vừa hỏi.

- Nhi phù...thủy__ Minh vừa nói dứt câu.

- Phù thủy này

" Á "

Tiếng kệ của Minh vang lên. Nhi đang véo một bên tai Minh. Cảnh này được học sinh trong lớp xem không khỏi tiếc thương cho Minh.

- Đau, bảo bảo bối tha đi mà, bảo bối xinh đẹp ơi.__ Vẫn là chiêu cũ nhưng vẫn luôn hiệu quả

Nhi bỏ tay ra mở khóa màn hình rồi vô camera. Minh thì nhìn Nhi xoa xoa cái tai đỏ ửng của mình. Trông thấy tội. Tuy nhiên nhìn người con gái mình yêu ngồi bên cạnh tự sướng như thế kia cũng rất hay. Minh chui ké vô chụp cùng Nhi.

Sau những phút giây chụp rồi xóa, lưu rồi xem cuối cùng chiếc điện thoại của Minh đã có một tấm ảnh của Nhi đang cười còn bên cạnh là MINH hôn vào má để làm ảnh nền điện thoại. Trong bộ sưu tập còn hàng chục bức của Nhi cơ. Minh không xóa, để làm kỉ niệm.

Nếu bên đó đau thương vì vũ lực thì bên này, Lệ và Khang là bộ phim tình cảm dịu dàng lãng mạn nhất ở trong trường lớp này.

Khang đã đổi ngồi trong, Lệ ngồi ngoài dựa đầu vào vai Khang, đầu Khang cũng tì lên đầu Lệ. Cả hai đều đang ngủ ư, không nhắm mắt thôi chứ đang nghe nhạc chung một tai nghe, mỗi đứa một bên. Dù là nhắm mắt hay mở hai vẻ đẹp này vẫn lộng lẫy đầy quyền rũ.

Hiếu với Ngân thì khỏi nói. Hai đứa nó trốn xuống căng tin ăn uống từ lúc nào tác giả như em cũng bó chân.

40. Chương 40: Khổ Thân Giáo Viên!

Cái chỗ vườn hoa tử đằng nơi mà Minh tỏ tình với Nhi là sân sau của 1 căn phòng. Căn phòng này chỉ có KHánh, Minh, Khang, Hiếu, Huy là được ra vào thôi. Phòng có tên là H - Boy, lí do đặt tên như vậy là vì trong tên của 5 người đều có 1 chữ H. Trong phòng có đầy đủ mọi thứ như một ngôi nhà, có 4 cái giường kiểu tầng, 1bộ sofa vừa có thể ngồi nhưng đến khi ngủ có thể đổi thành giường, Hiếu toàn phải ngủ ở sofa này. Điều hòa, tủ lạnh đầy đủ thức ăn, nước ngon, còn có nguyên một quầy rượu, nhà bếp, phòng tắm cũng không thể thiếu. Đi sâu vào trong, khi mở cánh cửa sẽ thấy vườn hoa tử đằng, cỏ cây, hoa lá, hồ nhân tạo

có tất, mấy anh toàn ở đây chơi. Căn phòng nằm cách xa các dãy lớp học và văn phòng, nó nằm ở góc của hình chữ nhật trường này.

Còn chúng nó giờ đang ngoan ngoãn ngồi trong lớp chơi. Khánh sau những lần hội ý với tụi bạn thân đã quyết định theo đuổi Vy.

- Vy._ Khánh vừa nghịch điện thoại vừa gọi tên Vy.

- Sao?_ Vy nhìn hần hỏi.

- Rảnh không?_ Hần ta không biết xưng hô sao.

- Có, làm sao?_ Nó tay chống cằm.

- Chiều đi chơi nhá?_ Lúc này hần mới nhìn nó.

- hai người hay cả bọn?_ Nó giả vờ ngây ngô.

- Hai_ Hần giơ hai ngón tay lên.

- Ủ, mà đi đâu?_ Nó nghĩ cứ đi thử coi sao đành gật đầu.

- 2 Giờ tôi qua đón_ Khánh nói rồi úp mặt xuống bàn ngủ, nói thế chứ chỉ nhắm mắt thôi.

Thấy thế Vy cũng chẳng nói gì thêm, mệt người. Đang tiết lịch sử nên cả lớp trầm hần, ai cũng mắt nhắm, mắt mở. Đang học bài nhân dân Việt Nam kháng chiến chống Pháp xâm lược. Vy thấy lớp trông chán quá, nên ủ mưu từ đầu tiết, giờ quyết định thực hiện cho lớp nó cười vui vui tỵ.

Vy giơ tay phải cao lên làm cô Bát chú ý, cô dừng giảng ra hiệu cho Vy nói.

- Ai là người đã kí với Pháp điều ước Véc - xai năm 1787, tạo điều kiện cho tư bản Pháp ạ?_ Vy ngồi hỏi.

- Là Bá Đa Lộc_ cô mỉm cười trả lời.

- Sao người ta không gọi là Ná Na Nộc cô nhỉ, như thế dễ phân biệt hơn, Giống như tên cô là Đào Ngọc Bát đổi thành Đào Đập Bát, hay mà cô nhỉ?_ Vy giả mặt ngây thơ vô số tội nhìn cả lớp đang ôm bụng cười từ lúc. Cô giáo mặt tím tái hết cả lại vì tức.

- Còn hỏi gì nữa?_ Cô Bát cố kiềm chế nói nhẹ nhàng.

- Sao mặt cô từ lúc cứ đỏ màu ỹ, hay cô là tắc kè hoa phải không? dám giả mạo giáo viên vào ăn thịt học sinh_ Vy chỉ tay, mắt nghi ngờ về phía cô giáo.

Cả lớp đến đây lại cười rầm rộ hết cả lên, có mấy đứa té ghế vì cười.

- Em, em nói cái gì, ai là tắc kè, tôi là người._ Mặt cô đỏ hết lên quát.

- Không phải thì thôi, chắc do tối qua em xem thế giới động vật thấy con tắc kè hoa giống cô nên nhầm ý mà, mong cô thông cảm._ Nó cười giả xám hối rồi ngồi xuống ôm bụng cười.

- Không cười nữa._ Cô Bát nhìn cả lớp đang cười ầm lên mà quát.

Học sinh lúc này mới dịu đi tuy nhiên vẫn còn một vài tiếng cười.

Cứ như thế giờ tới tiết Công nghệ. Cô Hoa là một giáo viên hiền nên học sinh trong lớp luôn luôn nói chuyện, có những người học giỏi môn này nhưng lại cố làm sai để rồi được zero. Chắc hôm nay cô Hoa không hiền nổi nữa. Vy với Khánh đang ngủ, cô bước tới vở vai Vy.

- Để im cho bà ngủ._ Nó tưởng cái Nhi gọi đi ăn.

Cô giáo ngạc nhiên lay vai nó.

- Tao vả chết con bà đứa nào đánh thức tao dậy bây giờ._ Vy hùng hổ quát rồi khi nhìn thấy mặt cô Hoa đỏ ửng bên cạnh thì không khỏi hoảng.

- Em vả ai?_ Cô Hoa quát.

- Em có nói gì đâu._ Nó cười chối.

Cô Hoa bước lên bục giảng đứng, nhìn từng học sinh trong lớp một.

- Cái lớp này đường đường là A1, A đấy, 1 đấy, thế mà ý thực rồi điểm thi, thực hành không gia một cái thể thống gì._ Cô cảm thốt chỉ.

- Ô, có thể thống chứ cô, nó vẫn là lớp học còn gì._ Vy ngồi dưới cái. Học sinh trong lớp im phăng phắc theo dõi.

- ý thức tôi, không bằng các khối b, c, d vừa nói đã cãi rồi._ Cô Hoa chỉ mặt Vy.

- Em nói cho cô biết nhà, B, C, D của cô dù có tốt đẹp đến đâu thì cũng không được học A1. Cô thích thì tới mà dạy học sinh giỏi của cô đi, toàn cái thể loại, vớt cả phao thi cho học sinh, ngày lễ tết từ tiền vàng mã đến con gà chắc chúng cũng lo cho cô mà. _ Vy hùng hổ tuyên bố. Cô bực mình rồi.

- Sao...sao, Ai nói em thế, linh tinh._ Cô đang ngạc nhiên vì Vy biết vội chối ngay.

- Cô ló dăm lấy vội quệt vào miệng cho tôi xem không. Chối cái gì mà chối. Những điều cô làm cái gì tôi cũng biết cả. Kể cả tên ông cô tôi cũng biết._ Vy lườm cô.

- Em...em đừng có nói liều._ Cô vẫn chối beng mọi chuyện.

- Cứ cho là cô không làm đi thì khôn hồn đừng có động đến tụi tôi với so sánh lớp này, kéo bà chết không chỗ chôn, dạy thì dạy đi, không dạy tôi còn về._ VY ngồi xuống ghế.

Giáo viên kia nghe thế đứng khựng lại một chút rồi cũng đành giảng bài như thường. Học sinh lại tiếp tục làm công việc của mình.

” Reng... Reng”

Tiếng chuông báo giờ ra chơi như mọi khi. Học sinh trong lớp xuống tuốt căng tin ăn uống.

- Ê mày đi xuống căng tin không?_ Nhi hỏi Vy.

- Đợi tao chút.

Vy nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

- đi_ Vy nói.

Thế là mười đứa tụi nó lũ lượt kéo xuống căng tin. Nhưng thật khổ, hết chỗ mất rồi, xem ra trường cần mở rộng thêm. Chúng đứng nhìn nhau một lúc.

- Hay qua H- boy ở đi_ Huy hỏi ý Khánh.

- Cũng được_ Khánh gật đầu.

- H- Boy là gì?_ Vy hỏi Khánh, cái chỗ này mỗi ngân với Nhi là con gái biết thôi.

- Phòng ngủ, ăn, chơi_ Khánh nhìn thẳng đường chả lời.

Đi một hồi lâu, cuối cùng chúng cũng mở cửa bước vào.

- Woa!_ Mấy đứa con gái thốt lên.

- Đẹp chứ?_ Khang quay qua hỏi Lệ.

- Đẹp, mà không ngờ mấy công tử cũng ngủ giường đôi đấy._ Lệ ngồi xuống chiếc giường gần cửa nhất

- Cũng là người mà._ Khang vừa đi vừa nói.

- Anh ngủ trên hay dưới?_ lệ

- Dưới._ Khang vào bếp.

Hai chiếc giường được ghép hai đầu cuối giường với nhau. Ở giữa hai giường là bậc thang để lên giường trên. (qua google tìm kiếm giường tầng kiểu double bạn sẽ biết, trông đẹp mê.) 4 cái giường từ gỗ sơn màu xanh nước biển, ga trải giường, chăn và gối đều là màu trắng.

Mấy đứa kia thì ngồi la liệt trên ghế sofa, mấy đứa ngồi trên chiếc thảm lông cừu màu trắng mượt mà. Căn phòng sơn màu xám, sàn gỗ.

Từ trong bếp Huy, Hiếu, Khang mang đồ ăn và nước ra. Huy với Hiếu cầm 1 đĩa bánh lemon Meringue lớn với mấy cái đĩa, thìa và mấy cái bánh soufflé socola đặt xuống bàn. Khang cầm cốc nước tới chỗ Lệ nhưng đã thấy Lệ ngủ mất rồi đành quay qua ăn bánh với mọi người.

Sau khi đã ăn xong no nê cũng là lúc tiếng chuông vào lớp vang lên.

- mấy người vào lớp đi, tôi ở đây trông Lệ__ KHang ngồi trên ghế sofa nói.

- Ủ, có gì gọi__ Khánh trả lời.

- Đi nhanh đi chúng bay, kéo bị la nữa đấy__ Vy cau có xỏ dầy.

- Có mày là qua hết thôi__ Nhi vỗ vai Nhi.

Thế là mấy đứa nó rùng rần về lớp. Khang thì ở lại với Lệ. Đang ngồi lướt fb bỗng thấy tiếng như ai đó khóc. Khang chạy vội lại chỗ Lệ ngủ. Cô đang mơ, một giấc mơ kinh khủng lắm thì cô mới khóc như này, nước mắt cô chảy ra từ khóe mi.

- Không...đừng mà...__ Lệ nói mơ.

Thấy Lệ thế Khang lấy tay lau những giọt nước mắt đó. Cậu nằm cạnh Lệ, ôm Lệ vào lòng, tay vỗ nhẹ vào vai. Một lúc sau Lệ không khóc nữa. Khang cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

41. Chương 41: Yêu - Love!

2 giờ, đã 2 giờ đúng rồi. Một người làm chạy lên phòng Vy. Mới có tiếng chuông ngoài cổng. một lúc sau Vy hét hã ra cổng. Chàng hoàng tử diện một cây đen đứng cạnh chiếc xe Incredible McLaren Mp4 màu trắng. Khánh mặc bộ thể thao đen Lamborghini quần lửng đeo kính hiệu Kenzo đen đi giày thể thao đen. Nàng cô nàng chúa cũng y chang, không biết hai người có rủ nhau cùng mặc đồ đen hay không. Một chiếc sơ mi trắng kẻ đen với chiếc quần short váy đen có nơ phía trước, đi boots đen và một chiếc kính mát Gentle Monster. Khánh mở cửa cho Vy.

- Đi thôi__ VY vừa dứt câu chiếc xe đã phóng đi với vận tốc 250 km/h.

Ngồi trên xe hai người chẳng nói chuyện gì, cứ im de. Vy không chịu được sự tò mò đành hỏi trước.

- Đi đâu chơi đây?__ Vy bỏ kính cài xuống cổ áo sơ mi.

- Em thích ho oải hương phải không.__ Khánh mỉm cười nhìn Vy.

- Ủ, nhưng sao?__ Càng tò mò.

- Em nhắm mắt lại, đếm từ 1 đến 5 giây mở mắt ra sẽ tới nơi.__ Khánh một tay che mắt Vy.

- 1s.....

- 2s.....

- 3s.....

- 4s.....

- 5s.....

5 giây tựa như năm năm của cô đã qua, hít một hơi thật sâu rồi Vy mở mắt. Đôi mắt cô như sáng bừng lên, miệng như muốn há ra. Nhỏ mở cửa xe chạy ra cánh đồng hoa oải hương màu tím. Chúng đã cao tới gần hông của nhỏ rồi. Khánh mở cửa đi chậm về phía Vy, anh nhìn Vy chăm chú.

Một tiểu thư xinh đẹp ở giữa cánh đồng hoa quay qua quay lại, hai tay giang ra đón gió vào lòng. Đôi mắt nhắm lại, miệng cười vui hơn bao giờ hết. Khánh nhìn cảnh này mà hạnh phúc biết nhường nào, không phải hạnh phúc thời đầu mà quá hạnh phúc, quá tuyệt vời. Vy đột nhiên thả lỏng người, cô định nằm xuống

thảm hoa đó, nhưng như thế sẽ đau cho coi. Khánh vội vàng chạy lại ôm ngang eo đỡ nhỏ rồi cho nhỏ tiếp đất nhẹ nhàng xuống đồng hoa. Vy biết hết tất cả mọi việc nhưng cô vẫn nhắm mắt. Khánh nằm xuống bên cạnh cô.

- Tại sao anh đưa em tới đây__ Vy mở mắt nhìn những bông hoa xung quanh mình.

- Vì anh cũng yêu hoa oải hương, vì anh.....__ Nói tới đây Khánh ngừng lại quay qua nhìn VY.

- Vì anh gì?__ Vy thấy Khánh bỏ dở câu cũng quay qua nhìn.

Bốn mắt lại chạm nhau, họ như quấn nhau vào dòng cảm xúc của người kia. VY chợt nhận ra mình đang nhìn Khánh một cách không bình thường sau nụ cười quyến rũ kia. Nhỏ quay mặt đi nhìn lên bầu trời xanh. Trời đẹp, thời tiết ủng hộ, chỉ cần thần tình yêu ủng hộ nữa thôi là quá vui rồi.

- Vì gì?__ Nhỏ hỏi tiếp

- Bởi vì anh yêu em__ Khánh nói nhẹ nhàng. Nói ra câu này người Khánh nhẹ hẳn.

- Đừng lấy tình yêu ra làm trò đùa, không vui đâu.__ Vy cố chối sự thật.

- Không, không phải trò đùa, chỉ là do em cho nó vậy thôi, còn tình yêu của anh dành cho em là sự thật. Vy, em làm bạn gái anh nhé?__ Khánh ngồi dậy nhìn Vy.

- Em xin lỗi...__ Vy đang nói thì bị Khánh chen vô.

- Không sao, anh biết.__ Khánh mặt buồn thiu, đứng dậy.

- Nay, sao anh không bao giờ chịu nghe em nói hết câu như thế nhỉ, thế mà nói người ta làm bạn gái là sao?__ Vy bực mình quát Khánh.

- Em nói gì thì cứ nói đi.__ Khánh nhìn về hướng mặt trời buồn bã trả lời.

- EM YÊU ANH HOÀNG MINH BẢO KHÁNH À__ VY đứng dậy hét thật lớn.

Lúc này Khánh mới biết mình bị nàng lừa, cậu vui lắm, khánh chạy tới ôm lấy Vy rồi quay vòng.

- ANH CŨNG YÊU EM TRẦN HOÀNG YẾN VY__ Khánh cũng hét lớn.

Vy cười hạnh phúc với cái cảnh này. Chắc trong đời chỉ có 1 lần. Khánh bỏ cô xuống sau khi quay 4, 5 vòng. Hai người đứng sát nhau, mặt cách mặt khoảng 24 cm. Họ nhìn nhau say đắm, mặt càng gần mặt, 10 cm, môi càng gần môi 1cm. 2 Đôi môi ấy chạm nhau, một nụ hôn nồng cháy hơn bao giờ hết. Giường như họ cảm nhận được cái gọi là vị ngọt tình tình yêu. Tay Khánh đặt ở eo Vy, tay Vy đặt trên vai Khánh. Nụ hôn ấy hình như kết thúc lúc hai người gần như ngạt thở mới buông nhau ra.

Cùng nhau tay trong tay họ đi trên cánh đồng hoa oải hương. Từng bước đi, từng câu nói vui vẻ, từng nụ cười hạnh phúc. Trêu nhau rồi Khánh lại đuổi bắt Vy, chạy qua chạy lại, Vy lại nằm gọn trong vòng tay của Khánh....Cứ như thế đến khi trời tối chúng đưa nhau đi xem phim, đi ăn tối, vui biết mấy.

* Phòng H- Boy *

Đôi mắt Lệ mập mờ mở ra, dần to ra. Cô chợt nhận thấy vòng tay ở eo mình, quay lại là một gương mặt baby biết nhường nào. Lệ vuốt mấy sợi tóc vớt trên mặt Khang. Đôi môi cô khẽ nở nụ cười nhạt. Nhẹ nhàng cô đặt đôi môi mỏng màu hồng baby của mình lên môi Khang. Đang định rời đôi môi của mình đi thì bất chợt Khang đáp lại cái hôn ấy của cô. Khang đã tỉnh từ lúc cô chạm tay vào tóc anh, chỉ là anh muốn xem cô định làm gì. Lệ lấy tay đẩy Khang ra nhưng cô đang nằm trong vòng tay của Khang mà. Tuy lúc đầu là chống cự nhưng rồi lúc sau thì ngược lại, tay lỏng ra, nụ hôn được đáp lại. Cái vị ngọt của dâu sao, màu hồng của tình yêu, nó thật hạnh phúc. Lúc Khang dừng nụ hôn lại, Lệ ngồi phắt dậy, đang định bước đi thì bị tay Khang giữ lại.

- Em đi đâu?__ Khang hỏi.

- Em đi về.__ Lệ chưa quay qua nhìn Khang.

- Đi bộ à, bạn em về cả rồi, ở lại đây ăn tối rồi anh đưa về__ Khang kéo chân ra đứng dậy cạnh Lệ.

- Em còn chưa ăn trưa mà?__ Lệ ngạc nhiên với từ ăn tối.
 - Sắp 6.30 giờ rồi thì phải đấy, đồng hồ kia kìa.__ Khang chỉ vào cái đồng hồ trên bàn.
 - Sao mình ngủ giỏi vậy?__Lệ ngồi xuống ghế sofa.
 - Đợi anh nấu bữa tối.__ Khang đi vào nhà bếp.
 - Anh giỏi rồi, nấu nhanh lên, em đói lắm__ Lệ cầm điện thoại nghịch.
 - Ok__ giọng Khang từ trong bếp vọng ra.
- Với tài dầu bếp của Khang chưa đến 1 tiếng đồng hồ, Lệ đã được ăn uống đầy đủ, no nê.
- Ngon quá à.__ Lệ cười tí mắt nhìn Khang.
 - Anh chỉ sợ bị em chê. __Khang khiêm tốn.
 - Thôi thì từ giờ về sau bữa nào rảnh thì đều phải nấu cho em ăn nhá?__ Lệ lắc tay Khang,
 - Hả? Em tự nấu đi__ Khang ngạc nhiên.
 - Em có biết nấu đau, hay anh muốn ăn trứng cháy ý gì.__ Lệ cười xảo quyệt.
 - Thôi được, à để anh đưa em về, gần 8 giờ rồi__ Khang nhìn đồng hồ.
 - Ừ muốn về đâu. __Lệ nũng nịu.
 - Em không thay quần áo à? Nghe anh đi, tối 1 giờ bar tụi anh nhé.__ Khang nháy mắt.
 - Thế còn được.__ Nói rồi Lệ đứng dậy nắm tay Khang cùng ra khỏi phòng.
- Đến biệt thự Thủy Tiên, Khang phải không nhìn thấy bóng Lệ đâu mới vào xe về cơ.

42. Chương 42: Chúc Mừng! Chúc Mừng!

Lệ nhẹ nhàng bước qua phòng NHi để tỉ không nhìn thấy nó. Có vẻ mọi chuyện không như nhỏ nghĩ.

- Con kia, đứng lại__ Nhi từ trong phòng nói vọng ra.
 - Tỉ gọi em có chuyện gì không__ Nhỏ đứng ngoài cửa phòng NHi nói.
 - Đi vào đây.__ Nhi.
- Lệ bước vào phòng, ngồi xuống ghế sofa cạnh Nhi.
- Em đi đâu cả chiều thế hả?__ Nhi bỏ cái laptop đang ôm xuống bàn.
 - Em ngủ quên ở trường.__ Lệ cười trừ.
 - Mà với con Vy bỏ chị ở nhà biết chị buồn lắm không.__ Nhi trách nó với nhỏ.
 - Thì chị gọi cho anh Minh một tiếng là hết chán chứ sao.__ Nhỏ chu mỏ lên cãi, đáng yêu dữ lắm.
 - Cái thằng này, mai phải xử lí mới được.__ Nhi bẻ ngón tay kêu răng rắc.
 - Không cần đến mai, tối nay đi bar là gặp ý mờ.__ Lệ nói.
 - ok, nhưng Vy đâu?__ Nhi đang thắc mắc con này mất tích từ chiều.
 - Em sao biết, thôi em đi tắm đây.__ nhỏ nhún vai rồi chạy về phòng luôn.
- Nhi nhìn nhỏ chỉ biết lắc đầu. Bỗng thấy ngoài cửa sổ cái gì đó sáng lên. Cô chạy lại gần cửa sổ vén rèm nhìn.
- Mà chót...__ Nhi cười nham hiểm.

Hóa ra là Khánh đưa Vy về, anh về không về lại còn đứng cạnh xe chờ nàng vào dinh mới về à, thế là khổ nó rồi. Vy vui vẻ vừa lên phòng vừa ngân nga mấy câu ca tình.

- Qua đây tao biểu chút.__ NHi vẩy nó vào phòng mình.
 Nó đi theo vào, ngồi xuống ghế chỗ nhỏ Lệ ngồi.

- Có chuyện gì vui à mấy chế ơi?__ Diệu Anh từ đâu chạy vào.

- Em hỏi Vy ý, chị nào biết bạch mã hoàng tử mới đưa nó về đây__ Nhi hất hàm.

- Mà...__ Nó lay vai Nhi.

- Uầy ôi, khai ngay là anh nào nhá?__ Anh lắc người Vy (nó)

- Không có gì mà.__ Nó quyết chối.

- Diệu Anh xem ra chị em mình phải cho nó nếm mùi lợi hại của chiêu cù rồi__ Nhi nháy mắt với diệu anh.

- Đừng có mà....__ Nó chưa kịp nói hết câu.

Cả phòng tràn đầy tiếng cười, Diệu Anh và Nhi đang cù nó cật lực thế này thì nó chịu được bao lâu.

- Đừng...ha...ha__ Vy vẫn chưa chịu nói.

- Nói đi mau lên__ Nhi quát.

- Haha....hihi... không...ha...không có...hiha... gì mà...__ Nó thì vừa cười sặc sụa vừa nói.

- CHị mau nói đi, hội em mới dừng tay được chứ__ Anh cũng cười.

Cứ như thế nó chả chống cự được bao lâu đâu, nhất là con người có màu cười như nó.

7 phút sau. Có vẻ như nó cười đến nỗi đau cả bụng rồi, sắp ngất rồi.

- Dừng...tao..haha...tao nói__ Nó đã phất cờ trắng đầu hàng, trong lòng chờ ngày phục thù sau.

- Nói từ đầu có phải tội tao đỡ khổ không, ANh nhè?__ Nhi hỏi Anh.

- Chị mau nói đi, tò mò muốn chết à.__ Diệu Anh lại lay nó.

- Tao không FA nữa, Khang là người yêu tao. Miễn bàn, không trả lời các câu hỏi khác và phỏng vấn.__ Nó nói xong đang thì định đi về phòng.

- Chúc mừng, chúc mừng!__ Nhi với Anh đồng thanh nói.

- Thôi đi.__ Vy cười.

- Tối đi bar đấy __Nhi thông báo.

- Em đi với__ ANh nũng nịu.

- Tất nhiên là vậy rồi. tao đi tắm đây__ VY nói rồi về phòng.

- Vui quá trời.__ Diệu Anh cười tít mắt.

Thế là Nhi với Diệu anh ngồi nói chuyện với nhau vui vẻ lắm, tuy nhiên vẫn bất ngờ với câu trả lời hỏi nãy của Vy.

- Thôi em về phòng ngủ đi. 11 giờ rồi__ Nhi buồn ngủ.

- Chị đang đuổi em đây? __ ANh phụng phịu.

- Đi ngủ đi, 1 giờ còn đi bar__ NHi ngáp ngủ.

- Gớm , không về__ Anh mặt lì ra.

- Cái con này, đi nào __Nhi vừa nói vừa đẩy Anh về phòng.

Nhi thì nhảy lên giường ngủ ngon lành để 1h sáng đi bar Kai. Mấy đứa kia cũng y chang.

* Biệt thự Snow *

- Sao chúng bay cứ để tao ở nhà như thế chả mấy mà tao thành tự kỉ đấy._ Minh vừa thấy Khánh bước vào nhà cầm luôn quả ổi trên bàn ném Khánh.

Khánh nhanh tay, nhanh mắt bắt được quả ổi, ăn ngon lành. Minh tức nổ mắt ra nhìn. Khang thì nằm dài dưới cái thảm lông cạnh tivi, tay cầm điều khiển bấm chuyển kênh lia lịa.

- Đừng có bật nữa xem nào nhĩ._ Minh cầu nhàu Khang.

- Minh không đi chơi với Nhi à?_ Khang quay lại hỏi Minh.

- Tao buồn ngủ. Một bỏ mịa ra, suốt ngày bị bà hành._ Minh cầm cốc nước uống.

- Hơ hơ..._Khang uồn cười.

- Còn thằng kia mày đi đâu cả chiều, giờ về còn ngời cười cười như bị đại thế hả._ Minh quay qua nhìn Khánh đang ngồi ở ghế đối mình.

- Tao không bị đại, có mày ý. Đi kiếm người yêu._ Khánh ném cái gối ở ghế vào mặt Minh.

- Chị dâu tương lai đó hả?_ Nghe đến đây Khang bật dậy nhìn Khánh.

- Ai đấy?_ Minh cũng tò mò không kém.

- Trần Hoàng Yến Vy_ Khánh vừa rót nước vừa nói.

- Hả?_ Hai đứa kia cùng đồng thanh.

- Thôi đừng đùa nữa._ Minh không tin.

- Mày gọi điện cho cô ấy xem._ Khánh đưa điện thoại ra cho Minh.

- Chúc mừng anh trai nhé._ Khang nhào tới ôm Khánh.

- Bỏ ra đi, chị dâu ghen đấy_ Khánh tự tin quá nhĩ.

Nghe thế Khang hừ Khánh một tiếng rồi buông ra.

- Tạm tin_ Minh lúc này cũng nghĩ là thật rồi.

- 1 giờ đi bar Kai đi, em mới về, chưa được về đấy nốt._ Khang đứng dậy.

- Một lăm_ Khánh từ chối.

- Tao ngủ cả chiều rồi nên đi được. _Minh thì tán thành.

- Chị dâu cũng đi đấy, anh không đi thì đừng hối hận_ Khang vỗ vai Khánh tỏ vẻ hối hận.

- Thôi được, đi thì đi._ Khánh đồng ý luôn.

- Dù sao cũng chúc mừng mày nhé thằng bạn thân._ Nói rồi Minh dậy đi lên phòng.

- Thằng Huy đâu?_ Khánh nhìn quanh.

- Nó đi ngủ từ lúc nào rồi._ Minh nói vọng lại.

- Nó biết đi bar không?_ Khánh nhìn em trai hỏi.

- Biết chứ sao không._ Khang nói.

Khang nhìn Khánh cười rồi cũng lên tầng. Nhìn đồng hồ cũng muộn, Khánh cũng đi ngủ lấy sức đêm còn dậy quấy.

43. Chương 43: Mở Đầu Cuộc Tình.

” Cứ ngỡ như yêu thương tìm đến

Cứ ngỡ con tim lại chìm đắm giữa những êm đềm

Khẽ nắm đôi tay ai trêu mếu

Và làm cho nỗi cô đơn chợt biến tan đi trong đêm

Để một lần nữa giấu yên bình trong vòng tay

Để một lần nữa khép mắt em vùi sâu vào những mê say

Để thời gian cứ thế trôi chậm đi vài giây....”

- Alo...

-.....

- Ok baby

Lệ nghe điện thoại rồi qua gọi ba tỷ muội kia xuống nhà để đi bar. Đã 1 giờ rồi đấy. Bốn đứa con gái chọn lấy bốn chiếc ô tô để đi. Vy đi màu đỏ, Nhi đi màu trắng, Lệ đi xe màu đen, Diệu Anh đi xe màu xám. (Từ đoạn này dùng tên tiếng anh)

” Kít....”

Tiếng bánh xe dừng lại trước bar Kai. Bên ngoài có hai người đứng đón sẵn. Alice với chiếc váy đen liền thân bó sát, vổ chữ V Flower angel, hở phần vai với một chút lưng, ngắn trên đầu gối một gang tay người lớn, đi giày cao gót 17 cm, đế dày đen, đeo nhẫn của Bang với chiếc vòng cổ có một viên kim cương to hình trái tim.

Đi bên trái Alice là Mary, với đầm body hai dây rút vai màu đen hở lưng, đi giày cao gót hở mũi màu đen cao 14 cm, đeo nhẫn bang, vòng cổ hình đầu lâu đen đính kim cương. Bên phải Alice là Elena trong chiếc đầm body đen chéo vai ba kiểu, hở lưng, đi giày cao gót đen mũi tròn quai chéo ôm cổ chân, đeo dây chuyền có chữ Elena. Còn Daisy đi bên trái Mary, Daisy mặc đầm ôm body đen cổ yếm, phối ren chân, đi giày cao gót sandal đen 15 cm hở mũi, đeo dây chuyền chữ Dasy.

Bốn con người vừa bước vào bar, tiếng nhạc bài Call me baby vang lên, ánh đèn rọi xuống chỗ bốn người và trên sân khấu có năm người con trai. Bốn người thì ngạc nhiên tiến lại ngắm những điệu nhảy các chàng dành ình. Hạnh phúc quá mà mọi người nhìn họ chăm chăm.

Hết bài nhảy, bốn đứa con gái nhìn nhau, đợi các chàng xuống hết Bốn nàng bước lên sân khấu. Dasy nói gì đó với DJ và rồi bài nhạc so crazy của T- ara nổi lên. Bốn chàng đều nhìn về phía cô gái mình thích. Những điệu nhảy đẹp hiện lên, trông họ quá sexy mà, những người đàn ông bên dưới nhìn bốn nàng nhảy mà cũng không kìm nén được cảm xúc có người còn chảy máu cam. Đôi mắt mê hoặc của các nàng cũng hướng về người mình thích. Cái này gần giống như bị mê hoặc vậy.

Sau khi điệu nhảy của họ kết thúc, họ bước xuống chỗ bốn chàng hoàng tử trong ánh mắt của tất cả mọi người.

- Định đứng đây à?_ Alice nhìn Khánh hỏi.

- À, đi vào phòng vip 1 đi_ Key nói rồi dẫn đầu.

Mọi người vào phòng, đôi nào đôi nấy ngồi cạnh nhau, mỗi Dasy và Dennis là ngồi đối nhau.

- Hình như có mỗi em ăn mặc tạm tạm?_ Herry nhìn xung quanh.

- Nhìn nhé._ Elena

Nói rồi Elena kéo hai vai áo của mình xuống, thế là chiếc váy thành hở vai, đây chính là lí do gọi 3 kiêu. Lúc này Herry với há hốc mồm ra ngạc nhiên, Mọi người xung quanh thì cười.

- Kéo lên đi_ Herry cau có.

- No_ Elena xua tay.

- Daisy với Dennis sao cứ ngồi ngắm nhau từ lúc thế?_ Mary đã soi được cặp này nhìn nhau.

- Đâu..._ Cả Dennis và Daisy cùng chối.

- Ồ..._ Cả phòng ồ lên vì hai người đồng thanh nói.

- Mấy cái người này thật là..._ Daisy cau có.

- Thôi, đùa tí mà _ Alice giải vây cho Mary.

- Anh chị uống gì ạ?_ Tiến chạy từ ngoài vào hỏi.

- whiskey_ Key

- Bailey's irish cream_ Alice

- Maraschino_ Mary

-Brandy táo_ James.

- Vodka belvedere_ Herry.

- Strawberry Liqueur_ Elena

- Amaretto sour_ Daisy

- Midori_ Dennis.

- Chờ em một chút_ Tiến nói rồi chạy ra ngoài.

Chỉ 5 phút sau, phục vụ mang nước vào cho họ, cầm ly nước nhâm nhi họ nói chuyện thật vui vẻ.

- James, sao chiều nay bỏ em ở nhà?_ Mary quay qua nhìn James.

- Mệt_ James quay mặt đi.

- Ai làm gì mà mệt, hay lại đi chơi với ai?_ Mary nghi hoặc.

- Có em đề dề cuội cổ anh nên mới mệt đấy._ James giả vờ giận.

- Nay anh đừng có mà quát em nhá. Ừ chơi với anh nữa. _Mary quay mặt sang chỗ khác.

- Kệ em_ James cũng quay mặt đi.

Cả hội thì ngồi nhìn đôi này diễn hài cười tùm tùm.

- Hai đứa là trẻ con hử?_ Key buồn cười quá phải lên tiếng hỏi hai đứa ngồi trước mặt.

- Còn phải hỏi sao._ Alice, Elena và Daisy đồng thanh trả lời câu hỏi của Key thay hai người kia.

- Mấy người đâu hơn gì tôi._ Mary mặt xị xuống.

- Mi cũng thế đó_ James chỉ mặt Key nói.

- Bữa nào đi chơi đi, ở nhà hoài chán lắm?_ Herry tự dưng phát biểu câu này để tránh thế chiến bùng nổ.

- Hay đấy, nhưng biết đi đâu?_ Daisy tán thành luôn, thích đi du lịch mà.

- Đã đi thì phải đi từ trên một tuần trở lên mới bỏ. tốt nhất là đi 3 tuần đi cho vui._ Dennis bên này thì ra bộ mặt đăm chiêu suy nghĩ nhìn mọi người.

- Đi đâu mới là quan trọng chứ thích đi bao lâu chả được._ James nằm dài người trên bàn.

- Đi Singapore?_ Mary đưa ý kiến.

- NO_ Key từ chối ngay lập tức.

- Đi Mexico_ Key và Herry đồng thanh nói.

- Ở đây có biển đẹp à nha_ Alice chống cằm nói.

- Vậy quyết định thế đi nhé._ Dennis

- ok_ Cả hội đồng ý .

- Thôi về đi, mai còn học _ Key giải tán hội đồng, anh đứng dậy đầu tiên

Thế là những đứa kia cũng lần lượt đứng dậy đi ra về. Đứa nào về nhà đứa nấy. Đứa nào về phòng đứa đấy. Rồi thì tiếng tin nhắn chúc ngủ ngon kêu lên. Dù Huy với Anh chưa là người yêu nhưng tối nào hầu như cũng chúc ngủ ngon nhau cả à. Ba đôi kia thì khỏi nói:

" Tiểu Vy của anh ngủ ngon mơ về Khánh nhé" _ Tin nhắn của Khánh.

" Khánh của em ngủ ngon nhé. Moa" _ Cái này là của nó gửi

" Lệ xinh gái ngủ nhớ mê về anh nhé!" _ Của ai biết rồi đó, Khang.

" Ai là bạn trai của Lệ ngủ ngoan ạ" _ Lệ cầu kì hơn.

Tuy nhiên anh Minh và chị Nhi lại đang nhắn tin làm hòa. Vì những lí do nhắn tin mà mấy người này tận 3 giờ sáng mới đi ngủ được.

44. Chương 44: Người Bệnh (1)

- Alo... _ Vy nói với giọng ngái ngủ.

- Honey dậy đi. Muộn học mất. _ giọng của Khánh ở đầu dây bên kia vang lên.

- Mệt lắm...khụ...khụ...không đi học đâu _ Vy giọng yếu lại còn ho nữa.

- Đừng có nói điều để trốn học thế chứ. _ Khánh vẫn không tin Vy nói.

- Kệ anh _ Vy nói rồi tắt máy luôn. Cô lại ngủ tiếp.

Khánh thấy vậy cũng đành đến trường chờ Vy tới.

Khoảng 10 phút sau, Nhi, Lệ, Anh và Ngân đến. Khánh nhìn trước sau mà vẫn không thấy Vy đâu.

- Nhi, Vy đâu? _ Khánh quay qua hỏi Nhi.

- cảm cúm, sốt, ho, sổ mũi, đau đầu ở nhà ngủ rồi _ Nhi vừa đặt cặp xuống vừa trả lời câu hỏi của Khánh.

- Có nặng lắm không? _ Khánh nghe xong mà phát hoảng.

- Chưa chết được đâu mà lo _ Lệ ngồi bên này trả lời hộ Nhi luôn.

- Về thăm nó đi, bố nó với quần gia đi vắng hết rồi, mà chăm chứ đâu phải thăm. _ Ngân cũng nói luôn.

- Về qua nhà Vy. Anh đi trước. _ Khánh vỗ vai Khang rồi khoác cặp chạy nhanh ra khỏi lớp.

* Reng...Reng*

Tiếng chuông lại réo lên. Cô giáo bước vào lớp, cô Bát của ngày hôm qua đã quay trở lại và ** hại hơn xưa. Lúa một vòng quanh lớp mắt cô dừng lại ở chỗ của Khánh và Vy.

- Hai người nghỉ kia có lí do không? _ Cô Bát chỉ về phía bàn Vy.

- Ai nghỉ mà chả có lí do, hỏi thừa. _ Nhi ngồi trên mặt bàn nói.

- Có xin phép không? _ cô hỏi tiếp.

- Không! _ Nhi thản nhiên trả lời.

- Trừ hạnh kiểm _ Cô Bát đang mừng thầm trong lòng vì đã có cơ hội trả thù Vy.

- Cô dám sao? Hai người ấu có thể cho cả trường này nghỉ học ngày hôm nay đấy. _ Nhi nhìn cô Bát với ánh mắt nói rằng cô sẽ mất việc.

- Thôi được rồi, vào học _ Cô giáo đành chịu thua Nhi.

Nhi đang định ngồi xuống thì thấy Minh đang nhìn mình, nhớ ngay tới mấy câu nói đêm qua. Thế là cô cầm cặp đi sang bàn Vy ngồi. Minh thấy vậy thì ngạc nhiên lắm, bây giờ thì hồi hận rồi.

* Biệt thự Thủy Tiên*

Chạy vội vàng lên phòng Vy, nhẹ vặn khóa cửa phòng. Một người con gái đang nằm trên chiếc giường ngủ. Hấn đặt cặp sách xuống ghế sofa, đi tới giường Vy, Khánh ngồi xuống.

Nó với khuôn mặt nhợt nhạt, vẻ mặt trông thật mệt mỏi làm sao. Hấn lấy tay vuốt mấy sợi tóc xõa ở má nó lên. Lấy tay sờ trán nó với trán mình, hấn nhận ra nó đang sốt, sốt rét. Khánh kéo chăn lên sát cổ nó, nhét tay nó vào trong chăn. Đứng dậy, hấn tìm cái điều khiển điều hòa, cầm cho nhiệt độ cao lên. Vâng chị ý để điều hòa tận 18 độ, thả nào lúc vào phòng hấn phải rùng mình.

Nhìn xung quanh căn phòng mà hấn lắc đầu. Quần áo, giày dép tối qua nó mặc đi bar vứt ở ghế sofa với trên sàn nhà. Hấn xuống nhà thì gặp mấy người làm đang lau nhà cửa. Họ thấy hấn thì dừng lại cúi chào.

- Mấy cô lên phòng Vy dọn đi__ Khánh vừa nói vừa vào bếp.

- Dạ.__ hai cô bước luôn lên phòng Vy.

Khang đi vào bếp, mở tủ lạnh, xong nồi đủ kiểu, mà không thấy cái gì ăn sẵn. Đầu bếp thì phải đến gần trưa và tối thì mới tới nấu giờ này đi mua đồ hết trơn. Vậy là Khánh đeo cái tạp dề vào, lấy đồ trong tủ ra nấu cháo cho Vy ăn. Trong lúc chờ đợi hấn lên phòng coi Vy dậy chưa.

Vừa vào phòng hấn đã hốt hoảng chạy lại đỡ Vy. Vy khát nước, dậy uống nước nhưng đứng không vững nên ngã xuống đất, đang chuẩn bị đứng dậy thì Hấn vào.

- Em làm gì vậy?__ Hấn cau có

- Nước...__ Miệng nó lảm bảm.

Thấy thế hấn vội mang nước lại cho nó uống.

- Anh về đi__ Nó đuổi hấn với cái giọng yếu ớt.

- Ở im đây, về được sao.__ Nói rồi hấn xuống nhà.

VY nằm đó, nước mắt chảy ra, khuôn mặt càng đáng thương.

" Tại sao anh cứ phải vậy? Anh làm thế nếu một ngày mỗi người một thể giới em sẽ yêu đuổi biết bao, em biết tìm anh nơi nào. Em chỉ sợ cái ngày đó đến quá sớm, nó sẽ làm cả hai ta khổ đau. Em không thể nhìn anh như thế được...."

Nó đang nghĩ thì cánh cửa mở ra lần nữa. Hấn bước vào, đặt bát cháo xuống bàn cạnh giường nó. Nó thì vội lau nước mắt rồi quay đi thật nhanh.

- Tiểu Vy dậy ăn cháo nào.__ Hấn cò vẻ đỡ buồn.

-__ Vy im lặng, nước mắt cô lại chảy ra.

Hấn định lay người nó vì tưởng nó ngủ nhưng không, cái anh vừa thấy là nó vừa nấc, một cái nấc kèm sụt sùi. Hấn quay qua bên kia nhìn nó, do bất ngờ, nó chẳng kịp lau nước mắt nữa. Hấn đã biết nó đang khóc. Mặt lại không vui.

- Em không muốn anh ở đây?__ Hấn lạnh lùng hỏi.

-__ Nó không nói gì.

- Em nói đi, đừng có khóc như thế, anh đau khi thấy em khóc đấy, em có biết không?__ Hấn cầm tay nó kéo nó dậy rồi quất.

- ...Đau...__ Nó vừa khóc, vừa nói, vừa cố cựa quậy tay để bỏ tay hấn ra khỏi cô tay mình.

- Em đã không muốn anh ở lại thì thôi.__ Nói rồi hấn đứng dậy, đi khỏi biệt thự của Vy, bỏ lại chiếc cặp sách không có chủ ý trước.

Nó ngồi trên giường, tay ôm đầu gối khóc không quên khóa phòng lại.

* Trường Vĩnh Thiên *

Nhi, Minh, Khang, Lệ, Ngân, Hiếu, Huy, Anh đang ngồi ở căng tin ăn. Vì lí do giờ ra chơi hết chỗ nên giờ này chúng tôi đây hưởng thụ cả cái căng tin chỉ có tám người bọn chúng.

- Không biết con bé Vy này sao mà không biết giữ sức khỏe?__ Ngân vừa vắn vừa cầu nài.
- Em thì sao, chả suốt ngày bệnh__ Hiếu ngồi cạnh nói luôn.
- Khác nhau, không tính__ Ngân chối luôn.
- Bệnh như nó thật thích__ Lệ ngồi dựa vào vai Khang nói.
- Tại sao?__ Khang thấy lạ đây mà.
- Có người lo lắng chứ sao.__ Nhi nằm dài trên bàn, ngồi đối Lệ trả lời.
- Trời!__ Khang ngạc nhiên.
- Tốt nhất đừng ai bệnh, chỉ khổ người kia__ Huy phán 1 câu rất hay, được cả bọn ủng hộ luôn.
- Nhưng nhiều lúc đâu phải không muốn mới muốn là được đâu.__ Diệu Anh tay chống cằm nói.
- Tất nhiên, nếu cái gì cũng như ý mình, chắc chắn sẽ có một người thiệt thòi__ Minh vừa nói vừa nhìn Nhi.
- Mà....
- ” Aa”

Lệ đang định nói thì kêu lên, sắc mặt cô tái lại. Một con người đứng ở góc nhà mỉm cười độc ác.

- Em sao vậy?__ Khang lo lắng.

Thấy người Lệ đột nhiên như không xương ngã vào lòng Khang, cậu nhanh tay vòng sau lưng đỡ cô. Cái gì ở tay cậu thế này, một vật gì đó kèm thứ dung dịch ướt, có mùi gì đó tanh tanh. Cậu đưa tay về đằng trước, cả hội lại một lần nữa ngạc nhiên. Là máu, máu của Lệ.

- Đứng lại__ Chợt Nhi hét lên, cô nhảy qua bàn đuổi theo một học sinh nữ đứng góc phòng vừa chạy đi.

Thấy thế Minh cũng vội chạy theo Nhi.

- Cô ấy bị trúng phi tiêu rồi__ Huy nhìn vết thương ở lưng Lệ nói.

Trong lúc Khang loay hoay tháo chiếc phi tiêu sắc bén ra thì Diệu Anh lại có điện thoại từ người làm nhà Vy.

- Có chuyện gì?__ Anh bắt máy.
- Cô chủ vừa lấy khóc rất lớn rồi chúng tôi thấy sơ đồ báo nước phòng cô chủ mở, nhưng nước đã mở được gần tiếng rồi chưa tắt, hơn nữa là nước lạnh, chúng tôi thì không mở được cửa phòng.__ Giọng một hầu nữ.
- Cái gì?__ Diệu Anh hét lên khiến hai người con trai kia càng tò mò.
- Thôi được rồi, tôi về ngay đây.__ Diệu anh nhanh chóng trả lời điện thoại.
- Sao thế?__ Huy lo lắng khi thấy sắc mặt của Diệu Anh.
- Chị Vy không ổn rồi, mau đưa Lệ tới biệt thự Thủy tiên đi__ Anh chạy qua chỗ Khang đỡ Lệ.

Thế là bốn người họ đưa Lệ về trước. Từ lúc đến giờ Nhi vẫn đuổi theo nữ sinh kia. Cô ta bịt mắt bằng một dải lụa. Nhi vọt lên chặn trước cô ta. Hai người giao tranh quyết liệt. Nhi đang giành phần thắng, cô nhân cơ hội, kéo cái dải lụa kia ra. Nhi nhìn thấy gương mặt đó thì ngạc nhiên vô cùng, cô đứng người lại. Đúng lúc này cô nữ sinh biết mình đã lộ, liền lấy dao định chém Nhi nhưng Nhi đưa cánh tay ra đỡ kịp. Nữ sinh kia biết không thành liền chạy mất. Máu từ cánh tay Nhi chảy ra như nước suối, màu máu đỏ nhỏ xuống sân trường lia lịa. Bây giờ Minh mới tới thấy Nhi đứng quay người lại. cậu tiến chậm về phía cô.

- Có biết ai không?__ Minh vẫn chưa biết.
- Biết...

Nhi vừa nói được một từ thì ngã khụy xuống, Minh chạy vội tới đỡ. Anh nhìn thấy máu, chỉ toàn máu ở cánh tay cô, nó chảy ra gần hết vạt áo trắng phía trước. Vội vàng Minh bế cô chạy thật nhanh ra nhà xe rồi đưa cô về biệt thự Thủy Tiên....

45. Chương 45: Người Bệnh (2)

* Biệt thự Thủy tiên *

Không khí biệt thự giờ này thật hỗn loạn, quả thật khiến người bước vào cũng sẽ bị ảnh hưởng theo nó. Huy, Khang đang chữa vết thương cho Lệ. Minh thì mới bế Nhi vô phòng, từng chậu nước đổ tươi và những chiếc khăn, bông dính máu được bê ra từ phòng Nhi. Còn Diệu Anh vẫn ra sức đập cửa phòng Vy, khuyên cô đủ thứ điều. Lệ giờ đã cầm được máu, Huy vội chạy qua chỗ Minh coi giúp được gì không.

- Thế nào rồi? Có cần gọi bác sĩ không?_ Huy tay cầm điện thoại nhìn Nhi đang hôn mê do mất quá nhiều máu.

- Cầm được máu rồi nhưng có lẽ sẽ hôn mê hơi lâu, mất quá nhiều máu._ Minh nhìn Nhi lắc đầu nhẹ nhẹ, tia mắt ánh lên vẻ buồn bã.

- Vậy tao qua coi Vy đã._ Huy định quay đi.

- Cậu ấy sao?_ Minh ngạc nhiên vì lúc này cậu không ở cùng Diệu Anh.

- Cô ấy ngâm nước lạnh trong khi bị sốt mấy giờ rồi._ Huy sốt ruột.

- Thằng KHánh đâu?_ MINH cau mày.

- Nào biết đâu, gọi không thèm nghe máy._ Nói rồi Huy chạy đi luôn, không để Minh nói thêm.

Bên này không khí còn nặng nề hơn. Mấy người làm liên, cả nam lẫn nữ cố tìm cách mở cửa, nhưng đây là cửa do nó làm hệ thống thì ai mà phá được. Trong đầu Anh thì không khỏi có suy nghĩ tỉ tỉ sẽ làm điều dại dột thì sẽ muộn mất thôi...

- Tỉ à, mau mở cửa ra đi, ngoài này hỗn loạn đủ rồi_ Diệu Anh tiếp tục thúc giục.

Nhưng đáp lại vẫn là im lặng, không có gì hồi âm.

- Trần Hoàng Yến Vy, cô nghe tôi nói đây, Nhi và Lệ đang bị thương, hai người đều hôn mê, đều nguy hiểm. Cô có muốn ở trong đó thì cũng chọn đúng lúc vào chứ, mau mở cửa ra!_ HUY chạy tới nói rõ ràng.

Trong phòng tắm, cái việc mà Diệu Anh lo sợ đã xảy ra lâu rồi. Nó đã làm gãy cái bàn trải đánh răng, rồi dùng nó cửa vào cổ tay (lí do sắp biết.) Tuy đã hôn mê được một lúc nhưng nghe đến tin này nó không có tâm trạng chết được nữa.

- Mở....cửa...ra_ Giọng nói yếu ớt, nhỏ nhưng cánh cửa vẫn nhận dạng được.

” Tạch”

Khóa cửa bung ra, Anh, Huy lao vào tìm nó, tìm quanh không thấy, thấy phòng tắm sáng đèn, hai người chạy tới đẩy cửa ra.

Cái gì thế này?

Một con người trong bộ váy ngủ màu trắng giờ nhuộm thành màu đỏ máu ướt sạch. Nằm giữa vũng nước, mà không nước và máu. Một màu đỏ từ cổ tay nó, nước vẫn chảy từ chiếc vòi hoa sen trên cao. Khuôn mặt nó trắng bệch, nhợt nhạt. Diệu ANh với Huy vội bế nó ra khỏi nhà tắm. Huy cố băng vết thương lại cho Vy, băng xong anh ra ngoài để Anh với người làm thay đồ cho nó.

Huy vội lấy điện thoại gọi cho Khánh, thật may lần này cậu ta đã bắt máy.

- Có chuyện gì?_ Giọng băng giá của Khánh.

- Mày đang ở đâu, Vy nó sắp chết rồi đây._ Huy nhân hóa mong Khánh tới ngay.

- Đừng có nói dối. Cô ấy không tự giết mình thì cũng không ai giết được cô ấy.__ KHánh nói xong tắt máy luôn

- Ơ...

HUY không kịp kể thêm gì nữa. Cậu qua chỗ Khang và Lệ xem thế nào rồi. Không khí căn phòng vẫn nặng nề, khó khăn biết nhường nào. Khang ngồi cạnh giường cầm tay Lệ.

- Sao rồi?__ Huy đứng cạnh hỏi.

-....__ KHang không nói gì chỉ lắc đầu nhẹ.

- Là thế nào?__Huy không hiểu lại lo lắng.

- Có độc từ hoa Bushman's poison__ Giọng Khang buồn.

- Quả của nó chữa được mà__ Huy nghĩ một lúc rồi lên tiếng.

- Nó ở tận Nam Phi__ Khang nói mà giọng khê nhói lên những tia đau khổ.

- Vẫn kịp, mày mau đi đi, dùng máy bay tư nhân ấy__ HUY cố khuyên

Thế rồi Khang vội vã đứng dậy đặt nụ hôn lên trán Lệ chạy vội đi. Huy đứng đó nhìn nhỏ khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi trắng bệch. Cậu chỉ biết lắc đầu nhìn Lệ rồi ngồi đó trông nhỏ họ KHang.

Giờ đã sang chiều, nó khỏe hơn, tỉnh lại rồi nhưng khuôn mặt giờ xanh xao.

- Chị thấy sao rồi?__ Diệu Anh đưa tay sờ trán nó hỏi

- Không sao đâu.__ Nó dính kéo chăn đi khỏi.

- Không sao gì, còn sốt đây này.__ Anh kéo nó lại.

- Vâng, chỉ sốt thôi, để ta qua thăm hai đứa kia đi, rồi ta ở phòng__ Nó lắc nhẹ tay Diệu Anh.

Thế là Anh đành gặt đầu rồi cùng nó qua phòng Lệ. Căn phòng giờ đã bớt lạnh lẽo do hàn khí từ Khang đã đi mất cùng cậu ta. Nhìn thấy nó Huy ngạc nhiên lắm, ì mà đã qua đây được rồi. Nó qua vuốt mái tóc Lệ, nước mắt khê rơi.

- Lệ sao rồi?__ Nó hỏi Huy.

- Độc, chữa được.__ Huy đành trả lời theo ý nghĩ.

- Còn Nhi?__ Ngắm một lúc nó chợt nhớ đến con bạn thân của mình.

Nói rồi nó chạy qua phòng Nhi làm Anh chạy theo. Minh đang ngồi cạnh nhìn NHI mà lòng đau như cắt.

- Có nặng lắm không?__ Nó sờ trán Nhi.

- Không sao chỉ mất máu nhiều.__ Minh ủ rũ.

Bỗng tay Nhi khê cử động, mắt nhắm lại rồi từ từ mở ra. Minh với mọi người mừng lắm. Cửa bật mở lần nữa, Hiếu với Ngân chạy vào.

- Em gái của chị.__ Ngân chạy tới, nước mắt ngấn dài.

- Em...không...sao__ Giọng Nhi nho nhỏ.

- Thế thì tốt rồi, chị chị sợ....

- Mọi người....ra...ngoài...đi, em....có chuyện...nói...VY__ Đôi môi Nhi mấp máy chỉ về hướng Vy.

Mọi người trong phòng nghe vậy cũng đành ra ngoài. VY ngồi xuống cạnh Nhi.

- Ai làm chuyện này?__ Nó hỏi Nhi.

- Là...

(Còn tiếp) ^-^

46. Chương 46: Mở Màn

- Là Phan Thiết Thanh, con gái của Phan Thiết Phong._ NHi nói mặt đầy lo lắng.

- Layla bang Ruby, con gái Leo_ Nó hững hờ, giọng run run. Không phải run vì sợ mà vì tức.

- Phải._ NHi gật đầu.

Nó đứng dậy, bước ra ngoài, mọi người thấy nó như người mất hồn tưởng Vy sao liền vào trong coi Nhi.

Về phòng, nó gục xuống sàn sa cánh cửa. Lòng nó đau như cắt, những giọt nước mắt rơi lên đôi môi nhợt nhạt. Nó lấy tay lau đi những giọt nước. Khuôn mặt nó giờ ánh lên chỉ là sự hận thù, vẻ mặt của ác quỷ.

” Mẹ, thù này con đã hứa sẽ trả, giờ là lúc thực hiện nó, chỉ tại cô ta tự dẫn xác tới, không phải con độc ác.”

Nó nghĩ xong thì đứng dậy lấy chiếc điện thoại gọi cho Tam quân.

- Bang chủ có việc gì ạ?_ Giọng Vương quân vang lên từ đầu dây bên kia.

- Nghe đây, hẹn bang Ruby đêm này 10 giờ tại gầm cầu Solomon, Quyết chiến, chuyện này không được để Daisy, Mary, Elena biết. Tập hợp toàn bộ nhân lực._ Alice lạnh lùng nói, nó đã không còn là Vy nữa rồi.

- Nhưng...._ Vương quân thắc mắc bị nó chặn họng luôn.

- Đừng làm ta tức giận, không tốt đâu_ Alice nhắc nhở Vương quân nhớ tới cơn thịnh nộ của bang chủ lần trước.

- Vâng_ Vương quân tắt máy.

Tam quân nghe Alice nói mà nhớ lại cảnh năm xưa.

Một chiều thu êm đềm tĩnh lặng ở vẻ ngoài của một ngôi nhà còn bên trong là tiếng nói của một nữ nhi hùng hổ đầy sát khí.

- Máy người ta nuôi để làm gì vậy? Để trang trí à?_ Alice chỉ vào mấy hàng người mặc vest đen đứng ở một hàng bên trái.

- À, Nam quân vẫn cười cơ?_ Alice bỗng nghe tiếng cười quay sang bên phải nhìn Nam quân.

-_ Nam quân không dám nói gì nữa.

” Choang ”

Cái lọ hoa gần đó bị Alice ném xuống dưới chân tam quân. Họ giật mình, né ra sau.

- Ta mới 15 tuổi nên mấy người coi thường ta ý gì?_ Alice ngồi lên bàn làm việc ở giữa hai bên nói.

-_ Vẫn im lặng.

- Đã thấy chưa, nói gì thì cứ nghe đi, bảo là đặt mìn vào dưới cái nhà hàng đấy thì chúng mới không thoát được. Nói nào có nghe, đã bảo chúng chạy nhanh nhưng không nhanh = bom mìn rồi. Hay là thương hoa tiếc ngọc, toàn hot girl còn gì?_ Alice thấy thế xỏ cho họ 1 câu.

Nam quân đã không cười mà lại một người vest đen cười, đứng ngả đầu hàng nữa cơ. Ngay cạnh là khẩu súng, Alice cầm lên, nhẹ nhàng lên đạn. Đôi môi nở một nụ cười ác quỷ mà họ chưa từng nhìn thấy.

” Bộp”

Cái người mới cười vừa dính đạn ngay thái dương. Máu bắn ra, rồi ngã xuống đất. Mọi người xung quanh run lấy bầy.

- Có ai muốn cười nữa?_ Alice dụ dằng hỏi

-.....

Thế là ngày hôm đó đàn em và tam quân bị Alice giảng cho 8 tiếng từ lúc 2 giờ. Từ đó cô nói gì họ cũng làm theo mà không một ý kiến hỏi han gì.

Nó không ăn đồ người mang lên, đột nhiên nó thấy chán ăn. Mặc chiếc váy con mắt, nó bước xuống nhà định ra khỏi nhà nhưng bị bọn bạn chặn.

- Chị đi đâu? _ Diệu Anh nhìn nó nói.

- Đi ăn_ Nó nói rồi cố chen qua nhưng bị Ngân chặn lại.

- Chưa khỏe, không đi, ăn gì bảo đầu bếp. _Ngân nghiêm khắc nhìn nó.

- Em khỏe mà, cho đi đi, một lúc thôi._ Nó năn nỉ.

Đứng đó nài nỉ, nịnh bợm tới hết nước bọt mà mãi vẫn không ra được. Chợt Vy cảm thấy nóng nóng gần mũi.

- Ô... Chị chảy máu kìa_ Anh hét lên.

- Em chảy máu cam rồi_ Ngân vội đi lấy giấy ăn, Anh đi lấy hộp thuốc.

Nghe thế Vy mới quệt tay vào, đưa ra nhìn, quả nhiên máu của cô. Thấy họ đi hết, Vy nhanh chân chạy đi lấy xe rồi rời khỏi biệt thự. Lúc sau Anh và Ngân ra thì đã không thấy Vy đâu nữa rồi.

- Tại em cả đấy_ Ngân trách Diệu Anh

- Tại chị thì có. _ Anh cũng không nhận tội.

- Đi tìm Vy đi, Huy trông nhà cho_ Huy và Hiếu từ trên nhà xuống. Huy nhìn hai người họ nói.

- Hừm... Em đi vào thành phố, chị ra ngoại ô._ Ngân kéo tay Hiếu.

- có gì gọi._ Diệu Anh nói rồi cũng leo lên mô tô đi.

Huy dặn người làm có thể về rồi lên phòng canh chừng Lệ. Cậu vẫn cố gọi cho Khánh nhưng không có hồi đáp, Khang thì gọi điện báo đang trên đường về. Tình trạng của Nhi đã khá hơn rồi, có thể đi lại được. Giờ này đang trong phòng sorry baby.

Tại gầm cầu Solomon hai thế lực đang đứng trước mặt nhau. Những bóng đèn được bật lên quanh đó.

” Kít...”

Tiếng xe ô tô dừng kêu lên. Một người của bang Angel rose chạy tới mở cửa xe. Nó với bộ đồ da mà đen bó, chiếc áo khoác dài tay, chiếc quần giả dị, đi boots ngắn đỏ, tay đeo nhẫn bang, tóc búi cao, trang điểm đậm, hai bên hông là hai khẩu súng lục, tay cầm một cây kiếm, nó bước tới chỗ tam quân.

Phía bên kia, cũng một nữ bang chủ, có cao, có xinh đẹp nhưng không bằng nó. Trong bộ đồ da bó màu đen, tóc cột đuôi gà đó chính là Layla.

- Đến sớm quá nhỉ?_ Alice nở nụ cười nhếch mép, đầy khinh bỉ.

- Người của mày còn sớm hơn_ Giọng nói lạnh giá của Layla.

- Leo không hơn được Mafia thì chơi bắn ám sát bang chủ, giờ tới lượt Layla cũng thế nhưng lại hèn hạ hơn đi ám sát phó bang với tay chân của tao thế?_ Alice mỉa mai Layla đầy đau đớn.

- Mày...mày ..._ Layla tức đỏ mặt mà không biết làm gì vì vốn dĩ là như thế.

- Tao đến đây không phải để nói chuyện với loại người như mày đâu_ Alice nhắc nhở.

- Được, xông lên..._ Layla gật đầu, cầm kiếm chỉ về phía trước.

Thế là đoàn người của bang Ruby xông lên. Lúc này nó mới vẫy tay ra hiệu. Ngay lập tức hàng người đầu tiên của bang nó giơ súng lên ngắm.

1s.....

2s.....

3s.....

Hàng loạt tiếng súng vang lên, những người đi đầu phe kia ngã xuống hàng loạt, làm những người sau phải run sợ tưởng chừng như tìm ngừng đập.

47. Chương 47: Máu

- Mới chỉ vậy đã sợ rồi sao? _ Alice nhìn đám người bang Ruby cười khinh bỉ.

Bây giờ người trong bang nó mới xông lên tham chiến. Người thì súng, người thì cung, côn, kiếm, dao, phi tiêu,...vũ khí gì cũng có. Đường như chúng rất sắc bởi nó tạo ra những tiếng cắt hay chạm da người một cách ngọt lịm, máu đỏ bắt tung ra. Tam quân và nó vẫn đứng nhìn Layla.

- Vương quân lên khử người dưới 1 trên vạn người của Ruby đi._ Alice nhìn tình hình chiến đấu của 2 phe mà ra lệnh.

- Dạ_ Vương quân dạ một tiếng rồi xông lên đấu kiếm với người Alice chỉ.

Hai bên đã thực sự quần vào cuộc giao chiến. Người của hai bên cùng ngã, Alice ngựa tay ngựa chân lảo đảo.

- Hai người ra đi _ Alice

- Vâng_ Hai quân đồng thanh rồi cũng xông lên.

Lúc này Layla và ALice mới đấu với nhau thật sự. Alice dùng kiếm, Layla cũng dùng kiếm. Họ như ngang sức với nhau, người này vung đao thì người kia đỡ. Người này tấn công thì bên kia phòng thủ. Hai người cứ lùi rồi tiến, đôi mắt vẫn nhìn nhau sắc lạnh khiến người ngoài lạnh sống lưng theo. Từng nhát kiếm như chỉ mạng của Layla giáng xuống thanh kiếm của Alice bất ngờ tóe lên những tia sáng. Layla khẽ rút chiếc dao ở hông phi vào vai Alice. ALice khựng lại một lúc rồi nó rút chiếc dao ra. Alice nhận lúc Layla đang đứng nhìn mình, nó đạp thẳng gót giày vào bụng Layla, cô ta mất đà ngã về phía sau, mặt đầy cay đắng.

Alice vung dao chém vào cánh tay Lay la một vết dài.

- Cái này là vì cô hại bạn tôi_ Giọng nói của Alice như một người khác.

- Chỉ thế thôi sao?_ Layla nở nụ cười đầy thách thức.

- Có giỏi thì tự đứng lên mà đấu, đừng ở đó thách thức người khác_ Alice nói.

Từ đâu mấy tên của bang Ruby ủa tới đánh Alice. Nó đành để Layla ở đó rồi quay qua đánh nhau với mấy tên không biết lượng sức mình kia. Sau những giây phút một mình đấu mười, những tên kia đã gục hết xuống dưới đất, máu me chảy ra khắp nền sỏi đất găm cựa. Tuy nhiên cô cũng bị một phát vào lưng nữa, máu lại chảy ra. Alice đứng nhìn mấy tên đó nằm dưới đất miệng khẽ nhen lên nụ cười ác quỷ cứ như cô không sao cả

” Bang chủ cẩn thận”_ Tiếng hét của tam quân

Alice thấy vậy thì quay lại nhìn.

” Bộp”

Layla đã lấy súng định bắn cô từ đằng sau nhưng Alice đã quay lại và thế là Alice bị trúng đạn, ở phần hông. Máu bắt đầu ứa ra, Alice ghì chặt tay vào chỗ bụng, tay phải chống kiếm đứng thẳng người lên. Đôi mắt cô đổi thành màu đỏ máu, khuôn mặt xanh xao giờ vẫn vậy nhưng lạnh khốc, thấy mà run người. Quân của bang Ruby gần như mấy nghìn chỉ còn mấy chục. ALice tiến gần chỗ Layla.

- Tiện nhân, cố đề hèn đến thế sao?_ Alice chém vào tay cô ta làm rơi súng rồi nó đá khẩu súng ý ra xa.

- Hahaha...Trông ngươi thật tội nghiệp__ Layla vẫn cố cười mà chọc tức Alice chứ cô đang rất đau, tay cô vẫn đang chảy máu đầm đìa.

- Tội nghiệp? Để xem ai tội nghiệp hơn ai?__ Alice nói rồi bỏ kiếm ra xa, rút khẩu súng lục bên hông phải ra.

Layla có chút gọi là sợ, cô ta lùi về phía sau chậm chạp.

” Bộp ”

Một tiếng súng vang lên. Layla bị bắt vào bả vai, máu bắt lên bộ đồ của Alice.

- Cười nữa đi, xem con tiện nhân như cô nó đáng thương tới từng nào.__ ALice cúi xuống dùng đầu súng vuốt qua mặt cô nhẹ nhàng.

Con người kia thì đã xác định sẽ chết nên đôi môi lại nhếch lên một nụ cười. Alice nhìn nụ cười đó mà buồn nôn.

- Coi như tôi làm phúc cho nhân loại này__ ALice chìa súng về phía Layla

” Bộp ”

Viên đạn đâm thẳng vào tim Layla. Máu ở miệng, tay, tim Layla chảy ra be bét. Những con người của bang Ruby cũng đã ngã xuống sạch. Máu theo hướng chảy xuống dòng sông, một màu máu đỏ tươi hòa vào nước sông. ALice quay người bước về hướng chiếc xe, nhưng rồi mọi thứ quanh cô bỗng trở nên mờ nhạt. Rồi cả bầu trời sao trắng tối sụp xuống, nó ngã xuống nền sỏi. Tam quân vội vã chạy tới bê nó lên xe đưa vào bệnh viện. Trên đường tam quân gọi điện thông báo cho Daisy.

Cùng thời điểm đó tại bar Kai.

Một chàng trai trẻ đang ngồi ở một góc khuất của quán bar, tay nâng ly rượu khẽ lắc nhẹ. Dù chỉ có ít ánh sáng nhưng vẫn không giấu nổi vẻ đẹp của hắn. Một vài cô chân dài ăn mặc thiếu vải bước lại gần.

- Anh gì ơi cho tụi em ngồi ké được không?__ Giọng của đứa váy đỏ.

- Cút__ HẮn băng từ giọng nói của Khánh phát ra từ miệng đầy mùi rượu.

- Không cho thì thôi__ Cô gái còn lại thấy vậy cũng không mấy hứng thú mà kéo cô bạn đi.

Bỗng có tiếng điện thoại vang lên. Khánh nhìn số máy là của Vy, định đặt ly rượu xuống...

” Choang ”

Ly rượu vang đỏ đã rơi xuống sàn vỡ, màu rượu như màu máu vậy. Trong hắc khê có những ý nghĩ không được may cho lắm. Định không nghe nhưng thấy lòng bất an, hắn đành nghe máy.

- Mà đang ở đâu?__ Không phải Vy mà là giọng tức giận của Hiếu.

- Sao mà lại gọi = số của VY?__ Hắn nhíu mày hỏi.

- Không cần biết, tại sao những lúc Vy nó cần mà thì mà lại không ở cạnh nó. Mà có biết giờ này nó ra sao không?__ Hiếu.

- Chính Vy đuổi tôi__ Giọng của Khánh vẫn lạnh lùng vì chẳng biết gì.

- NÓ SẮP CHẾT RỒI__ Hiếu hét to qua điện thoại.

- Cái gì?__ Giọng của Khánh đầy hoảng hốt, anh rồi hết cả lên.

- Bệnh viện Samson__ Giọng Hiếu như cạn hết sức lực

Hiếu cúp máy. Khánh nghe xong vội cầm chìa khóa chạy ra khỏi bar đi hết tốc lực tới bệnh viện. Trong đầu anh thì chỉ hiện lên hình ảnh một người là Vy. Anh thầm cầu mong nó sẽ không sao hết, chỉ là nhầm thôi.

Bệnh viện Samson.

Bên ngoài phòng cấp cứu là những người thân của Vy: Hiếu, Ngân, ANh, Minh, Nhi, cạnh tường là tam quan. Tuy rằng Nhi chưa khỏe nhưng vẫn đòi nằng nặc tới, Huy thì không tới được vì còn có Lệ đang ở nhà dưỡng bệnh. Sắc mặt ai nấy đều tối sầm lại, người thì run lấy bầy, mồ hôi đổ như nước. Khánh chạy vội vàng tới nhìn mọi người. Họ ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt họ như muốn giáng xuống hẳn một cơn thịnh nộ nhưng đây là bệnh viện nên nhỏ nhẹ chút.

- Cô ấy...cô ấy làm sao?_ Khánh nhìn vào phía phòng cấp cứu.

- Bị thương nặng_ Diệu Anh khẽ trả lời.

- Bị thương? vì sao, có nặng không?_ Đôi mắt hắn đầy ngạc nhiên.

- Một viên đạn vào bụng, một nhát dao đâm vào vai trái, một nhát kiếm sau lưng_ Hiếu nhìn Khánh đầy từng giận, gằn từng chữ nói.

Cánh cửa phòng cấp cứu bỗng mở ra. Mọi người vây quanh bác sĩ.

- Cô ấy sao rồi?_ Nhi hỏi đầu tiên.

- Bị thương nhiều chỗ, mất máu ở chỗ cắt ở cổ tay có phải đã nhiều rồi không?_ Bác sĩ nhìn họ.

- Phải, có sao không?_ Diệu ANh trả lời luôn, cô băng mà.

- Cắt ở cổ tay?_ Khánh ngạc nhiên nhìn ANh.

- Còn không phải là vì cậu_ Ngân lườm Khánh.

- Mọi người bình tĩnh nhé._ Ông bác sĩ thở dài.

- Xin bác cứ nói_ Giọng nói của Minh vang lên.

- Tiểu thư bị mất quá nhiều máu lại bị bệnh ung thư máu nên...._ Bác sĩ đang nói thì bị chặn lời.

- Ung thư máu?_ Cả hội bọn nó hoảng hốt hỏi lại.

- Đúng, ung thư máu mãn tính, bệnh cũng được lâu rồi._ Bác sĩ giờ mới biết mấy người này không biết.

Họ còn dẫn dờ hơn, chơi với nhau bao nhiêu năm mà chúng không hề hay biết gì về Vy cả, họ suy sụp, mặt ấy nấy nhìn nhau.

- Có đúng vậy không?_ Nhi không tin hỏi lại

- Có phải là người thường chán ăn, hay ăn một món nhiều lần, thường chảy máu cam, ồm, sốt, ho, đau đầu.

Nghe xong câu này Nhi ngồi thụp xuống nền đá hoa bệnh viện.

- Sao thế?_ Minh ngạc nhiên hỏi Nhi.

- Bao nhiêu năm nay, nó ồm, nó bị chảy máu mũi, chảy máu dưới da, gần đây thì toàn đau đầu với tụt cân, thế mà em lại không quan tâm tới nó._ Nhi khóc.

- Có cách chứ bác sĩ?_ Hiếu hỏi ông ánh mắt đầy sự đau khổ.

- Có nhưng tôi sợ sẽ bị hôn mê mất, với lại điều trị thể này phải mất 3, 4 năm_ Bác sĩ.

- Chỉ cần có hi vọng mong bác sĩ hãy làm bất kì điều gì có thể làm cô ấy sống_ Ngân cầm cánh tay bác sĩ nói, nước mắt khẽ rơi ra.

- Nếu cô ấy có sao, ông cũng đừng hòng thoát...._ Diệu Anh gạt nước mắt dọa ông bác sĩ, làm ông lấy bầy đi vào phòng cấp cứu.

48. Chương 48: Hy Vọng

* Biệt thự Thủy tiên*

Lệ vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, nhỏ vẫn hôn mê. Huy mệt mỏi ngủ trên ghế sofa.

” Tôi đang nghe từ đâu đấy một bài nhạc thật hay

Tôi đang nghe từ đâu đó giống tâm trạng lúc này

Tôi đang nghe bài hát ấy trên tivi chiều này

Lắng nghe hoài, lắng nghe hoài bớt mệt nhoài.

Khi không vui đừng than vãn hãy lắng nghe nhạc đi

KHi tâm tư đầy suy nghĩ lòng nghe lòng muốn gì

Quên đi ưu phiền sống trong âm nhạc đi

Let's get loud, watch it oat MTV....”

(M tuyệt vời- Noo, Tóc Tiên)

- Alo_ HUY ngái ngủ trả lời điện thoại.

- Cô ấy sao rồi?_ Giọng của Khang ở đầu dây bên kia.

- Khang? Cô ấy vẫn ổn, chưa có dấu hiệu gì, cậu đã tìm thấy nó chưa?_ Huy ngồi phắt dậy khi nghe tiếng của Khang.

- Đang trên máy bay, tìm thấy rồi, chỉ có một vài lá và một quả thôi_ Giọng Khang lo lắng.

- Một quả là đủ rồi, nhanh nhanh lên, bên này loạn hết lên rồi_ HUY giục Khang vì nghĩ đến những việc đã xảy ra.

- Sao vậy?_ Khang đầy ý nghĩ không hay trong đầu.

- Cái Vy nó đang ở phòng cấp cứu_ Huy nói giọng đầy chán đời.

- Cái gì?_ Khang ngạc nhiên.

- Thôi có gì về sẽ biết sau._ HUY sợ giải thích dài dòng quá nên thôi.

- Ồ._ Khang đáp một tiếng rồi tắt máy.

Huy quay qua nhìn Lệ, vẫn trắng bệch khuôn mặt, đôi môi khô nhợt nhạt, cậu khẽ lắc đầu rồi gọi cho Minh.

- Thế nào rồi?_ Huy hỏi.

- Không ổn_ Giọng Minh nhàn nhạt.

- Bao nhiêu phần trăm?_ HUY nhăn mặt.

- Khoảng 20 %_ MINH gấp ngừng trả lời Huy.

- Sao có thể chứ?_ HUY không tin vào sự thật trước mắt.

- Vy nó bị bệnh ung thư máu mãn tính_ Minh lòng nặng nề nói từng chữ cho Huy.

- Ôi thật là...._ Huy ngạc nhiên không tả nổi.

- Thôi nhé._ Minh mệt mỏi.

- Ừ._ Huy trả lời rồi bỏ điện thoại xuống bàn.

Trong lòng cậu giờ nặng nề hơn bao giờ và hơn nữa cậu cũng cảm thấy đỡ buồn khi Diệu ANh vẫn nguyên vẹn. Cậu thầm cầu nguyện cho tất cả mọi người trở lại như xưa. Thấy bụng mình nó biểu tình đi ăn nên cậu xuống bếp kiếm chút đồ ăn. Đang ngồi ăn chiếc cup cake thứ hai thì có tiếng ô tô đi vào. Cậu cầm theo

chiếc bánh chạy ra. Là Khang, cậu ấy đã về. Bước xuống từ trên xe, vội vàng chạy vào nhà. Hai người họ ôm nhau, mừng mừng, tủi tủi.

- Thôi lên phòng nào _Huy chỉ lên tầng

Khang khẽ gạt đầu rồi họ lên phòng Lệ. Bật điện lên, căn phòng sáng hẳn, giờ là 2 giờ sáng mà.

- Làm gì bây giờ?_ Khang cầm lá Busman's poison lên nhìn HUY.

- Giờ ta phải xay lá lấy nước cho Lệ uống._ HUY vừa nói vừa cầm cái máy sinh tố.

Hai người rửa lá rồi xay chúng ra nước, một màu xanh ngắt. Huy nâng người Lệ lên, Khang thì cầm cốc nước cho Lệ uống. Cũng uống được nhiều nhiều Huy đặt Lệ xuống, Khang bỏ cốc nước ra bàn. Hai người nhìn nhỏ ngằm mong ước. Lệ vẫn nằm đó chưa tỉnh lại. Khang khóc, những giọt nước mắt cậu chảy ra, không phải nước mắt thường mà là máu, cậu khóc ra máu. Huy ngồi sụp xuống ghế sofa gần đấy nhìn nhỏ.

- Lệ ơi, em mau tỉnh lại đi, rốt cuộc anh đã làm gì sai?_ Khang khóc, đôi mắt anh đỏ ngầu.

Nhỏ vẫn im lặng, vẫn không hồi đáp. Khang cúi mặt xuống cạnh giường, tiếng nấc vang lên.

- Em mau dậy đi, đừng làm anh sợ, trên đời này anh chỉ có mình em thôi_ Khanh sụt sùi nói.

Chợt Huy mỉm cười, Lệ mở mắt ra thì hiểu chuyện gì, nhỏ ra hiệu cho Huy ra ngoài. Biết ý Huy ra ngoài. Khang vẫn đang khóc. Nhỏ ngồi dậy, vỗ nhẹ vào lưng Khang, cậu giật mình, nhưng vẫn không ngừng lên, tưởng mình đang mơ.

- Đừng khóc, khóc buồn lắm, trời sẽ mưa mất_ Nhỏ dỗ anh một cách trẻ con.

Khang vội ngẩng lên nhìn nhỏ, nhỏ liền lấy tay gạt đi giọt nước mắt đỏ trên má Khang.

- Có phải là anh đang mơ không?_ Khang cầm lấy tay Lệ.

- Không, là em_ Lệ đưa tay Khang đặt lên má mình.

Sự ấm áp đã về trên người nhỏ, đôi môi nhỏ khẽ nhen lên một nụ cười. Khang ôm chầm lấy nhỏ thật chặt như sợ chỉ cần buông nhỏ ra, nhỏ sẽ biến mất như nàng tiên không bằng. Lệ vỗ nhẹ vào vai Khang, dỗ cậu để cậu không khóc nhưng nhỏ lại khóc mất rồi, nước mắt nhỏ chảy ra ướt vai áo sơ mi Khang.

- Sao em lại khóc?_ Khang bỏ cô ra nhìn cô.

- Em vui vì vẫn gặp được anh, em sợ..._ Lệ nói đến đây thì bị ngắt lời.

- Đừng nói, anh không muốn nghe đâu, ta sẽ ở bên nhau mãi nhé, đừng ngủ nhiều như thế nhé?_ Khang ngáy thơ nói nhìn Lệ âu yếm.

- Em yêu anh nhiều lắm._ Lệ gạt đầu trả lời Khang.

Khoảng cách hai bên càng gần, nhẹ nhàng họ trao nhau nụ hôn của sự hạnh phúc.

Huy lúc này đã lên xe đến bệnh viện trước rồi. Đập vào mắt cậu ở trước phòng cấp cứu là bạn anh, người ngồi, người đứng nhưng đều có chung một vẻ mặt, vẻ mặt lo lắng.

- Sao cậu tới, Lệ thì sao?_ Diệu Anh nhú mày khi nhìn thấy HUY.

- Cô ấy tỉnh lại rồi, đang ở nhà mới Khang_ HUY giải thích làm mọi người bớt phần nào lo lắng hơn.

- Cảm ơn trời_ Ngân chấp tay trước ngực nói rồi thở dài.

- Còn Vy?_ Huy nhìn mọi người, lục tìm câu trả lời ở mỗi người.

-...._ Đáp lại câu hỏi của cậu là sự im lặng và cái lắc đầu nặng nề của mỗi người.

Đứng đó đợi cùng mọi người. Cỗ vẻ như ca phẫu thuật này là lâu nhất. Thời gian cứ thế trôi qua, đã sắp 3 giờ sáng rồi. Bỗng một cô y tá từ trong chạy ra, họ chạy lại gần y tá.

- Cô ấy thế nào?_ Mọi người đồng thanh hỏi.

- Hy vọng cao, nhưng có vẻ cô ấy cần chuyển thêm máu, giờ tôi phải đi lấy rồi_ Cô y tá nói rồi chạy đi.

Họ thanh thản được thêm một chút khi nghe tin này. Thế rồi ánh đèn bệnh viện trong đầu Diệu Anh bắt chợt vụt tắt. Anh ngã xuống nhưng may Huy đứng bên cạnh nên đỡ được Anh.

- Diệu Anh_Mọi người hoảng hốt gọi cô.

Nhưng chả thấy cô trả lời.

- Tôi đưa cậu ấy đi gặp bác sĩ, các cậu cứ ở đây đi_HUY bế ANh lên.

- Ủm_Họ đồng thanh trả lời.

Qua gặp bác sĩ, Huy nhẹ nhàng đặt Anh xuống chiếc giường bệnh. Trong lòng anh lại nhen lên vài nỗi lo. Bác sĩ khám cho cô, đo huyết áp, coi mắt.

- Cô ấy sao ạ?_ Huy nhìn bác sĩ hỏi.

- Chỉ là mệt mỏi qua, huyết áp giảm do không ăn nên đói. Chỉ cần chuyển nước rồi nghỉ ngơi là được rồi_Bác sĩ vừa nói vừa cùng y tá cầm dây chuyển cho Lệ.

- Cảm ơn bác sĩ_HUY thở dài.

Ngồi bên cạnh cô, anh khẽ nghĩ nhiều thứ vẩn vơ.

” Đừng bỏ anh khi anh vẫn còn nhiều thứ muốn nói với em. Đừng như họ làm nửa kia đau. Anh sẽ không để em bị như thế đâu...”

Lúc này Khang và Lệ cũng đã tới chỗ phòng cấp cứu. Qua màn chào hỏi, họ lại ngồi đó chờ đợi, mặc sự dày vò của thời gian. Và rồi một lần nữa, phòng cấp cứu mở ra, Bác sĩ phẫu thuật chính bỏ khẩu trang nhìn họ, nở một nụ cười. Họ đã vây quanh ông.

- Ca phẫu thuật thành công, tuy nhiên vẫn phải chờ vào cô bé. Nếu có quyết tâm lớn và sự may mắn, chỉ vài tháng sẽ tỉnh lại. Còn cô bé không muốn tỉnh lại, có thể sẽ là ba năm nữa, khi cơ thể cô bé khỏe mạnh hẳn lại._ Bác sĩ nói.

- Cảm ơn bác sĩ, giờ chúng tôi được vào thăm chứ ạ?_ Hiếu hỏi bác sĩ.

- Mọi người qua phòng hồi sức đi, bệnh nhân sẽ được chuyển qua đó, chứ trong đó không ai muốn vào đâu_ Ông bác sĩ cười rồi đi luôn.

Mọi người lê bước mệt nhọc qua phòng hồi sức. Vy đã được chuyển qua đó rồi, giờ y tá đang làm các thủ tục máy móc bên trong.

- Ba người về đi_Nhi nhìn tam quân nói

- CHÚng tôi vào thăm bang chủ sao rồi về sau cũng được_Nam quân nhanh nhẹn trả lời.

- Ủm_Nói rồi họ cùng vào trong.

Căn phòng dường như chỗ có mỗi tiếng kêu của máy móc, một bầu không khí nặng nề.

- Cầu trời, cầu phật cho cậu sớm khỏe._ Minh nhìn Vy nói.

- Con nhỏ đáng ghét_Nhi vừa nói vừa khóc.

- Tỉ ấy sẽ tỉnh lại giống em phải không Khang?_ Lệ núp vào ngực Khang, nước mắt khẽ rơi.

- Không sao đâu, bác sĩ nói rồi mà_Khang an ủi mọi người, tay vỗ nhẹ vai Lệ.

- Em gái ơi, ta biết nói sao với bác trai đây_Hiếu nhìn nó mà lắc đầu.

- Tạm thời đừng nói cho Bác ý biết_Ngân nhìn Hiếu nói.

- Tam quân cố gắng giữ kín việc này được chứ?_ Lệ nhìn tam quân.

- Chuyện này có dấu cũng chỉ được vài ba ngày, ông ấy có thông tin của cả thế giới_Vương quân khoanh tay trước ngực trả lời.

- Chi bằng ta nói cho ông ấy luôn đi, ông ấy sáng mai không nói cũng biết thôi.__ NHi chắc chắn khẳng định sự việc chưa xảy ra.
- Tại sao?__ Khánh im lặng giờ mới nói.
- Bà cô ấy là chủ tịch giấu mặt của bệnh viện này__ Nhi vuốt tóc Vy nói.
- Tôi tưởng ông ấy chỉ ở ngành đá quý thôi chứ__ KHang ngạc nhiên.
- Ngày trước mẹ của Vy từng là một vị bác sĩ trẻ ở đây. Lúc sinh hạ Vy, ông ấy rất vui, lại biết bà từng mơ ước có một bệnh viện riêng, nên ông đã mua bệnh viện này tặng bà. Khi bà mất, tên sở hữu chuyển lại tên ông, ông còn nói khi mất nó sẽ lại thuộc về VY__ Nhi ôn tồn giải thích ọi người.
- Có một người cha như thế thật tốt __Khang ngược lên trần nhà, nói nhỏ nhỏ nhưng Khánh cũng thừa biết.
- Ngoài ra bác Dũng còn là nhà sản xuất vũ khí cho Angel rose bán cho nguyên thủ các nước. Bác ý cũng là nhà sưu tập các loại xe ô tô nổi tiếng, một nhà buôn tranh ẩn. Tên ẩn khi làm những việc đó của bác Dũng là William Richard mọi người nghĩ đi.__ Hạo quân thản nhiên nói, bản mặt thì vẫn bình thường.
- William Richard?__ Khánh, Khang, Minh đồng thanh nói.
- Đó chẳng phải là cái người cứu anh hồi anh bị lạc ở trung tâm mua sắm sao__ Khang nhìn Khánh.
- Nhà đầu tư đầu tiên vào tập đoàn nhà tôi trong khi những người khác nghĩ nó sẽ không phát triển được mà__ Minh nhìn tam quân.
- Người đã ủng hộ Huy làm chủ tịch tập đoàn nhà nó nữa ý__ Hiếu thêm vào, vì biết mà.
- Đúng, người đó là một trong những người xây lên trường Vĩnh Thiên__ Khánh nhìn Vy.
- Thông minh quá, cha tớ, cha Vy là bạn của cha Khánh và Minh đó__ Nhi mỉm cười nhìn họ làm họ ngạc nhiên tột cùng.
- Không ngờ...__ Khang sốc.
- Quả là mẹ thì trùm mafia, bố thì đại gia thế giới, cả nhà Vy nó giỏi thế là phải rồi __Minh suy đoán.
- Anh Hiếu giấu kĩ nhò? Họ chẳng biết gì.__ Lệ nhìn Hiếu.
- Tại họ không hỏi thôi__ Hiếu bao biện luôn kéo mấy đứa bạn nó sâu xé.
- Ba ma em thì sao?__ Khang chọc lại Lệ.
- Nghèo rớt mùng tơi.__ Mặt Lệ dễ thương
- Ơe...Nhà mà mà nghèo á?__ Ngân, Nhi đồng thanh nói.
- Thì nghèo mà....__ Lệ chu mỏ cãi.
- Nhà Lệ là đại gia mấy đời rồi đấy. Khang phải biết là con bé này ngày trước ở ANh nó ăn chơi lắm, một tuần phải mở tiệc ba lần. Thế giới cứ phải nói chuyển động theo nó__ Nhi nhân hóa quá khủng.
- CHuyển động theo là sao?__ Khang không hiểu hỏi lại.
- À, nghĩa là các bài báo của các nước hay thế giới hầu như toàn có nó. Nào là chân dài một tuần lái máy xé hộp sang đi quây phá bar, hay bài Cấn phòng phục trang hàng hiệu của thiếu nữ 15 tuổi. Còn Hoa hậu Việt làm từ thiện khắp các châu lục cho trẻ em.__ Ngân kể ra dài dằng dặc.
- Ôi trời...__ Khánh cũng phải ngạc nhiên vì em dâu tương lai.
- CỒn nữa cái bài : " Ba mẹ kiếm tiền chỉ để cho cô con gái xinh đẹp tiêu, mua cả resort tặng cho con gái để đi nghỉ hè ở Australia ý__ Nhi thêm vào.
- Thế này liệu em có lấy nổi cô ấy không anh trai?__Khanh hỏi Khánh.
- Đừng, em lấy về là phá sản đấy, em không cả đủ tiền mua một đôi giày cao gót cho cô ấy còn gì__ Khánh trêu Lệ theo.

- Thôi đi mà__ Lệ quát ngầu lên.

Thế là mọi người cười nói mong Vy nghe thấy để có ý chí tỉnh lại càng sớm, càng tốt. Mãi nói chuyện mà họ không biết tam quân về lúc nào.

49. Chương 49: Xin Lỗi!

Ngoài căn phòng này là cả một bầu trời rộng lớn, nắng chan hòa niềm vui. Từng em nhỏ líu lo theo đàn chim hát. Người lớn rộn rã vui cười đi làm. Cảnh tượng ấy sao tương phản với trong này. Một sự đau thương buồn bã biết nhường nào. hai ngày sau:

Một người con trai, một người đàn ông chừng ngoài 40 và một cô gái xinh đẹp khuôn mặt bơ phờ nằm im đó không hề hấn với mọi thứ xung quanh.

- Con gái, đáng lẽ...ta không nên bỏ con lại đây một mình, ta... ta phải ở cùng con mới đúng....Con mau tỉnh lại đi__ Ông Dũng ngồi cạnh giường Vy nước mắt dòng già.

Nhưng sao người con gái đó không hề biết gì?

- Ta xin lỗi, ta xin lỗi rồi mà, con gái ơi chỉ cần con tỉnh lại, ta sẽ... sẽ không bắt con đi học đâu__ Ông Dũng tưởng chừng như không thở nổi.

Còn người con trai đó chỉ lặng yên, đôi mắt Khánh đầy tia đau khổ.

- Cháu xin lỗi Bác__ Bất chợt Khánh lên tiếng.

-...__ Ông Dũng im lặng.

- Tất cả là do cháu không biết bảo vệ cô ấy.__ Khánh suy sụp nói.

- Không, không phải do cháu__ Ông Dũng vỗ vai Khánh nói.

Ba mẹ của Khánh cũng là bạn thân thời áo trắng của ông Dũng. Ông cũng thương hấn, còn biết hấn đau khổ hơn con gái mình gấp đôi. Nó thì mất mẹ còn ba, hấn thì mất cả ba lẫn mẹ. Những nỗi đau ý ông hiểu và thông cảm cho hấn. Ông ôm hấn vào nhẹ vỗ vai hấn, dỗ giãnh.

- Ta không trách cháu, nhưng cháu có thể giúp ta một việc không?__ Một lúc lâu sau ông buông hấn ra rồi nói.

- Bác cứ nói.__ Hấn cúi đầu nhìn sàn nhà mà trả lời.

- Cháu hãy chăm sóc cho Vy giúp ta. Ta không ép cháu, cháu có thể cưới người khác nhưng hãy chăm sóc nó. Ta... ta không thể cứ ở đây được. Còn ước muốn của nó, ta phải thực hiện nó. Khi đó ta sẽ quay về đây, có được không?__ Ánh mắt dịu hiền của ông tìm sự đồng ý của hấn trong ánh mắt sâu thẳm đó.

- Cháu không yêu ai ngoài em ấy cả.__ Một vài phút sau, Khánh nhìn ông nói từng chữ rõ ràng.

- Ta thật sự cảm ơn cháu, xin lỗi vì đã nhờ cháu những chuyện đó__ Ông mừng mừng tủi tủi đôi mắt long lanh.

Đứng đó, hai người trò chuyện mãi, nhưng cuộc trò chuyện nào chả có lời chào tạm biệt. Thế rồi ông hôn nhẹ lên trán cô con gái, chào hấn, bước ra khỏi căn phòng bệnh, đi khỏi đất nước hình chữ S.

Hấn ngồi xuống ghế cạnh giường bệnh, mắt nhìn nó, tay cầm tay nó. Đã ba tháng rồi, tại sao vẫn vậy, cô vẫn nằm đó. Có biết rằng tiết trời hôm nay nắng giòn nhưng mà trời đã chuyển chớm đông không? Có biết rằng cuộc thi ở trường cô nói tham gia đã qua lâu lắm rồi? Cô có biết rằng kì nghỉ mà mọi người mong ước đã hoàn lại để đợi cô? Nhưng mà cô vẫn nằm đó, chả một lời động viên cho họ. Họ đi học còn cô ở đó ngủ, người ấy thì ở cạnh cô gần như hình với bóng.

- Tiểu Vy à, đã gần ấy tháng mà em vẫn chưa hết giận anh sao? Em mau dậy đi, ngủ nhiều thành heo đây.__ Khánh cười cợt nói.

- Ông anh đã mất rồi, một tháng trước đó__ Chợt một giọt nước màu đỏ rơi trên má anh.

Khánh khóc, khóc ra máu. Vì hấn và Khang là anh em sinh đôi nên cả hai cùng khóc ra máu. Hấn hiếm khi khóc, ngay cả ngày ông hấn mất, hấn cũng không khóc. Vậy mà giờ đây, hấn lại khóc trước mặt một người con gái.

- Có phải em ghét em lắm không, sao em cứ im lặng hoài? Anh đã xin lỗi em nhiều lắm rồi, em cũng nên tha thứ cho anh đi chứ.__ Khánh cười nhưng nước mắt vẫn chảy ra.

- Em là duy nhất, là mãi mãi đối với anh, nếu cả đời này em cứ mãi vậy anh cũng sẽ như này chăm sóc em ha?__ Khánh vẫn hỏi.

- Mẹ à, ba à, ông ơi, đây là người con gái con thương nhất, mọi người có biết thì đừng để cô ấy đi đâu cả. Hay để cô ấy về với con đi, con mệt mỏi lắm rồi, con không thể nào chịu đựng được nữa. Có phải con đã mất cái khả năng che giấu cảm xúc không? COn không biết vì sao con lại khóc, có phải con đáng thương lắm không. Vì con mà cô ấy như vậy đó mẹ, con ngu ngốc quá phải không? Sao con lại nói với cô những lời như thế khi cô ấy ốm.__ Khánh khóc lớn, anh chẳng thể cười thêm nụ cười nào nữa, nửa miệng càng không thể.

- Là anh sai rồi Vy ơi, làm ơn cho anh một cơ hội nữa đi... Anh xin lỗi mà__ Khánh khóc quả thật rất thương.

Nếu Vy mà biết anh như vậy, Vy sẽ không để cho anh khóc nữa, cô nói anh cười đẹp mà, có chi lại ra vậy. Cũng chỉ là cô muốn anh không đau khổ nếu cứ quan tâm cô mãi, cô thì bị bệnh sớm muộn anh cũng biết nhưng cô lại chọn cách ra đi trước. Tưởng rằng chỉ một mình cô đau là đủ nhưng người con trai ấy con đau hơn cô gấp bội lần. Anh cũng ước muốn được như cô bây giờ, cứ nhắm mắt làm ngơ mọi chuyện, không để tâm đến mọi thứ xung quanh, có phải như thế sẽ tốt hơn hay không.

Cứ như thế, từng ngày trôi qua. Minh, Nhi, Lệ, ANh, Ngân, Huy, Khang, Hiếu vẫn đi học như thường, vẫn tới thăm cô, vẫn cái cảnh Khánh gục cạnh giường bệnh, đôi mắt đỏ hoe vì khóc. Hôm nay Khánh lại tới hàn huyên với Vy. Mặc chiếc áo khoác dạ dài, cổ đeo khăn màu đen, mặc quần jean, chân đi giày. Nhẹ nhàng đưa tay nắm tay khóa mở ra, anh bước vào căn phòng ấm áp.

Cái gì thế này, có phải anh đang mơ hay không. Cái người đứng ở cạnh cửa sổ đó, dáng người thân quen chẳng phải..._

Cô thấy tiếng mở cửa thì quay lại nhìn anh...

Cô nở một nụ cười khi anh đang ngạc nhiên nhưng còn vui mừng hơn.

Anh chạy tới ôm lấy cô, ôm thật chặt như sợ cô sẽ biến mất cùng nụ cười đó.

- Tiểu Vy à, anh rất nhớ em, đây không phải là mơ đúng không?__ Khánh cười nói.

- Nếu là mơ em ước những ngày qua đều là mơ__ Vy nhẹ nhàng nói.

- Anh xin lỗi, tha thứ cho anh nhé?__ Khánh buông cô ra nhìn cô không chớp, bao lâu rồi anh mới nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy sức sống như này.

- Anh không có lỗi thì em biết tha thứ gì chứ?__ Vy bẹo má Khánh nở nụ cười.

- Em có biết anh rất nhớ em không, đồ đáng ghét kia hả?__ Cậu kéo nó lại ngồi trên giường

- Em cũng nhớ anh mà, anh đang trách em đấy à?__ Vy phụng phịu

- Không, không hề, anh yêu em lắm.__ Khánh chối rồi cười.

- Nhưng sao anh lại mặc như thế này?__ Vy kéo chiếc khăn ở cổ Khánh.

- Em có biết...em đã ở đây bao lâu rồi không?__ Khánh nhìn cô ngẩn ngơ.

-...__ Vy lắc đầu.

- Đã bốn tháng trôi qua rồi. __ Khánh thở dài trả lời.

- Rốt cuộc trong những ngày tháng đó, đã xảy ra những chuyện gì, anh kể cho em nghe đi. Còn nữa bệnh...bệnh của em__ Cô ú ớ, hỏi anh, khi thấy sắc mặt anh tối lại.

-.....

Và thế là Khánh ở đó kể hết tất cả cho VY, không thiếu một chi tiết nhỏ nào. Vy buồn vì sự mất mát của Khánh với Khang, cũng đau khổ khi biết ba mình như vậy, Thương những đứa bạn ngày ngày đến thăm. Và thương hơn cả là người con trai trước mặt cô, có phải cô đã làm anh đau quá nhiều không? Cô cần sửa sai và bù đắp lại những thứ mình chưa hoàn thành.

Dần dần mọi người đều biết Vy đã khỏi bệnh, ba cô còn vui gặp vạ lần, nhưng ông vẫn chưa về được. Vài ba tuần sau đó, Vy cũng xuất viện đi học trở lại.

50. Chương 50: Trở Lại Trường Học.

Mở cửa xe bước ra, Trước mặt Vy là trường Vĩnh Thiên yêu dấu. Khánh khoác tay cô bước vào trường trước những con mắt đầy lạ lẫm của một số học sinh khối 10. Trong đầu bọn họ lại hiện lên những câu hỏi. Đó là ai?

Khánh và Vy đang khoác ta nhau vào trường, một giọng nói vang lên.

- Hai người đi học không đợi chúng tôi à?__ Minh cầm tay Nhi bước tới. bên cạnh là Lệ, Khang, Anh, Huy.

- Hello__ Vy vui vẻ giơ tay chào.

- Chị yêu lại đi học sao?__ Lệ khẽ chọc Vy.

- Chả mấy sập trường.__ Nhi nhìn xung quanh nói.

- Này, có tin chị đây làm hai đứa đuổi học không__ Vy gắt gỏng quát.

- ẤY chị dâu, nể tình em chồng đi__ Khang vội chen vô đỡ lời hộ người yêu đang bám tay anh.

- Đúng đó, nể tình bạn chồng tha cho Nhi nha__ Minh cũng nói xen vào.

- Không có nể nang gì hết.__ Vy lắc ngón tay trở trước mặt lũ bạn

- Ấy da, xem ra tỉ đã trở lại và lợi hại hơn xưa đây mà__ Diệu ANh khen đều Vy.

- Ô, vị huynh đệ nào trông ngon trai phết đang cầm tay con em cưng của tiền bối thế kia__ Vy nhìn Huy đầy nghi ngờ khi Huy đang nắm tay Diệu Anh nhưng cũng biết đang có luồng sát khí bên cạnh mình.

- Chị thủ hạ lưu tình, tuy là có ngon đấy nhưng của này chị không ăn được.__ Diệu Anh xua xua tay.

- Phải rồi, chị dâu có ăn thì ăn người bên cạnh, Đặng Gia Huy giờ là hoa có chủ rồi.__ Khang châm chọc thêm.

- Khang à, Vy đâu có già là mấy mà cứ một câu chị, hai câu chị dâu, dù gì chị cũng chưa cười ảnh, nói thế còn nam nhi nào theo Vy nữa__ Được đà Vy trêu Khánh luôn thế.

- Thế thôi gọi là cậu tớ vậy__ Khang đồng ý.

- Không, phải gọi là chị dâu, càng chỗ đông người càng gọi lớn __Khánh nhìn Vy tức tối nói, ghen sắp bốc cháy rồi.

- HAI người đừng làm khó anh ý nữa được không?__ Lệ sốt lòng đành lên tiếng can ngăn.

- Lệ, em đã là người của họ Hoàng chưa? Để họ cãi nhau mới có kịch hay xem__ Nhi nhảy dõ kéo Lệ.

- Ấy, tiền bối làm gì thế, là con gái đàn ông sao lại giật tiểu Lệ của em, mau lo giữ anh Minh kia.__ Khang chỉ qua Minh đang chụp ảnh cùng mấy nhỏ khối 10.

Nhi tức tối đi tới gần Minh mà anh không hề để ý. Tội bạn thì đứng xem kịch, thỉnh thoảng thêm lửa cho nó có khói.

- Anh ơi cho em chụp ảnh với._ NHi giả giọng vỗ nhẹ vai Minh.
 - Ủm đợi anh chụp nốt với bé này đã_ Minh vẫn không hay nhận ra.
 - NGUYỄN HOÀNG NHẬT MINH, nhảy ếch mười vòng cộng hát cho em_ Nhi tức quá hét toáng lên.
 - Nhẹ quá anh nhè? ANh mà vậy, em cắt hết đường liên hệ với em trong một năm luôn_ Diệu ANh nói với Huy vừa chọc được Nhi vừa cảnh cáo Huy làm cậu tái mặt.
 - Á, Nhi ơi anh xin lỗi, tha cho anh đi mà, ngoài trời lạnh lắm_ Minh năn nỉ Nhi.
 - Không_ Nhi cương quyết.
 - Không là anh không chơi với em đâu đấy?_ Minh chuyển qua đe dọa Nhi (Nhằm người)
 - Không chơi ý gì? Được rồi_ NHi cười nham hiểm nhìn Minh
 - Các bạn nam trường Vinh Thiên ơi! Ai muốn làm bạn trai của NHi thì lại đây nào_ Nhi lớn giọng nói.
- Trong lúc Minh thì trở mắt coi thì Lũ bạn đang ôm bụng cười toe toét, nam sinh trong trường rầm rộ chạy tới vây quanh mấy người họ nhao nhác hết lên.
- Thôi anh xin em đấy, anh nhảy ếch là được chứ gì._ Minh lắc tay Nhi nói.
 - Từ đầu có phải tốt, nhưng mà anh bảo họ giải tán đi, dù gì họ cũng sợ anh mà._ Nhi nói rồi hồn nhiên bước lên lớp trước.
 - CHÚC cậu may mắn_ Khánh nói rồi cũng kéo Vy về lớp.
 - Haizzz.... Thôi thì cố gắng ha_ Khang vỗ vai Minh thản nhiên lên lớp cùng Lê.
 - Hai đứa tao cũng không biết giúp mày kiểu gì._ Huy lắc đầu nhìn Minh rồi bỏ lên lớp nốt.

Minh đứng giữa đám nam sinh đang gào thét hỏi chuyện gì, Nhi đây, có đúng như NHi nói không.

- Tất cả giải tán hết, coi như không có chuyện này, ai mà nhắc tới hay nói thêm gì, lên văn phòng làm bản kiểm điểm cho tôi_ Minh tức quá hét toáng lên xong cũng bỏ họ với dấu hỏi chấm to đùng trong đầu mà về lớp mình.

* Lớp 12A1 * - Lên lớp rồi nhé!

Tuy lớp mới nhưng vẫn chỗ ngồi cũ, vẫn mấy người bạn cũ, nhưng cũng có học sinh mới và giáo viên mới nữa cơ.

Tiết Văn đầu tiên. Cô giáo vào lớp và bắt đầu giảng bài. Giáo viên mới này, mới 24 tuổi, ăn mặc chả giống giáo viên, Vy nhìn mà chối mắt.

- Sao vậy?_ Khánh thấy VY nhìn cô Uyên chăm chăm liền hỏi.
- Kìa mà gọi là giáo viên sao? _ Vy quay qua hỏi Khánh.
- ừm_ Khánh thản nhiên trả lời.
-_ Vy chỉ lắc đầu nhìn.

Vì cô giáo này chỉ mới biết những học sinh kia gia thế ra sao còn Vy lần đầu gặp nên không biết, lại thấy ngồi cạnh Khánh có vẻ Uyên hơi bực.

- Em kia sao đang ngồi trong lớp lại ăn quà ngay trước mặt tôi_ Cô Uyên nhìn Vy nói.
 - CỒ ăn không, em còn một gói._ Vy nghĩ bụng đã nhắc tới cô thì cô cho biết mặt, mấy đứa kia cũng ngủ, cũng ăn quà lại không nói....
 - Em có biết tôi đang giảng bài không?_ CỒ Uyên tức hỏi lại Vy.
 - Em không mù nhưng em tưởng cô chỉ đi đi lại lại tạo mẫu thôi_ Vy giả vờ ngây thơ tròn mắt nhìn Uyên.
- Lúc này cả lớp đều chỉ nhìn Uyên và VY, Khánh thì cười nhạt rồi cứ ngồi nghe tiếp.

- Đây là lớp học, tôi cũng không phải người mẫu.__ Cô Uyên chăm chăm sát khí nhìn Vy.
 - Ô, em có nói cô là người mẫu đâu. Dù người mẫu có tiết trùng thì cô cũng chỉ ở Bar tạo dáng thôi__ Vy vẫn thản nhiên ăn bím bím.
 - Em... sao em dám?__ CÔ Uyên tức đến nổi phởn mắt.
 - Chả vậy sao, váy thì cụt cốn, áo thì cổ trễ, đã thế hở bụng, mặt thì phấn phấn son son,__ Vy soi mới cô Uyên.
 - Em thì hơn tôi không?__ Cô này vẫn cãi tiếp.
 - Hơn à? không phải hơn đâu mà là KHÁC đó cô à__ VY nhớn nhớn nhìn cô Uyên, cô giáo này chắc ngày trước cũng chẳng tốt đẹp gì thì đi dạy mới mặc kiểu này đây.
 - Em chẳng là cái gì mà nói tôi như vậy, có tin tôi mách hiệu phó không?__ Cô Uyên dọa nó.
 - Cô ấy là hạt kim cương còn cô là hạt cát cho nên có quyền nói cô đấy.__ Khánh bây giờ mới lên tiếng.
 - Kim cương?__ Cô Uyên đầy ngạc nhiên.
 - Thứ nhất Vy là con gái của Tập đoàn Sophie.__ Nhi nói.
 - Thứ hai, cô ấy có quyền đuổi cô khỏi cái trường này__ Diệu ANh tiếp lời.
 - Thứ ba, Vy là người yêu của Khánh__ Lệ nói luôn.
 - Còn nữa, Cổng rãnh không bao giờ sánh được với đại dương__ Khang quay qua véo má Lệ tinh nghịch.
 - Như thế có đủ chưa?__ Khánh nhìn cô Uyên cười nói.
 - Tôi...tôi__ CÔ giáo ấp úng không biết nói gì thêm.
 - Tốt nhất đi về ngay đi, không cô sống không xong với tôi đâu__ Vy nhìn cô Uyên với cặp mắt sắc lạnh như muốn ăn tươi nuốt sống.
- Nghे đến đây, cô giáo xách cặp chạy một mạch ra khỏi lớp. Cả lớp xôn xao đủ thứ chuyện. đám người bọn chúng thì xuống căng tin ăn sáng cho bụng dạ nó đỡ kêu.
- Lấy thức ăn rồi chọn chiếc bàn ở một góc đẹp nhất của Căng tin chúng ngồi xuống. Khánh nhìn đĩa thức ăn của VY nheo mày.
- Sao?__ Vy hỏi.
 - Em là heo hay sao mà ăn nhiều thế?__ Khánh đầy thắc mắc hết nhìn cô nhìn đĩa đồ ăn.
- Một cốc cacao nóng, 2 chiếc bánh sukem, một miếng bánh red velvet cake, một miếng bánh lamington chữ nhật đó là phần ăn của Vy.
- Sao ăn nhiều bánh ngọt zợ?__ Khánh hỏi tiếp
 - Em thích ăn đồ ngọt mờ__ Vy vừa uống cacao vừa nói.
- Lúc này Khang với HUY mới nhìn qua đồ ăn của Lệ và Anh. Một cốc cà phê cappuccino, một miếng bánh panna cotta vừa vụn, hai chiếc bánh macaron màu hồng là của Diệu Anh. Một chiếc bánh Soufflé chocolate dẫu, một ly hồng trà nhưng điều làm Khang ngạc nhiên bởi đồ ăn của Lệ là cô đang ăn kem. Một ly kem vani dẫu cho sáng mùa đông ư? Một ý tưởng hay!
- Em ăn nhiều vào__ Huy vừa nói vừa bỏ vào đĩa Diệu Anh một chiếc bánh xu kem.
 - Anh cũng thế__ Diệu Anh cười ngọt ngào rồi đút miếng bánh macaron vào miệng Huy.
 - Em có biết đang mùa gì không?__ Khang cau mày nhìn Lệ
 - Hớ?__ Lệ vừa ăn vừa ngước lên nhìn anh thì chạm ngay ánh mắt của Khang.
 - Em không được ăn kem nữa.__ Khang giật lấy cốc kem của Lệ nhưng mà tay Lệ vẫn chưa rời ly kem.

- Tại sao chứ?_ Nhỏ chu mỏ hỏi Khang.
 - Em có biết là lạnh như vậy ăn kem sẽ bị đau họng không?_ Khang hỏi lại cô.
 - Gì chứ? Em tự hỏi anh có phải bạn trai em không nữa, anh hỏi Anh, chị Nhi với chị Vy đi_ Lệ buông tay cầm thìa với tay cầm ly kem ra, chống cằm nhìn đi hướng khác.
- Khang đặt ly kem xuống, khẽ bực mình ” bạn trai em không” Ôi thật là đau lòng mà, nghe xong anh cũng đành hỏi theo lời cô nói thôi.
- Vy, nhi, Diệu Anh nói gì đi?_ Khang nhìn hai người họ nói rồi khẽ liếc qua Lệ.
 - Nó, là đứa thích ăn kèm_ Vy chỉ dĩa về phía Lệ nói.
 - Nó, là đứa miễn lạnh nhất là đau họng._ Diệu Anh cũng làm y hệt Vy.
 - Điều, làm gì có ai miễn._ Khang xua tay không tin.
 - Sáng mùa đông từ năm 10 tuổi ngày nào nó cũng kem mà có đau họng bao giờ đâu_ Nhi vừa ăn vừa nói.
- Khang nhìn nhỏ giận mình rồi nghĩ lại lời hai người kia nói thấy...ân hận. Và thế là đẩy ly kem lại cho nhỏ, tay lấy thìa xúc một ít kem. tay kia kéo tay Lệ.
- Anh xin lỗi, ăn này..._ Khang cười.
 - Hm,..._ Lệ quay lại hậm hực nhìn Khang như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.
 - A nào nhanh không anh ăn mất đấy_ Khang dọa Lệ.
 - Tạm tha cho anh_ lệ nhận miếng kem rồi véo má Khang nói.
 - Tình con nhà bà tứ vừa _Minh thấy cảnh này liền chọc
 - Hư... Kệ nhà người ta, cậu thì hơn tôi được bao_ Lệ bênh bạn trai luôn nè.
 - Em..._ Nhi nhìn mình với Minh thì đúng là còn hơn, Minh một tay ôm eo Nhi mà.
 - Còn nói nữa là tôi bắt mấy người đi viết bản kiểm điểm đấy, không nhớ trong trường không được yêu đương sao?_ Khánh cũng chen vào nói.
 - Anh thì hơn em chắc_ Khang cãi luôn.
 - Huy xem, tôi với Vy cách nhau tận một gang tay cơ mà_ Khánh với Huy hỏi.
 - Ồ, tớ có nói gì đâu_ Huy vừa cười vừa nói.
- Cả hội cứ vừa ăn vừa nói chuyện, cười đến mỗi cả quai hàm ý chứ.

51. Chương 51: Bắt Đầu Chuyển Đi

* Biệt Thự Thủy Tiên *

Một năm sau. Mùa hè.

Ngôi nhà bây giờ lại trống trải cô độc biết nhường nào. Chỉ có một người con gái còn thức trong nhà còn đầu người nhà cũng về hết cả rồi chỉ còn mấy chục bảo vệ quanh nhà thôi. Phòng Vy vẫn sáng đang nói chuyện điện thoại thì phải.

- Vy Vy à, đi đi mà, Năm ngoái không đi được thì năm nay phải đi chứ._ Khánh ở đầu dây bên kia năn nỉ nói.
- Mệt lắm, em không muốn đi đâu._ Vy ra sức chối.
- Là Maroma ở Riviera Maya, Mexico, đẹp lắm đó_ Khánh mời chào.
- Thật là phiền quá mà_ Vy cau có.

- Anh xin em đó, coi như em bồi thường cho anh đi, chúng nó cũng muốn đi mà, dù gì cũng chỉ một năm nữa chúng ta cũng không thể ngày nào cũng được gặp chúng nữa đâu__ Khánh vẫn không từ bỏ ý nghĩ.
 - Thôi được rồi, em sẽ nghĩ, nhưng anh nói với ba em chưa, lỡ ba em về thì sao?__ Vy vặn hỏi.
 - Anh nói rồi, ba em bảo chưa về được đâu mờ__ Khánh trả lời.
 - Hơiz... biết thế, mai trả lời__ Vy đang định tắt máy.
 - Khoan, mai đi mà, em không nhớ sao. Nhanh nhanh trả lời nhé?__ Khánh
 - Ok__ Vy thở dài rồi tắt máy.
- Đang ngồi làm việc thì lại có người gọi điện. Quả thật dạo này cô rất bận với công việc của tập đoàn. Tuổi mới rồi mà, nên số công việc của cô cứ ngày càng tăng lên. Khẽ liếc qua màn hình điện thoại, là Nhi gọi. Cầm lên nghe máy...
- Ôi__ Vy mệt mỏi trả lời.
 - Mà chuẩn bị đồ đi nhé, mai là phải đi đấy. Là bắt buộc!__ Nhi nói như ra lệnh vậy.
 - Trời ơi mà còn nói, tao đã bảo bận rồi mà nhờ__ Vy quát lên.
 - ờ thì tao cũng bận chứ bộ, làm như mỗi mình mày vậy, cứ gác lại đi, chỉ vài ngày thôi, ba ngày cũng được mà.__ Nhi cũng đâu chịu nhượng bộ Vy.
 - Hơ, nói thì ai chả làm được.__ Vy uất ức.
 - Mà không đi là tao ứ chơi với mày đâu đấy, ngủ ngon__ Nhi cúp máy luôn, kkhông để nó nói thêm
 - Ôi Trời Ôi!__ Vy vò đầu hét lên một câu.
- Tuy là có ba từ nhưng cũng đủ làm người trong nhà cô giật mình tỉnh giấc hay thót tim vì tưởng cô bị sao. Cái này gọi là gì được? Ung nhà luôn đó. Nói vậy rồi nó đành cắm cúi vào kí hợp đồng mong sao làm xong sớm nhất. Tuy nhiên, 15 phút sau cái điện thoại cô nó lại reo lên, lần này lại là của Khánh.
- Cái gì nữa?__ Nó nghe máy với vẻ mặt bức bối.
 - Em đã quyết định chưa?__ Khánh hớn hở.
 - Rồi__ Nó đáp đơn giản.
 - Đi chứ gì?__ Khánh vui vẻ đoán.
 - Không__ Nó tiếp tục nói một từ.
 - Cái...gì? Tại sao chứ, tại sao không đi?__ Khánh bức bối hỏi lại nó.
 - Bận__ Chị khiêm tốn.
 - Sao chứ, bận gì anh giúp hết mà. Em không sợ anh sang đó thì em.....__ Khánh bỏ lửng câu, nở nụ cười gian xảo.
 - Nói?__ nó cau mày.
 - Nghe nói con gái Mexico xinh đẹp lắm nha, em không sợ mất người bạn trai hoàn hảo này sao?__ Khanh dọa.
 - Hừ...Anh...__ Vy không biết nói gì, dừng lại suy nghĩ
 - Đi không?__ Khánh hỏi lại.
 - Nếu anh đến nhà em trong vòng 5 phút em sẽ cân nhắc__ Cô cũng quý quyết không kém phần.
 - Đây, 1 giờ sáng rồi, em còn bắt anh tới nhà em, có ý đồ gì hả?__ Khánh chọc cô, nhưng cũng hơi sợ...
 - Em đổi ý nhá?
 - Đây__ Khánh nói rồi cúp máy.

Vy cười nham hiểm sau đó tiếp tục đi làm việc, không quên canh cái đồng hồ.

Một hồi sau, chó sủa ầm ầm hết lên, chuông kêu inh ỏi, người chạy lên báo với nó gì đó rồi xuống nhà. Khánh đã đến rồi, cũng lẹ đó. Mở cửa bước vào căn phòng ấm áp của Vy.

- Đến trễ 13 giây, đã 5 phút 13 giây rồi đấy, em có nên bỏ qua cho anh__ Vy nhìn đồng hồ trên bàn rồi tiếp tục gõ laptop.

- Tha đi mà...__ Khánh bước tới ôm chầm lấy Vy từ đằng sau nó.

- Nóng lắm, bỏ em ra...__ Vy được thể giỡn luôn với hân.

- Gì chứ, không buông...__ Khánh sưng sờ.

- Muốn em tha cho anh, muốn em đi Mexico cùng anh phải không?__ Vy ngoái đầu nhìn anh.

- Phải__ Khánh thành thật trả lời.

- Xem nào.... Vậy anh đi soạn đồ cho em đi, em sẽ đi__ Vy giả vờ suy nghĩ.

- Hả? Là đồ của em anh nào biết em muốn mang gì đi__ Khánh lại giật mình nhưng dễ hiểu là cô đang cố tình chọc anh.

- Bạn trai như thế bỏ đi cho xong...__ Vy thở dài rồi tiếp tục đánh máy.

- Nè, em độc ác lắm nhá, bỏ được cứ bỏ...__ Khánh lại ghé sofa ngồi nhìn nó.

- À đúng rồi, hay gọi điện cho tam quân rủ mai đi chơi với em nhé? Ba người họ chẳng phải cũng ga lăng lắm sao?__ Vy quay qua nhìn anh cười cười.

- Không! Không thể được__ Khánh phản đối ngay lập tức.

- Thế còn ngồi đó làm gì? Phòng quần áo kia kìa__ Vy chỉ tay về hướng phòng đồ có cái cửa màu đỏ.

- Hừ... Không nói với em__ Khánh hậm hực đi xếp đồ vào vali cho cô thật.

Vy ngồi đó nhìn anh đi khuất rồi tiếp tục làm việc của mình để mai mới đi được chứ không ở nhà. Gần 3 giờ sáng Khánh với xong xuôi hết mọi việc, Vì anh là một Playboy mà, đâu phải con gái đâu. Bước ra thì đã thấy Vy gục đầu lên bàn ngủ. Cậu tiến tới bế cô lại giường vén chăn lên cho cô, bật điều hòa cao lên.

- Bé yêu ngủ ngon__ Khánh hôn lên trán cô rồi mỉm cười

Bước lại phía bàn làm việc, thấy công việc của Vy làm đang dang dở nên anh ngồi xuống làm hộ luôn. Khổ nỗi có mấy thứ anh không làm được, anh đâu biết gì nhiều về đá quý này đâu. Thế là nhắc điện thoại lên gọi cho bố chồng tương lai hỏi vậy.

- Bố ạ?__ Anh thần nhiên gọi bố.

- Ta là bố của cháu hồi nào?__ Từ đầu kia tiếng cười của ông Dũng vang lên.

- Con cũng không biết, bố rảnh chứ ạ?__ Khánh hỏi.

- Sao, có việc gì cần ta giúp, hay con bé Vy nó lại làm gì con...__ Ông vẫn cười vui.

- Không làm gì, chỉ là con muốn hỏi bố vài việc ở tập đoàn nhà mình để giúp Vy làm việc thôi...__ Khánh cũng cười theo.

-.....

Vậy là hai người họ nói chuyện với nhau, Khánh cứ hỏi còn ông Dũng chính là người trả lời. Thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng cười vui vẻ của hai người.

Sáng ra, ánh sáng ngoài trời khê len qua cửa sổ chiếu vào mắt Vy. Đôi mắt nhú lại, cặp lông mày lá liễu khê nhãn lại rồi giãn ra. Vy ngồi dậy thì thấy Khánh đang ngủ gục trên bàn làm việc của mình. SAo thể được rõ ràng là tối qua cô còn ngồi đó. Vy ngồi đắn ra vì khó hiểu nhưng rồi cũng đứng dậy khoác lên người Khánh cái chăn mỏng, dù gì nhiệt độ trong phòng cô cũng khá thấp mà. Nhìn anh cũng đủ lâu, Vy đi vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Đang ngủ ngon, đang mơ đẹp thì tiếng điện thoại của Khánh vang lên làm anh thức giấc.

- Alo__ Khánh ngái ngủ đáp.

- Chúng mày có đi không thì bảo?__ Giọng của Minh ở đầu dây bên kia làm hẩn tỉnh ngủ luôn.

- Có, còn sớm mà.__ Khánh nhìn đồng hồ nói.

- Đi sớm thì được chơi nhiều chứ còn sao nữa. __Giọng của Huy chen vào.

- CỨ giờ cũ mà làm.__ Khánh nói rồi tắt máy luôn

Vừa lúc anh đứng dậy thì Vy từ trong nhà tắm đi ra. Hai người nhìn nhau cười hạnh phúc.

- Anh đi làm vệ sinh cá nhân đi__ Vy bước vô phòng trang phục của mình.

- CỒN đồ đạc của anh thì sao?__ Khánh hắc mắt, tối qua anh đi không do Vy cả mà.

- Không cần lo đâu.__ Vy nói rồi đóng cửa phòng lại.

Thấy vậy Khánh cũng đành nghe theo chứ biết làm sao nữa. Thật ra, tối qua Vy đã gọi điện cho Khang nhờ em rể hết mọi việc rồi.

* Biệt thự Snow*

- Sao chủ nhà mà lại đến muộn, trong khi tập trung ở chính nhà mình chứ?__ Diệu Anh vừa ôm tay Huy vừa nói.

- Phải đó, rốt cuộc Khánh nó đi đâu?__ Huy vuốt cằm suy nghĩ.

- Nghe điện thoại của chị dâu xong thì mất tiêu__ Khang trả lời câu này làm cả bọn hiểu ý ngay.

Sân bay tư nhân ở Snow nhộn nhịp đầy tiếng cười của những đôi tình nhân. Giờ lại thêm một đôi nữa.

- Tao cứ tưởng mày không đi.__ Nhi hất hàm về phía Vy đang đi tới.

- Why? Có người xếp đồ, xách đồ hộ lại không mất tiền trong khi đó còn làm việc hộ, tội gì không đi__ Vy gác tay trên vai Nhi nói.

Lúc này Khánh vừa bực vừa ngạc nhiên. Hóa ra là cô biết anh làm việc giúp cô mà không cảm ơn gì cả. Đặt vali lại một chỗ, Khánh nhìn Vy chăm chăm.

- Em thật là quá đáng__ Hấn phụng phịu.

- Ấy, đừng nói thế, anh không biết là vì anh ” ép ” em nên em mới đi à__ Vy tỏ mặt ngây ngô nói.

- Em...Em....__ Khánh tức quá đi lên máy bay ngồi trước.

- Thôi chị à, anh ý tức lắm rồi đó__ Lệ khuyên nhủ chứ cứ để thế lại cãi nhau.

- Đùa tý cho vui ý mờ. Mà Khang xong cả chứ?__ Vy cười tươi rồi nhìn Khang.

- Chị dâu đã dặn tất nhiên là xong cả, là nó kìa__ Khang cười đáp chỉ vào cái vali màu xanh dương ở cạnh đó.

- Đi đi nhờ, từ đây tới đó không gần đâu__ Minh thúc giục rồi cũng lên máy bay.

Mọi người cũng ổn định chỗ ngồi, người làm nhà Khánh xếp đồ lên máy bay rồi đi gọn vào một chỗ để máy bay cất cánh.

Máy bay này không ngồi theo các dãy mà là hai hàng ghế đối mặt với nhau, khoảng cứ hai người ngồi thì có một cái bàn cạnh tay. Phía dưới cùng có cái giường, nằm được bốn người. Vy ngồi cạnh Khánh, Minh ngồi cạnh Nhi đối Vy với Khánh, Diệu Anh thì ngồi trên giường cạnh là Huy ngồi bên trái đối với Lệ và Khang bên phải.

- Sao chị Ngân với anh Hiếu dạo này không đi học mà cũng chả thấy đi chơi thế?__ Vy tò mò hỏi.
 - Anh Hiếu qua Mỹ lo cho các chi nhánh nhà anh ý bên ấy ọy__ Diệu Anh vừa nghịch điện thoại vừa nói.
 - Còn chị Ngân tất nhiên là đòi theo anh ý. BA ma sợ sang ý chị ấy dong chơi nên mở thêm chi nhánh cho chị ý khỏi về luôn__ Nhi nói tiếp Anh.
 - Đúng là vui mà__ Vy khẽ gật đầu rồi quay qua lườm Khánh.
- Có một chị tiếp viên đi tới tươi cười nhìn mọi người.
- Các thiếu gia tiểu thư có muốn dùng gì không ạ?__ Chị Loan lễ phép hỏi.
 - 1 Bánh mì kẹp xúc xích__ Khang lên tiếng đầu tiên.
 - Hamburger__ Khánh nói tiếp dù đang rất bực.
 - Cơm rang trứng cuộn__ Minh mỉm cười nói
 - sandwich kẹp thịt__ Huy không nghĩ nhiều trả lời.
 - Pizza __ Nhi
 - Tiramisu trà sữa__ Diệu Anh.
 - Crepe dâu__ Lệ mỉm cười nhẹ.
 - Black forest __ Vy vẫn nhìn Khánh không ngừng.
 - Sẽ có ngay ạ __Chị loan vào bếp.

52. Chương 52: Thôi Xong...!

Một lúc sau hai nhân viên nam mang đồ ăn ra đặt vào cái bàn dài trước mọi người không quên chúc họ ăn ngon miệng.

Ai nấy đều ăn no nê, tuy nhiên có người vẫn không thỏa mãn, Vy với Khánh vẫn giận nhau.

- Tôi muốn uống choco cookie__ Tiếng Lệ vang lên
- Vâng, còn ai muốn gì nữa không ạ?
- lấy cho tôi một li Long island iced tea__ Vy cũng nói (cái chị này gọi là rượu đó)
- Cái này là rượu mà tiểu thư__ Chị loan nhìn Vy, mọi người cũng thế.
- Không có à?__ Vy hỏi lại
- Có Negroni thôi ạ__ CHị Loan ngạc nhiên trả lời
- Cũng được. Lấy đi__ Vy mỉm cười.

Nghe vậy người kia cũng đành đi vào pha. Vy đang định đứng dậy bước lại chỗ Diệu ANh thì vừa đứng dậy đã bị Khánh giữ tay.

- Em bị làm sao vậy?__ Khánh nheo mày nhìn cô.
- Có sao nhưng không biết làm sao.__ Vy cười rồi bước đi tiếp.
- Em thật là...__ Khánh không nói gì nữa.

Rượu mang ra cũng đã uống hết ly đó rồi. Nhưng mà vẫn muốn uống tiếp.

- Lấy thêm margarita__ Vy nói tiếp nhưng mắt thì vẫn đang đấu với Khánh.

Người phục vụ lại mang ra. Cô đang định cầm lên uống thì đã bị một bàn tay khác cướp mất, ngược lên hóa ra là Khánh. Cậu ngửa cổ uống hết ly một lần rồi nhìn Vy.

- Em đừng vậy nữa, anh có làm gì em đâu mà em giận anh nhờ?__ KHánh bức bối.

- Em đi ngủ__ Nói rồi cô ra sau người Diệu ANh nằm ngủ ngon lành.

Khánh vẫn đứng im nhìn cô mà thấy lạ, không lí do gì cũng giận là sao, chỉ tại mình quá chiều cô ấy mà.

- Về chỗ đi anh trai__ Khang kéo tay Khánh.

Thấy thế Khánh đành về chỗ ngồi. Dù gì thời gian ngồi máy bay khá lâu nên ai nấy đều ngủ hết, chẳng ai tỉnh cả.

Tầm khoảng gần trưa, máy bay hạ cánh. Vy vừa cầm vào vali thì bị Khánh giành kéo hộ, thế là Vy đi trước mọi người. Mấy đứa bạn lấy đồ rồi mới đi ra. Nhi từ đâu chạy tới vỗ vai Khánh nhìn Vy dăm chiêu.

- Ê. Hôm nay là ngày bao nhiêu?__ Nhi nghi ngờ hỏi Khánh. Cô không biết ngày là đúng có bao giờ làm gì đâu, chỉ biết hôm nay là thứ hai.

- 20 tháng.....ôi, chết tôi rồi, hôm nay là sinh nhật em ấy__ Khánh đang trả lời câu hỏi của Nhi thì thốt lên đứng sững lại.

- Thôi xong...__ Cả hội bạn chỉ biết nhìn Khánh nói hai từ này rồi lắc đầu đầy đáng thương cho Khánh.

Họ tiếp tục đi tiếp về resort để dọn đồ. Vy thì ra bờ bể bơi ngồi rồi, dù sao cũng có người cất đồ hộ. Tuy nhiên Vy chả mấy vui, từ sáng chờ đợi mãi, cứ tưởng sẽ có người chúc cô một câu nào ngờ, toàn một lũ vô tâm....Đang chia nhau phòng ngủ thì có người nhắc chuyện không liên quan.

- Anh hai, em nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu nổi sao anh lại có thể quên sinh nhật chị dâu chứ?__ Khang bắt măn hộ Vy lên tiếng.

- Bạn, không nghĩ tới.__ Khánh buồn rầu nói.

- Như em không được sao.__ Khang tự vỗ ngực khen mình.

- Gớm, Anh có nhớ sinh nhật em ngày nào không đấy, nói luôn em còn tha?__ Lệ đứng cạnh bậu môi nhìn Khang.

- Có, tất nhiên phải nhớ. Lệ Lệ của anh sinh ngày 15 tháng 9 năm bao nhiêu thì anh không biết.__ Khang giả ngu nhìn Lệ.

- Thôi đi__ Lệ cốc vào đầu Khang không nường tay.

- Em có phải con gái không vậy.__ Khang uất ức nói nhỏ.

- Thế chắc anh gay rồi__ Lệ nghe thấy liền vừa bước về phòng vừa nói.

- Ồ ha...__ Khang cười.

Diệu ANh với Huy tặng Khánh một cái nhìn đáng tiếc rồi cũng kéo vali về phòng. Minh vuốt lưng Khánh rồi về phòng. Nhi thì lắc đầu vỗ vai Khánh an ủi.

- Thực ra câu Thôi xong của cậu bản nãy không hẳn là xong, thực ra vẫn còn rất nhiều cách__ Nhi nho nhỏ nói.

- Cách?__ Khánh nhú mày nhìn Nhi đứng cạnh.

-Cậu thấy đó, sinh nhật là cả một ngày không phải là một buổi sáng.__ Nhi nháy mắt tinh nghịch rồi chạy lại khoác vai Minh về phòng.

Lúc này phòng mới nghĩ lại đúng là anh đã bị tình yêu làm mờ lí trí mà. Lấy điện thoại gọi cho ai đó, khuôn mặt khẽ hiện lên vui vẻ. Nhìn người con gái xa xa đang nghịch nước khẽ cười rồi hẳn cũng về phòng sắp đồ cho hai người. Đến giờ ăn trưa hẳn vẫn giả bộ chưa biết gì, nhắn tin kêu Vy qua nhà ăn của Resort.

Ngồi xuống bàn ăn Vy không quên liếc xéo người con trai ngồi đối diện một cái, ánh mắt hẳn vẫn thản nhiên. Tội bạn thấy vậy có chút ngạc nhiên nhưng cũng thầm đoán được anh định bày trò gì. Cô ăn rất ít đồ mặn, chưa đầy 15 phút đã chuyển qua ăn đồ ngọt rồi.

- Em muốn ăn kem._ Lệ cau có nhìn bàn ăn trắng miệng.
 - Thôi xong..._ Khang dừng ăn mặt ngây ra.
 - Sao vậy?_ Lệ ngạc nhiên.
 - Anh quên không bảo người ta mang kem tới rồi_ Khang hối lỗi nhìn Lệ.
 - Thôi..._ Lệ buông thìa xuống bàn ngồi tay chống cằm.
 - Anh đùa thôi mà_ Khang nói rồi nhìn người phục vụ đứng trước cửa nhà bếp.
- Ngay lập tức một đĩa kem cuộn vị bạc hà ở trước mắt cô. Đôi mắt đầy vui vẻ hạnh phúc nhìn Khang.
- Ăn nào._ Khang lấy thìa đút cho Lệ

Vui vẻ há miệng cô nhận lấy miếng kem mát lạnh đầy vị ngọt ngào ấm áp.

Mọi người ngồi quanh nhìn họ chỉ biết cười. Vy thì càng thêm bực mình mà. Vy vẫn cứ cố ăn bánh ngọt.

Chiều về họ dắt nhau ra biển chơi. Bãi biển cát trắng, nắng vàng tắt nhiên nước trong xanh mát mẻ. Ngồi trên bờ biển dưới bóng cái cây dừa nhìn về phía xa nói chuyện với nhau. Vy mặc bộ váy hai dây màu trắng có túi ở hông và dây buộc eo, đi giày búp bê, mái tóc thả ra tung bay theo gió. Nhi thì buộc á tóc, đi chân trần, giày cao gót thì nằm trong tay anh Minh cầm, Nhi mặc quần short hồng với cái áo khoét nách trắng đầy năng động. Đậm chất tiểu thư nhất lại là Lệ, chiếc đầm maxi vai cách điệu dài hơn đầu gối màu hồng phấn, mái tóc trắng được buộc lỏng tưởng chừng như sắp tuột, được chiếc mũ vành rộng màu trắng giữ lại. Diệu Anh cũng xinh đẹp không kém, khiến Huy dấm sát cô 24/24h bởi Anh mặc chiếc váy áo sơ mi trắng dáng dài, hai túi trước ngực. Thịnh thoảng cũng làm Huy hết hồn kéo vớ áo sơ mi của cô lên khi nó trễ xuống.

- Sao từ lúc cứ cau có nhìn em thế?_ Diệu Anh bỏ kính đen bản to ra nhìn Huy.
- Còn hỏi nữa, không phải đều tại cái áo em đang mặc_ Huy bức xúc.
- Tại anh cả thôi_ Diệu Anh thản nhiên nói rồi cười.
- Nhi, anh thấy em nên đổi thời trang đi_ Minh dựa đầu vào vai Nhi nói
- Sao?_ Nhi phì cười hỏi anh.
- Chẳng giống con gái chút nào_ Minh nói nho nhỏ.
- Thế phải nói là quay lại với phong cách cũ_ Nhi nói xong câu này bốn đứa con gái nhìn nhau cười riêng bốn người con trai không hiểu chuyện gì.
- Nếu chiều nào cũng được ra biển ngắm bình minh với nghịch nước biển thế này thì thật tuyệt vời._ Vy cũng nghĩ kỹ yêu thì đâu liên quan gì tới sinh nhật nên đã chịu nói chuyện bình thường với Khánh.
- Em thích sao?_ Khánh hỏi.
- Có lẽ_ Vy cười nhạt.
- Vậy anh sẽ mua nó tặng cho em coi như làm quà...._ Khánh vội ngừng lại, anh nói hơi quá rồi.
- Hửm?_ Vy ngạc nhiên khẽ hiểu vài việc.
- Không có gì. Thôi ta về đi còn tắm với đi ăn tối_ Khánh lảng tránh đứng dậy trước.
- Phải đó_ Huy tán thành đầu tiên.
- Người em cũng nhiều cát dính rồi_ Nhi hiểu chuyện đứng dậy theo.
- Vậy thì đi_ Vy lên tiếng và thế là họ về phòng nghỉ của mình.

53. Chương 53: Chúc Mừng Sinh Nhật Vy Vy!

Bữa tối đã ngon nghề, cứ tưởng tối thì ai ở phòng này thế mà Khánh bảo với nó rằng qua phòng của Khang có việc bỏ nó ở phòng một mình.

- Khánh đáng chết, đồ chết dẫm, đã quên sinh nhật người ta còn bỏ người ta ở.....

Vy đang chút giận lên cái gối lông ngỗng thì tiếng tin nhắn ở điện thoại vang lên. Cầm lên coi, là của Khánh.

” Em qua sân sau resort đi, anh đang bị ngã, đau chân quá.”

Vy lấy làm lạ, một người cao to, mắt tinh như anh sao có thể....Nó nhắn lại.

” Thôi đừng có chối, về phòng đi, giờ này ngoài trời lạnh rồi”

Một tin nhắn đầy quan tâm làm Khánh ấm lòng biết nhường nào.

” Anh nói thật, trời tối quá nên anh ngã. Nếu em không muốn thì để anh kêu mấy cô gái Mexico giúp dìu về phòng”

Vâng, anh này tài nói dối tầm tạm nhưng riêng khoản chọc Vy ghen là giỏi nhất.

Vy đọc xong cũng sôi máu, hậm hực rời khỏi phòng. Đến nơi thì quả thật là tối, rất rất tối, tuy nhiên Vy lại chẳng thấy Khánh đâu. Đang định bỏ về thì bỗng đèn sáng bật lên. Cô đứng ở giữa hai hàng đèn dưới chân. Phía trước là một người con trai, chiếc áo kẻ caro trắng xanh dương với chiếc quần lửng màu trắng, đôi môi khẽ vẽ lên một nụ cười hoàn hảo. Trông Khánh không khác gì một thiên thần trừ hai việc là anh không có cánh và trên tay đang cầm một cái bánh gato hai tầng hình trái tim. Vừa bước lại gần Vy, Khánh vừa hát.

” Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, happy birthday, and the start burn tonight

Happy birthday to you

Happy birthday to you

happy birthday, happy birthday, happy birthday to you

Chào mừng sinh nhật đáng yêu

Chào mừng sinh nhật dễ thương

Mừng ngày Yến VY sinh ra đời

Cùng vì sao xa tỏa sáng

Chào mừng sinh nhật đáng yêu

Chào mừng sinh nhật dễ thương

Mừng ngày Yến Vy sinh ra đời

Cùng hát với nhau lời chúc mừng! ”

Khánh vừa dứt lời lũ bạn từ trong nhà ủa ra, mỗi đứa đội một chiếc mũ sinh nhật.

- Chúc mừng sinh nhật Vy Vy_ Cả đám cùng nói to câu này rồi vây quanh Vy.

Vy cảm động quá, đến nỗi nước mắt Vy rơi ra.

- Em mau ước rồi thổi nến đi_ Khánh nhắc Vy

- Ừm_ Vy nói rồi hai tai chắp về phía trước, mắt nhắm lại ước, hai phút sau cô thổi nến.

- Vy Vy, lại đây cắt bánh kem ăn nào_ Nhi lôi cô vào trong nhà hơn hở.

Theo họ vào trong nhà, Vy ngồi xuống nhìn mọi người, hóa ra họ vẫn nhớ sinh nhật của cô. Thật hạnh phúc biết nhường nào.

- Cảm ơn mọi người__ Vy nghẹn ngào nói.
- Không có gì__ Mọi người đều chú tâm ăn bánh nói có Khánh không trả lời.
- Thế thôi á?__ Khánh ngậm thìa nhìn Vy.
- Chứ anh muốn gì nào?__ Vy nhìn Khánh với ánh mắt nhu tình.
-__ Khánh không nói gì chỉ lấy tay chỉ vào môi mình, mắt tinh nghịch.
- Thật là...__ Vy phì cười.
- Kẹt...__ Khánh chưa nói hết câu đã bị môi Vy đè lên môi mình.

Mọi người thấy thế thì cứ ồ à hết lên rồi cười làm họ xấu hổ biết nhường nào.

- Nhìn cái gì mà nhìn__ Vy giơ thìa trở về phía hội bạn.
- Ấy, Nhi ơi...__ Minh cũng chỉ tay lên môi nhìn Nhi, ý hôn.
- Lệ ơi, anh chỉ cần ở đây thôi__ Khang cũng chỉ lên má mình nhìn Lệ.
- Các cậu...__ Vy cứng họng.
- Đừng tưởng cậu là hội phó mà tôi không làm gì cậu__ Khánh quay về vẻ lạnh lùng nhìn Minh.
- Đùa mà__ Minh xua xua tay.
- Còn em nữa đấy, mau ăn đi, kéo anh cho em khỏi hôn lần nào nữa__ KHánh quay sang dọa Khang.
- Anh thử xem...__ Lệ bênh Khang.
- Thôi, thách thức nhau thế, tí lại đánh nhau tớ không can đâu đấy__ Huy chống tay trên bàn trêu họ.
- Cậu muốn vậy sao?__ Khánh, Khang, Minh đồng thanh hỏi.
- Không, không có gì đâu.__ Huy chối luôn
- Đừng có ức hiếp người yêu tớ như thế, mà tớ ức hiếp người yêu mấy cậu đấy__ Diệu Anh đưa ánh mắt hăm dọa nhìn ba chàng.
- Minh ơi...__ Đột nhiên Nhi gọi Minh.

Minh vừa quay lại thì,... Cả thìa kem bánh được chị Nhi quẹt vào hai bên má,.

- Em...dám?__ Minh cau có nhìn Nhi trong khi hội bạn đang cười tít mắt.
- Lâu...lâu__ Nhi chạy quanh nhà chính miệng không ngớt chọc Minh.

Mọi người ngồi nhìn hai người mà cười không ngớt.

- Lúc này chị ước gì thế?__ Lệ nhìn Vy hỏi.
- Em muốn biết sao? __ Vy giả bộ sẽ nói cho Lệ và hội bạn coi.

Cả lũ nhin nhau gật đầu cái rụp.

- Chị ước gì còn lâu mới nói. Nói ra mất thiêng.__ Vy nhìn mọi người cười.
- Asi... Chị chỉ giải diễm thôi à__ Lệ tụt hứng tò mò luôn.
- Em chết với anh__ Tiếng vui lớn của Minh từ đâu vang lên đã thu hút mọi ánh nhìn.
- Tha...tha cho em đi mà__ Xem ra chị Nhi đã bị bắt.
- Mọi người nghĩ có nên tha không? __ Minh nhìn bọn bạn thích thú hỏi.
- Tội sống khó tha__ Mặc kệ ánh mắt cầu xin của Nhi mà mọi người vừa lắc đầu vừa đồng thanh nói.

- Anh xin lỗi__ Minh nhìn Nhi rồi bơi cả đồng kem lên người Nhi.

Ai cũng đều vui sướng hả hê, chúng bỏ ra sân chơi. Minh với Nhi ngồi cạnh bể bơi đang giữa kem bánh ý mờ. Tuy nhiên lũ còn lại nhìn nhau sau đó khẽ cười nụ cười nham hiểm tiến lại chỗ hai người.

” A..”

” Tùm ”

Thế là anh Minh nhà ta bị lũ bạn đẩy ngã xuống dưới bể bơi. Nhi cũng chẳng biết nên cười hay khóc. Chúng bạn thấy thế cười lớn đứng sát vào gần rìa bể nhìn Minh.

” Á....”

” Tùm...Tùm...Tùm”

Ba chủ mưu của trò này và cũng là ba nam nhân trên bờ đều đã bị Minh rút chân lôi xuống nước cả. Bốn đứa con gái ngồi trên bờ nhìn mọi cảnh mà cười không ngớt.

” Tùm...”

- Minh à, cậu làm người yêu tôi ưtôi cũng không thể tha cho người yêu cậu__ Hóa ra Vy đã đẩy Nhi xuống bể.

- Cậu đừng nghĩ có Khánh bệnh mà tớ không đánh cậu nhá.__ Nhi đứng dưới nước vuốt mặt nói.

- Thì tớ có nói gì đâu__ Vy thản nhiên.

” Tùm...tùm...tùm”

Vàng sau khi chị Lệ đẩy Vy xuống thì cũng kéo Anh nhảy xuống bể theo. Quả là anh hùng...

- Em cứ đợi đấy__ Vy hậm hực nhìn Lệ

Lệ lè lưỡi trêu Vy. vy tức quá liền té nước Lệ, nhỏ vội lấp sau lưng Khang và thế là Khang chắn cho Lệ, không chịu nổi đành té lại. Không may trúng vào Huy.

- O cái thằng này. __ Huy nói xong liền hắt nước lại, ai ngờ trúng Nhi.

- sao cậu té người yêu tớ__ Minh hét lên té lại.

Nói đi nói lại, hắt nước đi nước lại cuối cùng bốn đứa con trai là khổ nhất, toàn làm chần cho người mình yêu.

54. Chương 54

- Vy Vy à anh nói cái này em không được giận anh nhá?

Khánh ngồi ở ghế sofa trong phòng mình nói chuyện với Vy đang thay đồ trong nhà tắm. Khánh thay trước rồi.

- Anh cứ nói đi__ Giọng Vy từ trong nhà tắm vọng ra.

- Thực ra sáng nay anh quên mất sinh nhật em, mãi tới gần trưa anh mới biết__ Khánh đầy hối hận.

Đáp lại câu nói của Khánh chỉ là tiếng nước chảy rồi 1 lúc sau Vy mở cửa bước ra. Khuôn mặt vẫn như cũ tiến về phía Khánh.

- không sao hết. Chỉ cần anh mãi bên em là được rồi__ Vy 2 tay vuốt má Khánh hiền dịu nói.

- Anh yêu Vy nhất luôn__ Khánh nắm hai tay cô cười.

- Em cũng....hắt..xì__ chị đang định nói em cũng yêu anh thì hắt xì, thông cảm he.

” Hắt xì...”

Lại hắt xì cái nữa rồi này.

- Em không sao chứ?_ Khánh lo lắng nhìn Vy.
 - Không...hắt xì..._ Vy xua tay nhưng miệng vẫn hắt xì.
 - Thế mà kêu không sao, chắc lại cảm rồi đây mà._ Khánh rút khăn giấy đưa cho Vy.
 - làm gì, em khỏe lắm chứ...hắt..._ hắt xì lần thứ 4.
 - Đấy, còn chồi, mau lên giường đắp chăn ngủ đi. Không biết nói gì với em nữa_ Khánh kéo cô về giường mà lắc đầu.
 - Anh cũng thật là, đi ngủ thì đi ngủ_ Vy nhéo má anh rồi chèo lên giường, kéo chăn.
- Khánh thấy thế cũng tắt điện, bật đèn ngủ rồi chui vô chăn, tay ôm eo cô từ sau.
- Gì thế?_ VY giật mình vì tay Khánh lạnh quá.
 - Không phiền nếu anh ôm em như này ngủ chứ?_ Khánh cười nói.
 - Bỏ ra, tay anh lạnh chết đi được_ Vy vỗ vào hai tay Khánh ôm bụng cô.
 - Lạnh thì em làm nó ấm hộ đi cái, anh ngủ đây_ Khánh nói xong rồi nhắm tịt mắt lại.
 - O...Hắt...._ Lại hắt xì nên thôi Vy nằm im ngủ luôn, không nói gì nữa.
- Ở phòng của Diệu Anh với Huy còn khổ hơn cơ.
- Hắt xì...._ Diệu Anh đang ngồi nghịch điện thoại.
 - Đã thế còn ngồi chơi nữa...hắt..._ Huy thấy thế nhắc cô ai dè mình cũng thế.
 - Lo thân mình trước đi đã_ Diệu ANh cười cười nói.
 - Hơn 11 giờ rồi em đi ngủ cho anh nhờ cái_ Huy chồm kín chăn nói vọng ra.
 - Anh cứ ngủ đi.
 - Em bật điện sáng chưng hết lên rồi còn mở loa điện thoại to làm sao anh ngủ_ Huy vén chăn cầu nài.
 - Hừm....Hắt....xì_ Diệu Anh lườm Huy một cái rồi cũng đi ngủ luôn.
- Trong khi đó Minh và Nhi đã ngủ từ lâu tuy nhiên anh Minh chỉ cần quay người một cái thôi là lăn xuống đất liền, còn Nhi quay tới ba vòng có khi mới ngã khỏi giường. Khang với Lệ thì khác, Khang bị cảm, Lệ không bị vì cô bị miễn cảm mà. Một người nằm giường một người chăm sóc.
- Uống đi này._ Lệ chìa viên thuốc với cốc nước về phía Khang.
 - Ở đâu vậy?_ Khang ngạc nhiên hỏi.
 - Mấy cô hầu ở nhà nhét vào lúc này em tìm đồ thấy, uống đi_ Lệ giục tiếp.
 - Ủ, cảm ơn Lệ Lệ nhé_ Khang không quên xoa đầu Lệ một cái sau đó mới uống thuốc.
 - Thương anh người yêu quá đi, làm thế nào cho anh nhanh khỏi giờ?_ Lệ ngồi trên giường nhìn Khang nằm cạnh.
- Nghe câu này mà Khang phải mở mắt ra nhìn Lệ mà cười.
- Hôn môi cái khỏi liền._ Khang nhanh trí.
 - Làm như thuốc tiên ý nhè?_ Lệ bứu môi cười.
 - Hơn cơ mà_ Khang diễn luôn.
- ” Moazz...”
- Lệ cúi người hôn Khang một cái rồi nằm xuống ngủ. Khang hạnh phúc lém quay qua ôm Lệ.
- Anh chỉ cần em thôi_ Khang nói nhỏ nhưng cũng đủ cho Lệ nghe thấy.

- Ông chủ, ông chủ...._ Giọng một nhân viên nam réo lên đầy vui mừng nhưng cũng hồi hải.
 - Sao? từ từ nói._ Giọng một người đàn ông hiền từ.
 - Đã xong được trang phục cho cô chủ rồi ạ _ Nhân viên cười tươi nhìn ông chủ.
 - Tốt quá, tốt quá rồi....Còn những thứ kia? _Ông chủ cũng vui mừng không kém.
 - Dạ, các món đồ kia đều đang làm, cũng sắp xong, chỉ là cái vòng cổ chưa biết làm thế nào._ Lúc này nhân viên có phần khổ sở chút.
 - Cứ từ từ, ta đã biết người có nó, đang mua rồi_ Ông chủ vỗ vai nhân viên.
 - Cô chủ Vy thật là có phúc quá khi có một người cha như ông chủ_ Nhân viên vui vẻ trả lời.
 - ha..ha...ha... Cậu chỉ khéo nịnh. đi làm tiếp đi_ Ông chủ cười lớn.
 - Vâng, chào người_ Nhân viên thưa rồi cúi người lui ra khỏi phòng.
- Chắc hẳn ai cũng biết đó là ai rồi. Ông chủ chính là ông Dũng, bố Vy. còn cậu nhân viên là thư kí Shaw của ông. Hai người đang chuẩn bị quà cho Vy nhà mình đây ý mà. Ông Dũng cầm tấm ảnh của Vy lên coi, ông lại thấy nhớ nó rồi, đành lôi điện thoại ra gọi.
- Dạ con nghe_ Giọng Vy từ đầu dây bên kia.
 - Thế nào? kì nghỉ vui chứ?_ Ông Dũng vui vẻ hỏi.
 - Vui lắm ba ạ, chỉ tiếc thiếu ba. Mà ba về với con đi ba _Vy không nhéo.
 - Ta bận lắm lúc khác đi. Mà các con định bao giờ thì về?_ Ông Dũng nhanh chóng đổi chủ đề.
 - Dạ, khoảng tối nay về ạ_ Vy ngáp ngừ vài giây.
 - Thế ta gọi sớm vậy, con đã dậy chưa, có làm phiền con không? _Ông Dũng lo lo.
 - Không đâu, con... Hắt... con đang ăn sáng_ Vy đang nói thì bị hắt xì.
 - COn bị cảm à? _Ông Dũng lo lắng .
 - Dạ _Vy thật thà trả lời.
 - Cái Khánh này, ba phải cho cậu ta một trận mới được. _Ông Dũng giờ lại có chút bực mình.
 - Ấy ba, anh ý cũng giống con nết _Vy cười .
 - Đúng thật...thôi các con ăn sáng đi, gửi lời chào buổi sáng của ba tới các bạn con nhé._ Bây giờ lại trở về vui vẻ nói.
 - Vâng ạ, bye ba_ Vy nói rồi chỉ thấy tiếng tắt ,máy.
- ” Con bé này thật là trẻ con, dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi. Còn cậu ta nhờ cậu chăm sóc nó cuối cùng cả cậu cũng hòa theo mà nghịch với nó vậy thì ta biết tin tưởng ai.” Ông Dũng nhìn ra ngoài cửa sổ khẽ cười nhưng rồi lại lắc đầu vài cái.

55. Chương 55: Kết Thúc Chuyển Đi

- Ba VY gửi lời chúc buổi sáng tốt lành tới mấy đứa nhá._ Vy vừa ăn vừa nói.
- Bác đi đâu nhĩ? _Diệu Anh chống cằm suy nghĩ.
- Đi đâu hỏi làm gì?_ Huy vừa gấp thức ăn vừa nói.
- Hừ...._ Diệu Anh định cốc đầu Huy nhưng lại bị bộ mặt baby của Huy làm dãn đoạn nên thôi.

- Ở đây có gì chơi nữa không?__ Nhi nhàm chán hỏi.
- Không biết, chiều ra bể mà tắm, dù gì cũng là nghỉ hè mà__ Minh gấp thức ăn cho Nhi nói.
- Tao nhớ nhà quá chúng mày ơi, hay chiều về đi nhá?__ Vy lay người Lệ.
- Chị...chị cho em ăn đã__ Lệ bị Vy lay phát hoảng.
- Ờ chị xin lỗi__ Lúc này Vy mới sực nhớ.
- Tùy em thôi, anh nguyện đi theo em tới cùng trời cuối đất__ Khánh cười vui nhìn Vy.
- Ọe...__ Cả đám bạn nghe câu này thì đều tỏ mặt nôn ọe để biểu tình cái câu nói lúc đấy của Khánh là quá sến!!!
- Chúng mày ăn đi, tao cho nhịn hết bây giờ.__ Khánh đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn hội bạn mình.
- Ờ...
- ăn mà....
- hihihhi...
- Vậy ăn trưa xong về nhé?__ Vy nhìn mọi người một lượt rồi đặt dấu hỏi lên mặt Khánh.
-__ Cả hội không nói gì chỉ gật đầu nhìn nhau.

Cả đám sau lần nghịch nước ở bể bị cảm thì không ai lại gần nữa. Giờ này mỗi cặp ở một nơi tay trong tay nói chuyện.

Vy với Khánh đang ở nhà chính, ngồi ngay ở cái bàn ngoài cửa. Vy không làm gì khác đó là ăn, lần này là ăn bánh su kem.

- Em ăn từ từ thôi.__ Khánh vừa nói vừa lau miệng cho Vy.
- Anh ăn này...A...__ Vy lại đút cho Khánh.
- Anh thấy nó rất ngấy, sao em ăn được nhiều vậy. Ăn ít thôi nếu không em sẽ béo giống con heo đó.__ Khánh cười cười, dọa Vy.
- Gì chứ, em có ba vòng đều chuẩn, có gì anh bảo em là con heo.__ Vy lấy tay vỗ mấy cái lên vai Khánh.
- Đau...anh nói nếu. Còn nữa em có béo anh cũng yêu em mà.__ Khánh véo má Vy cười nói.
- Hừm...thế còn nghe được__ Vy ưỡn người hôn vào má Khánh.
- EM...má anh dính kem bánh rồi này__ Khánh tức tối lau kem dính trên má mình.
-

Ở một nơi khác Nhi với Minh đang đi dọc trong hoa viên của resort. Vừa đi, vừa cười nói vui vẻ làm sao. Khách nước ngoài nhìn thấy còn tưởng họ là vợ chồng mới cưới đi tuần trăng mật cơ.

- Anh nói xem mai kia ta đi tuần trăng mật ở đâu?__Nhi cười tươi hỏi.
- O, cái đấy anh phải hỏi em mới đúng. Em muốn đi đâu anh cũng chiều.__Minh nhéo mũi Nhi.
- Vậy mai kia ở nhà làm nội trợ đi, để em đi làm thôi__Nhi lắc tay Minh nói.
- Không được, riêng cái này không được. Nhà chỉ có mình anh, anh không lô cho tập đoàn thì ai lo__ Minh từ chối ngay lập tức.
- Vậy thì chán ồm
- Sao em không nghỉ đi để anh đi làm cho__ Minh hỏi vặn lại.

- Còn lâu, ba má em cũng chỉ có mình em thôi, anh có giỏi thì lo luôn tập đoàn nhà em đi, em nghỉ cho__ Nhi chu mỏ nói.

- Hơ, tất nhiên không thể rồi__ Minh cười.

- Thật là.....

Người ta thì nói nhỏ không được đôi Huy với Diệu Anh thì cứ như loa phát thanh không bằng vậy. Cứ chạy tới chạy lui mà đuổi nhau, sao mà giống hệt hai đứa con nít đấy mà.

- Cái đồ xấu trai kia, lại đây mà bắt em này.__Anh bước trước vài bước rồi quay người trêu Huy.

- Rốt cuộc là anh thế nào, Lúc lắc thì heo quay, Lúc lắc lại ngà trống, bây giờ xấu trai, chút nữa em định gọi anh là gì?__Huy hậm hực trả lời.

- Xem nào.... Em sẽ gọi anh là con mèo ú__Diệu Anh ngấm ngấm.

- Nhìn anh như này mà emỡ...đồ xấu xí__ Huy cũng hùa theo

- Anh ý, con mèo ú.__ Diệu ANh hất hàm.

- Đồ con gà mái.__ Huy cũng nghĩ rồi nói.

- Nè em mà là gà mái thì chả biết ai là con gà trống đâu...__ Diệu Anh hét to.

- Em...em__ Huy cứng họng không nói thêm được gì.

- Lêu...lêu...có giỏi thì ra đây mà bắt này....lè__ Diệu Anh chọc tức Huy.

- Anh không bắt được em anh không là người.__ Nói rồi Huy đuổi theo Diệu Anh.

Không biết Lệ và Khang đang làm gì nhỉ? Hóa ra đang ở bìa rừng. Lúc này Lệ trượt chân ngã thế là đau chân, giờ thì đang được Khang công, cũng may gần tới resort rồi. Tuy nhiên trông hai người này vẫn rất vui.

- Anh cho em xuống đi, em vẫn đi được mà__ Lệ ghé tai Khang nói nhỏ.

- Chân em vậy đi sao nổi. __Khang nhất quyết không cho.

- Không sao mà, chứ để anh công nghe tội Khang của em lắm__ Lệ phụng phịu trả lời.

- Cái đấy anh không bắt đền em đâu, chỉ mong em đi đứng nhìn vào hộ anh với__ Khang bữu môi.

- Gì chứ?...Tại em đâu, là tại cái dây cây nó ở đó chứ bộ, anh đang trách em sao?__ Lệ dương bộ mặt ngây thơ nói.

- Không, anh nào dám, em đâu có tội, cái cây ý càng không có tội.__ Khang vừa cười vừa nói.

- Hư....chứ ai có tội, là anh sao?__ Lệ lau mồ hôi trên trán Khang.

- Hình như là thế. Mà đúng thì là cả một sai lầm.__ Khang suy nghĩ.

- SAI lầm gì vậy?__ Lệ hỏi lại.

- Là đã dẫn em tới đây nghỉ mát đó.__ Khang nói tới đây thì cười lớn.

- Anh dám chọc em...Cắt thời gian gặp mặt nhá__ Lệ dọa Khang.

- Thôi anh xin...__ Khang vẫn cười.

56. Chương 56: Chỉ Cần Con Thích Vậy!

Sau vài ngày nghỉ mát vui vẻ, cả hội ai về nhà nấy. Hôm nay là thứ 6 rồi, mai sẽ là thứ 7, cũng là lễ tốt nghiệp của tụi nó. Đứa nào đứa đấy chẳng lo tới, không phải không lo mà là chúng không nhớ ra, không biết.

* Biệt thự Mulin * (biệt thự nhà Lệ)

Bóng hình cô gái có chút đượm buồn nhưng không hiểu vì sao. Đôi mắt long lanh nhìn về phía xa ngoài cửa sổ. Là quang cảnh thành phố buổi sang, có chút náo nhiệt vì giờ này là giờ tan sở. " Cuối cùng cũng phải nói ra thôi, bốn năm đã quá đủ cho những con người như thế rồi" Lệ tự nhủ với bản thân.

" Cốc...cốc...cốc"

- Vào đi_ Giọng Lệ vang lên nhẹ nhàng.
- Cô chủ, ông chủ nói người đến gặp họ bây giờ ạ_ Giọng quản gia Trương.
- Ta biết.
- Cô chủ đi một mình hay thế nào ạ?_ Vẫn là quản gia Trương chu đáo hỏi trước.
- Đi cùng tai xế đi_ Lệ ngẫm nghĩ đôi chút rồi trả lời.
- Vâng_ Quản gia Trương nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng.

Lệ khẽ lắc đầu rồi cũng đi thay đồ rồi đến biệt thự của ba và mẹ cô. Họ mới về nước để họp đại hội cổ đông cho các công ty con bên Việt Nam.

Chiếc xe ô tô dừng trước hiên nhà cao tới 5m. Hai hàng người xếp dài đợi nhỏ. Nhỏ bước xuống xe, mặc váy liền cổ sơ mi màu xanh nước biển nhạt với boots ngắn cổ màu trắng. Hai hàng người làm thấy nhỏ thì liền cúi đầu chào, nhỏ phất tay một cái, cả đám giải tán. Trong nhà là ba má cô đang ngồi trên chiếc sofa dài. Thực ra nhỏ bất hạnh chứ chẳng hề hạnh phúc là bao.

- Con về rồi sao, mẹ cứ tưởng con không bao giờ về nữa_ Giọng nói ngọt như mía lùi của bà Loan, vợ hai của bố cô.....
- Ai là con bà?_ Lệ đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía bà Loan đang ngồi hiên ngang ở cái chỗ mà 4 năm trước giành ẹ nhỏ.
- Con_ Bà vẫn hểnh mắt nhìn lại Lệ.
- Bà có tin tôi cho người móc mắt của bà ra không_ Lệ nhìn thẳng vào mắt bà ta nói mà không cần quan tâm bố mình ngồi gần đó.
- Con....Anh xem, con anh cả đây...._ Bà vội giận nói với ông Lương bố Lệ.
- Đây, bà không phải nói bố tôi, vốn dĩ tôi là con ông ấy, không cần bà phải nhắc_ Lệ ngồi xuống ghế sofa đòi bà Loan.
- Thôi..._ Ông Lương ngăn bà Loan lên tiếng. Ông vốn thương Lệ và lại bà Loan đây cũng chỉ là có con ngoài ý muốn nên ông mới cho về đây ở chứ trong trái tim ông chỉ có một mình mẹ của Lệ mà thôi.
- Hừ...Người đâu?_ Lệ nhìn bà Loan cười đắc thắng rồi nhìn quanh nhà gọi.
- Dạ, cô chủ có gì sai bảo._ Từ trong bếp quản gia Thiếu chạy ra trước mặt Lệ.
- Cappuccino rắc socola_ Lệ nhẹ nhàng nói.
- Vâng, xin người đợi một chút._ Nói rồi quản gia Thiếu vào bếp. Năm phút sau bưng ra cho Lệ.
- Bà đi chỗ khác đi_ Lệ vừa nhâm nhi tách cà phê nói.
- Dì sao?_ Bà Loan nhìn qua lại thì chỉ thấy mình.
- Không bà chẳng lẽ tôi tự nói tôi_ Lệ trừng mắt nhìn bà Loan.
- Việc gì phải đi chứ_ Bà Loan vẫn ngồi im.
- Thôi kệ đi con_ Ông Lương lại can ngăn.
- Bố gọi con tới có việc gì không?_ Lệ đặt tách cà phê xuống bàn.
- Chiều nay sẽ có cuộc họp cổ đông ở công ty số 2 tại miền bắc, 3 giờ con tới họp nhé._ Ông Lương bỏ tờ báo xuống bàn nhìn Lệ nói.

- Còn gì nữa không?_ Lệ nhìn thẳng mắt ông nói.

- Ba ơi...Ba ơi....Còn về rồi,...

Ông Lương đang định nói thì lại có một giọng nói từ đâu vang lên đến chói tai. Một cô gái tóc vàng tay xách mấy túi đồ liền, mặc áo hai dây trắng cổ trễ, váy đen ngắn. Chạy từ ngoài vào, đi sau là 5, 6 người làm xách túi to túi nhỏ. Lệ nhau mắt nhìn đầy bức bối.

- Em chào chị Lệ_ Cô gái nhìn Lệ mỉm cười đang định quay lưng lên tầng...

- Đứng lại_ Lệ quát rồi đứng dậy. Ông Lương chỉ biết lắc đầu vì biết sắp xảy ra chuyện gì.

- Chị gọi em_ Giang quay lại nhìn Lệ.

- Mới đi đâu về?_ Lệ khoanh tay trước ngực nói.

- Em đi mua sắm ạ._ Giang vẫn thản nhiên.

- Nghe cho kĩ đây. Thứ nhất cô mới 14 tuổi thôi, ăn mặc cho cẩn thận không lại như mẹ cô xảy ra sai lầm. Thứ hai, cô lấy tiền đâu ra để mua, tôi nói cho cô biết, tôi với ba tôi tối ngày làm việc không phải kiếm tiền về cho cô tiêu xài đâu. Thứ ba, mẹ cô là ai vậy, có phải không biết dạy con không, con gái con đứa, miệng như cái loa phát thanh, từ đầu cổng nói mà trong nhà nghe được, có biết từ cổng vào đến nhà là 28m không?_ Lệ chỉ ngang chỉ đọc nói.

- Này, con quá đáng lắm rồi đấy, chẳng phải con cũng mặc vậy sao. Tiền nhiều để đấy làm gì, em con mới tiêu có chút ít mà con đã la nó. Nó nói to thì cũng chỉ là bảo ba nó biết nó về_ Bà Loan đứng dậy bênh con gái mình.

- Bà ngồi im đấy, tôi không hỏi bà. Nhân tiện bà nói, tôi cũng nói luôn, từ giờ mỗi tháng chỉ được 1 triệu tiền tiêu vặt, một tháng mới được đi mua đồ một lần_ Lệ nói không khác gì một nữ hoàng.

- Á... không được đâu chị... _Giang lên tiếng phản bác.

- Cô có tin cô nói nữa tôi đánh chết cô không?_ Lệ trừng mắt nhìn Giang.

- Ba ba à, chị Lệ quát con kìa_ Giang liền chạy tới ôm tay ông Lương lắc lắc, nũng nịu nói.

- Ba kìa, con ba đấy, nói gì đi, nó sắp khóc rồi đấy_ Lệ được thể chọc ba mình.

- Ta không biết, chuyện là từ con, con từ giải quyết đi, khi nào xong vào phòng gặp ta._ Ông Lương rút tay mình khỏi tay Giang đứng dậy nói rồi đi về phòng đọc sách.

- ANh...anh_ Bà Loàn tức đến đỏ mặt.

- Thấy đấy, hai người ở trong cái nhà này tôi đã nhường nhưng không có nghĩa hai người là chủ nhà. Tôi mới là chủ nhà này, tốt nhất nên nghe lời tôi chút đi, nếu không đừng trách tôi độc ác._ Lệ nói đầy sát khí nhìn hai người.

” Bốp ”

Bà Loan tát Lệ một cái, quần gia đình đỡ nhưng Lệ không cho.

- Mà, tao chịu mày bốn năm qua là quá đủ rồi. Mày là gì mà đòi làm chủ nhà này, ba mày không nói gì thì thôi_ Bà Loan quát lớn.

- Trên pháp luật, nhà này là đứng tên tôi, hay để tôi cho bà ra đường ở luôn nhá_ Lệ đứng dậy, cười kịch nói.

- Tao không tin._ Bà Loan vẫn cãi.

- Quần gia Trương, mang vào cho ba tôi đi_ Lệ nhìn ra ngoài cửa.

Quần gia Trương khề gật đầu rồi cầm tệp giấy gì đó đi vào phòng đọc sách. Một lúc sau trong phòng có tiếng đổ vỡ lọ hoa, lúc này Lệ khề cười độc ác. Quần gia Trương chạy ra đứng trước mọi người, đưa tệp giấy cho Lệ.

- Ông chủ nói, người trong nhà đều phải nghe theo cô chủ nếu không tự giác ra khỏi nhà._ Quản gia Trương.
- Tôi thay mặt ba, đuổi hai người khỏi chỗ này, đi ra khỏi nhà tôi_ Lệ khoanh tay nói.
- Cái gì?..._ Giang hoảng hốt.
- Tại sao chứ...Lương_ Bà Loan như đờ người.

Ông trưởng theo lệnh của Lệ ném cho bà Loan xấp giấy. Cầm lên đọc.“....Xét nghiệm ADN....7,23 %....”

Thế là sự thật bà che dấu bốn năm qua đã vỡ lở. Lâm Hoàng Giang không phải là con gái của Lâm Cát Hải Lương.

- Người đầu, đưa hai người đó ra khỏi đây, mang số đồ mới mua đi làm từ thiện, vứt hết đồ dùng của họ ở trên phòng họ đi cho tôi_ Lệ quay người bước về phía phòng đọc sách thản nhiên nói.

- Dạ_ Sau tiếng dạ của người làm, thì những việc Lệ nói bắt đầu xảy ra.

” Cạnh”

Tiếng cửa phòng đọc sách mở ra, ông Lương đang ngồi trên chiếc ghế xoay lưng lại cửa.

- Có việc gì ba nói luôn đi

Nhận thấy giọng nói, ông Lương quay ghế lại nhìn đứa con gái trước mặt mình.

- COn...Ta xin lỗi đã không tin con...
- Không sao...COn cũng muốn người ta ném cảm giác trào cao rồi ngã._ Lệ cười rồi ngồi xuống ghế.
- chiều nay con sẽ chính thức tiếp nhận tập đoàn Lâm Cát..._ Ông Lương chậm rãi nói.
- Con chả muốn đâu, bận lắm_ Lệ thờ dãi nói như chưa có việc lúc trước.
- Ô hay, con không làm định để lão già như ta làm đến bao giờ_ Ông Lương cũng nói chuyện như không có việc gì cả.
- Xem nào, ba phải cho người giúp con làm việc. Một tuần con sẽ làm việc vào 3, 5, 7. Nếu phải đi nước ngoài công tác lâu, con sẽ không đi, để cấp dưới, quan trọng mới đi_ Lệ ra điều kiện.
- Được, được tất, chỉ cần con thích vậy!_ Ông Lương cười nói.
- CỜn nữa, ba đi sắm đồ mà diện hôm con ra mắt con rể đấy_ Lệ đứng dậy rồi đi luôn.
- Ai vậy?,..._ Ông Lương vui mừng hỏi nhưng trả ai chả lời.

Ông rất thương Lệ và lại tôn trọng nhỏ, thích gì có nấy, ông cũng không cho người tìm hiểu hay theo dõi xem nhỏ đi đâu, làm gì, yêu ai, nên cũng không biết là ai.

57. Chương 57: Lễ Tốt Nghiệp!

Sân trường Vĩnh Thiên tràn ngập tiếng cười rộn rã. Từng đoàn học sinh nhốn nháo thả bóng bay, chim bồ câu. Những chỗ khác lại chụp ảnh kỉ niệm tới tám hay viết chữ vào chiếc áo đồng phục. Riêng nhóm bọn nó lại ngồi gọn một chỗ nhìn xung quanh.

- Khánh, Minh hai người vẫn định cai quản cái trường này sao?_ Nhi nhìn quanh hỏi.
- Tùy thôi_ hai người con trai đồng thanh.
- Chán thật đấy_ Diệu ANh vuốt vuốt tóc nói.
- Vy đâu rồi?_ Lệ hỏi.
- CHả biết, chỉ nói đi bày trò vui thôi_ Khánh đắm chiêu suy nghĩ không biết rốt cuộc cô tiểu thư siêu quậy này định làm gì.
- ÔI, đẹp chưa này!_ Diệu ANh chìa tay đỡ những cánh hoa hồng rơi từ trên xuống.

- Vy ơi là Vy__ Khánh nhìn Vy từ xa đi tới đang cười toe toét.

Hóa ra Vy bí mật cho người đi mua hoa hồng rồi gỡ cánh đứng từ trên tầng cao đổ xuống sân. Vì giờ này có gió nên cánh hồng bay bay lơ lửng trông rất đẹp. Học sinh toàn trường không cần nói cũng biết đang vui sướng cực độ.

Với những chiếc váy dạ hội của bốn chị: Vy, Nhi, Lệ, Diệu Anh đã làm nổi bật họ hơn trong những cánh hồng. Họ vui đùa dưới nó, trông họ càng giống những nàng tiên hơn. Thế rồi nhạc từ đâu vang lên. Bốn cô gái chạy lại chỗ các chàng trai, kéo họ lại giữa sân trường nhảy.

- Không...__ Bốn chàng chỉ biết lắc đầu nhưng gặp phải đôi mắt thèm thuồng của những nam sinh bên ngoài nên đành theo.

Và thế là bốn cặp nhảy các vũ điệu theo nhạc, hoa hồng vẫn rơi. Mọi học sinh ngoài thấy thế cũng tìm một nửa kia cùng nhảy. Sân trường Vĩnh Thiên giờ này là lúc đẹp nhất trong tất cả mọi ngày. Đường như thời tiết cũng giúp họ, nắng tự dừng tắt, thêm vào là những làn gió mát. Có lẽ ngày này sẽ được ghi vào lịch sử của trường. Thầy cô cũng vui vẻ đứng nhìn đám học trò đã khôn lớn rời trường. Đây đâu phải không khí truyền thống nữa. Như những trường khác tốt nghiệp thì khóc lóc đủ điều thế mà đây thì cười không ngớt.

Trên sân thượng các dãy nhà, nơi thả hoa hồng từ trên xuống:

- Vương quân à, từ bao giờ chúng ta chuyển nghề vậy?__ Nam quân vừa thả hoa xuống dưới vừa hỏi.

- Hỏi Thiên quân ý__ Vương quân vẽ mặt nhảm chán nói.

- Hay mà, hoa hồng thơm thế, hai người khỏi cần nước hoa__ Thiên quân ngược lại, vui vẻ giống mọi người trong Angel rose cũng đang thả hoa cạnh.

- Có tin tôi úp cái giỏ hoa này vào mặt ông không__ Vương quân tức tối quát.

- Thôi đi, bang chủ ơi, tại hạ cũng đẹp trai mà__ Nam quân mắt không rời Vy với Khánh đang nhảy ở dưới.
” Bộp ”

Wương và Thiên quân cùng nhau lấy tay vỗ vào đầu Nam quân từ hai bên.

- Mộng mơ nó vừa vừa__ Thiên quân nói.

- Hơizzz.... nữ nhân trên đời không thiếu cho người yêu đâu__ Vương quân lắc đầu nói.

- Hừm... đau lắm đấy nhá__ Nam quân hậm hực, một không chơi được hai thằng khỏe mạnh đứng hai bên.

- Tam quân, hết hoa hồng rồi ạ__ Một người chạy tới báo về hết hoảng.

- Tắt....tắt nhạc đi không trên cả lũ__ Nam quân gào lên. Chả là Vy bảo khi nào hết nhạc mới được hết hoa không thì....

- Nhanh lên__ Vương quân giục

- Dạ__ nói rồi người kia đi tắt

Cũng may vừa đến lúc nhạc trầm tắt, không ai phát hiện ra. Họ kết thúc bài nhạc nhanh chóng. Cánh hồng cuối rơi xuống.

Khánh kéo Vy lại sát người khẽ trao Vy nụ hôn nồng cháy nhất. Hai người hôn nhau đắm thắm khiến ba nam nhân kia cũng không chịu thua đứa bạn mà cũng hôn người mình yêu. Cả sân trường ô à hết cả lên nhưng cảnh tượng này thật sự rất đẹp. Mọi người nhanh chóng rút điện thoại ra chụp ảnh liên hồi.

Nam quân đứng trên tầng thì trở mắt ra nhìn rồi bỏ về. Mọi người trong bang cũng ra về.

Bông loa phát thanh kêu lên...

- Alo...1234...

- Đề nghị tất cả các em dừng lại, không được yêu đương trong trường như thế là phạm vào đại tội.

Lúc này bốn cặp bên dưới mới dứt môi khỏi nhau. Họ nheo mắt nhìn lên sân khấu. Thầy hiệu phó chỉ biết có người nói học sinh hôn nhau nhưng không biết là ai. Ngay lập tức học sinh rẽ ra thành hai đường quay hết lên nhìn ông hiệu phó. Lúc này ông mới nhận ra mình đã sai lầm.

- Không, không có gì...các em làm gì cũng được__ Ông vội sửa sai, có vẻ đã quá muộn.

KHánh tiến lên bục giảng. giật lấy micro của ông hiệu phó, dùng ánh mắt giết người nhìn ông làm mồ hôi ông chảy ra đầm đìa.

- Tôi trên danh nghĩa là hiệu trưởng trường THPT Vĩnh Thiên tuyên bố tất cả các bạn học sinh khối 12 đỗ tốt nghiệp. __ Khánh vỗng vàng nói rồi cười.

Học sinh toàn khối nghe xong thì reo hò vỗ tay tán thưởng âm ỉ.

- Tôi còn một điều muốn nói__ Khánh giơ tay ra hiệu mọi người trật tự.

- Đó chính là cho thầy hiệu phó của chúng ta về hưu sớm 10 năm. Mọi người thấy sao? __Vy từ dưới, yêu kiều bước lên sân khấu cùng Khánh.

Khánh ghé sát tai Vy nói nhỏ “Tiểu thư siêu quậy của anh quậy đủ chưa vậy?” Vy cũng ghé vào tai Khánh trả lời ” Đã là tiểu thư siêu quậy thì phải quậy tới chết thôi”

Nói xong Vy nhả răng ra cười nhìn bộ mặt lo lắng của Khánh. Cậu đang sợ mình sẽ ra sao trong tương lai ỷ mớ.

- Nhất trí...Nhất trí...__ Dưới sân trường học sinh đồng thanh hô vang hai từ nhất trí.

- Không...không__ Ông thầy thì run rẩy lo sợ.

- Vậy tôi thay mặt hiệu trưởng tuyên bố hiệu phó kể từ hôm nay về hưu__ Vy cười vui rồi hét to.

” Rê...”

Cả sân trường sung sướng reo vang. Khánh và Vy khoác tay nhau bước xuống sân trường rồi ra nhà xe. Ba cặp kia cũng đã ra xe đi về trước. Chúng đã hẹn nhau tụ tập ở nhà Vy đánh chén nên đã ra trước kế hoạch cả rồi.

* Biệt Thự Thủy Tiên *

Trong phòng khách của nhà Vy bày đủ thứ đồ ăn. Mặn ngọt có cả, từ đồ uống ngọt đến có ga lại nào cũng đầy đủ hết. Cả bọn từ ngoài chạy vào.

- Lên phòng thay đồ đã rồi xuống ăn sau nhé? Mấy anh này thì qua phòng khách ở trên tầng ba thay đồ đi, chuẩn bị cả rồi__ Vy cầm đầu lên tầng trước.

10 phút sau tất cả gương mặt đã có đủ trong phòng khách. VY tay cầm chai sâm panh.

- Đây sẽ là lễ tốt nghiệp của 8 người chúng ta__ Nói rồi nó lắc chai và....

” Pụt ”

Cái nắp trai bật ra. Nó đặt chai xuống bàn.

- Ai uống sâm panh tự rót.__ Nó cầm ly Vodka Diva Diamond lên tay.

- Tao uống Whisky Ireland__ Nhi cầm ly lên tay.

Nhưng người còn lại cũng cầm đồ uống lên tay. Khánh uống Vodka giống Vy. Khang uống Cognac. Lệ uống Whisky của canada. Minh uống Whisky của Mỹ. Huy uống Bacari. Diệu Anh uống Vodka ba lan. Mọi người vừa hô to vừa cùng cạn ly.

- 1, 2, 3 Uống__ tất cả đồng thanh

Thế là họ cùng uống cạn hết ly rượu của mình một cách nhanh nhất. Mấy chàng không sao chứ mấy nàng thì nhăn mặt lại. Toàn rượu mạnh thì chả nhăn mặt.

- Ôi chị Vy ơi em thích nhất kem này__ Lệ thốt lên khi thấy người hầu mang cho cô một ly kem Gelato vị nho.

- Không có gì__ Vy cười rồi ngồi xuống đùi Khánh.

- Chị, chị dâu, gây đùi anh em đấy__ Khánh ngồi đối diện thấy vậy vội trêu.

- Em yên tâm chị nhẹ lắm__ Vy đặt ly rượu xuống bàn.

- Khổ thân__ Khang cười tác tưởi.

- Há mồm nào...__ Huy tay cầm thìa đựng bánh Revani nói.

- A...__ Diệu ANh nghe lời há mồm.

- Ngon quá...__ Huy đưa tới gần miệng Diệu ANh thì quay đầu thìa dứt miếng bánh vào miệng mình nhai ngon lành.

- Quá đáng__ Diệu ANh hậm hực quay qua cạnh Lệ.

Cả đám thấy cảnh này thì cười lớn một trận.

- Diệu ANh ơi, Huy không dứt cho cậu thì để tớ dứt cho ha__ Khang bá vai Lệ ngó đầu qua chỗ Diệu ANh nói.

- Này, làm gì có chuyện đấy__ HUY không để diệu Anh trả lời.

- Có thể chứ__ Lệ hòa theo.

- Diệu Anh ăn bánh macaron này, lần này không lừa luôn__ Huy giở ngọt.

Diệu Anh há miệng, HUY bỏ miếng bánh vào miệng Anh.

- Đấy ngon mà__ Huy cười, Diệu Anh cười lại.

- ĐỪNG tin lừa đấy__ Nhi ngồi đối diện cười cười nói xen vào.

Cả đám lại cười vang lên rồi thôi.

- Nhi ơi là Nhi, em cũng dứt bánh cho anh đi__ Minh phụng phịu nói.

- Nhi, Minh có tay mà__ Vy xen vào phá đám.

- Cậu hay nề__ Minh tức tối nhìn VY.

- Thôi, nào...A...__ Nhi cầm chiếc bánh mochi màu xanh dứt cho Minh.

- Yêu mỗi em thôi__ Minh sung sướng nói.

Và rồi cả đám đột nhiên im lặng một lúc.

- Khánh, anh sao vậy, không ăn bánh à?__ Vy chợt nhận ra Khánh từ lúc im lặng không nói lời nào cũng chẳng ăn gì hỏi.

- Đúng đấy, anh ăn gì đi__ Khang ngồi đối diện cũng nhận thấy nói thêm vào cũng VY.

- Em biết anh không ăn được nhiều đồ ngọt khi uống rượu mà__ Khánh nhìn Khang nói.

- Hửm?__ VY giật mình, giờ cô mới biết.

- Sao?__ Khánh hỏi VY.

- Đợi em 3 phút__ Nó nói rồi chạy vào bếp.

Cô nhìn ngang nhìn dọc chẳng thấy người làm đâu. Cầm chuông lên lắc vài tiếng, bếp trưởng chạy ra ngay lập tức.

- Nấu mì sốt đi. ngay và luôn__ Vy hần giọng.

Người đầu bếp chạy vào trong hi hục làm.

Một lúc sao Vy tay bưng đĩa mì sốt spaghetti bò băm ra. Lại ngồi lên đùi Khánh, mọi người vẫn ăn không hay để ý tới cô trừ Khánh.

- Ăn cái này nhá?__ Vy hỏi Khánh.

- Ăn nhưng...__ Nói đến đây anh dừng lại một chút.

- Gì?__ Vy hỏi.

- Em phải dứt cho anh cơ.__ Xem ra hôm nay Khánh học đòi từ Vy.

- CHuyện nhỏ.__ Nói rồi Vy lấy đĩa xoắn mì dứt cho Khánh.

Ăn gần hết đĩa mì thì có người nhảy vô cản trở.

- Xem vợ chồng nhà người ta hạnh phúc chưa kìa?__ Nhi nhìn hai người nói.

- CHuyện, anh trai với chị dâu của em mà lại__ Khang vỗ ngực tự sướng.

- Thôi đi, mấy người trông còn hạnh phúc hơn ý chứ__ Khánh trừng mắt nhìn Minh ý nói quản vợ mình đi không sẽ tự chuốc họa.

- Không, chúng ta phải làm người hạnh phúc nhất, để họ cứ ở đó mà ao ước mơ mộng theo chứ chồng yêu__ Vy nhìn Khánh cười nói.

- Ôe__ Cả đám nghe xong đều giả vờ ối bởi câu nói bá đạo của VY.

- Vâng, anh biết rồi. Ăn su kem anh dứt cho này.__ Khánh mặc mấy đứa bạn cầm bánh su kem dứt cho VY
Cả đám lại đánh chén như thường. Vy thung thưởng nhất.

58. Chương 58: Làm Vợ Anh Nhé!

Sau những phút giây đánh chén cả nhóm đã về phòng nghỉ ngơi có lẽ vì chúng toàn uống rượu mạnh không à. Khánh có việc nên cáo lão về trước. Lần này thì Nhi với Vy một phòng, Lệ với Anh, Khang một mình, Minh với Huy, 2 đứa một phòng. Đánh những giấc ngủ tuyệt vời ông mặt trời nhất.

Bống chuông điện thoại của Vy vang lên. Một nhòai cảm chiếc điện thoại lên để nghe.

- Alo...__ Vy

- Em vẫn chưa dậy sao?__ Giọng nói của Khang từ đầu dây bên kia vang lên

- Sắp rồi...__ Vy ngáp ngủ.

- Dậy đi, 15 phút nữa anh tới đón em__ Khang nhẹ nhàng nói.

Vy uể oải đứng dậy thay đồ đến ra cổng. Ra tới cổng nhà gặp ngay chiếc xe Lamborghini veneno màu đen. Thấy Vy, Khánh xuống xe mở cửa cho Vy. Cậu mặc áo thun trơn màu xanh nước biển với quần lửng trắng, đeo kính đen. Vy mặc áo crotop dài tay lộn vai dáng rộng màu xanh dương với quần sooc màu trắng. Xem ra hai người không hẹn mà mặc đồ màu đôi.

- Anh đưa em đi đâu vậy?__ Vy hỏi.

- Bí mật__ Khánh cười đáp.

Đi một lúc, cũng không lâu lắm, Khánh dừng trước một khách sạn. Anh kéo cô lên hội trường của khách sạn Love. Đến cửa anh bật mắt cô dẫn vào trong. Đứng giữa hội trường, lúc này anh mới mở mắt Vy ra.

” Oa...”

Cảnh tượng này còn gì bằng. Bóng bay ở khắp sàn nhà. Trên bục cao là một hàng chữ lớn ” làm vợ anh nhé! ”. Xung quanh được trang trí bằng nhiều loại hoa khác nhau, ánh nến vàng lung linh ở các cột trụ. Vy quay người nhìn Khánh đứng sau. Lúc này Khánh quỳ xuống, lấy ra một chiếc hộp xoàng.

- Em lấy anh nhá?__ Khang mỉm cười.

- Sao anh mua lắm nhẫn vậy, có phải muốn em đeo cả mười ngón không? _ Vy chọc Khánh.
 - Vậy trả cho anh cái kia_ Khánh chiều theo ý Vy ngay.
- Vy tháo chiếc nhẫn lúc làm bạn gái Khánh tặng trả vào tay anh. Khánh nhét nó vào túi áo.
- Em không trả lời định để anh quỳ mãi sao?_ Khánh cau có hỏi lại.
 - Hãy nói em là mặt trời chiếu sáng mọi vật, là nữ hoàng của anh, thiếu em anh không thể sống nổi, anh nguyện đi theo em suốt đời, không cãi em một lời._ Vy lăm trờ bắt bẻ Khánh.
- Khánh nhúm mày nhìn Vy nhưng bị ánh mắt Vy hút vào và rồi như bị thôi miên Khánh nói y chang lời Vy nói.
- Được rồi, đứng dậy đeo nhẫn cho nữ hoàng đi_ Vy hất hàm nói.
- Khánh lắc đầu đứng dậy rồi đeo nhẫn cho Vy không một lời cãi cọ.
- đi thôi_ Khánh nắm tay Vy kéo đi.
 - Lại đi đâu?_ Vy quát.
 - Đi về ăn sáng chứ đi đâu_ Khánh nhéo má Vy, anh thăm nghĩ vợ mình cũng có quen ăn rồi thăm cười trong bụng.
 - Ấy, đi mua bánh ngọt về cho chúng nó ăn cùng, hôm nay đầu bếp xin nghỉ_ lại là chị Vy chu đáo nhắc chồng.
 - Cứ như vậy đi, vợ ta cũng thông minh đó chứ_ Khánh giả vờ mỉa mai Vy.
 - Người có muốn bị xử chém không hả?_ ngồi trên xe Vy lườm Khánh dọa.
 - Ấy xin lỗi vợ, chồng nhầm, vợ là nhất._ Khánh lại giải nịnh vợ Vy rồi này.
 - Hừm... Ta sẽ phạt người phải mua thật nhiều đồ ăn, haha_ Vy cười sung sướng.
 - Thiệt là..._ Khánh lắc đầu.
- * Biệt thự Thủy Tiên *
- Cả căn biệt thự sáng bừng lên bởi mấy anh hoàng tử dậy sớm rồi kéo hết toàn bộ rèm cửa sổ ra. Mấy công chúa ham ngủ nướng cũng đành hậm hực dậy theo. Làm vệ sinh cá nhân xong cả hội xuống phòng khách ngồi bàn tán chuyện trò đủ điều.
- Vy đâu ý nhờ?_ Nhi đầy thắc mắc, sáng mở mắt ra không thấy đâu tưởng bị bắt cóc ý mờ.
 - Đi với Khánh chứ đi đâu._ Minh thở dài.
 - Anh với chả em, sao anh ý không nói gì với em nhỉ._ Khang ra vẻ tức tối.
 - Thế nghĩ Khánh kể cho Minh chắc, đoán mò mà_ Minh cười đầy tự đắc.
 - Hơizz..._ Khang ném cái gối nệm của ghế sofa vào Minh, may né kịp không lại mất mặt lắm.
 - Trừ ưi! Dậy sớm làm cái gì cơ chứ._ Diệu Anh nhiu mắt đập bùm bụp vào vai Huy quát lớn.
 - Trừ ưi! Tôi sắp bị bạn gái đánh tới vô bệnh viện luôn nè_ Huy vừa đau vừa buồn cười trước vẻ mặt của Diệu Anh. Sau khi nghe câu này của Huy hì cả hội còn được cả trận cười lớn cơ.
 - Đúng đấy, buồn ngủ chết đi được à_ Lệ nằm gối đầu trên đùi Khang ngáp ngủ ngắn dài nói.
 - Ai ngủ nhiều thành heo đấy_ Khang giơ bộ mặt ra hăm dọa Lệ.
 - Thế thì người ta sẽ có bài báo:" Người yêu của con út tập đoàn bất động sản Gloria là heo, từ đó suy ra cậu ta cũng là con heo đực"_ Lệ được nước chọc Khang.
 - Em..._ Khang tức đỏ mặt.

Cả hội lại cười phá lên không ngớt. Ngay lúc này cánh cửa lớn mở ra, Vy với Khánh đã về. Hai người đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì mà cười lớn vậy mà.

- Chuyện gì mà cười như chưa bao giờ được cười thế?__ Vy đặt túi đồ lên bàn hỏi.
- Chỉ là có một người yêu 1 heo suy ra người đó cũng thành heo__ Nhi nín cười giải thích.

Nghe xong mà Vy với Khánh cũng phải cười theo. Hai người nhìn mặt Khang tối sầm lại như kia cũng đủ biết là Khang là người còn Lệ là heo, suy ra gì mọi người cũng biết đó.

- Thôi, ăn sáng đi này__ Khánh giải vây cho cậu em trai của mình.
- Vẫn là Khánh công tử đây biết lo ọi người__ Huy vỗ vai Khánh nói.

Mỗi đứa chọn lấy một thứ mình thích rồi ngồi đánh chén. Khang thì cầm hộp cà phê đi ra ngoài nhà mát tiêu, giận chị Lệ rồi mà.

- Huy này, em mà nói anh vậy, anh có giận em không?__ Diệu ANh vừa ăn vừa hỏi, tưởng chừng như chỉ là một lời nói đùa nhưng thực ra là câu hỏi thật lòng.
- Hừm? Anh làm sao có thể giận em được, khuôn mặt baby này mà giận thì nhớ lắm__ Huy xoa đầu Diệu ANh trả lời.
- Thế thì tốt rồi, anh không được trêu em nếu không em sẽ thẳng tay thay anh bằng khuôn mặt khác__ Diệu ANh dừng ăn nói, vốn dĩ cô không thích đùa mà.
- Okey honey__ Huy hôn vào má Diệu ANh một cái thật nhanh.

Trong lúc này, Lệ cũng đã ăn xong và ra ngoài đi tìm Khang rồi, sao có thể để người yêu thế được chứ.

- Khánh ơi, không ngờ cậu lại biết tớ thích ăn bánh kếp việt quất và mâm xôi đấy__ Nhi vừa ăn vừa nói với Khánh.
- Cái đấy tớ không dám nhận, cậu hỏi vợ tớ ý, cô ý chọn cả mà__ Khánh cười nói.
- Vợ?__ Nhi, Huy, Diệu Anh đồng thanh hỏi đầy ngạc nhiên.
- Sáng nay nó mới cầu hôn Vy mà, Vy nhé?__ Minh thần nhiên trả lời họ bạn.
- Hỳ...__ Vy cười tươi.
- Sao không?__ Khánh hỏi tiếp.
- Sao tớ không biết?__ Huy nhún mày.
- Nói cho cậu thì Diệu ANh biết, Diệu ANh biết thì Lệ biết, Lệ nói Nhi, Nhi nói Vy, còn gì là vui nữa hả bạn hiền__ Khánh nhún vai trả lời.
- Hầy,...quả nhiên người yêu em có khác, cái gì cũng nói cho em cả__ Diệu ANh cười khen Huy, làm cậu vui không tả.
- Sao anh không nói cho em?__ Nhi quay qua hỏi Minh.
- Tại em có hỏi anh đâu.__ Minh vẫn ăn tiếp
- Hừ...__ Nhi lườm Minh đầy sát khí.
- Nhi tha cho nó đi, tại tớ uy hiếp nó nên mới thế.__ Khánh bênh bạn mình.
- Phải đó, Nhi Nhi nha__ Vy cũng nói đỡ.
- Nể mặt hai cậu, thôi ăn tiếp nào__ Nhi lại cười vui như thường. Minh thấy thế cũng cười rồi gấp đồ ăn cho Nhi.

59. Chương 59: Cần...

* Nhà kính của biệt thự Thủy Tiên*

Khang đang ngồi trên chiếc ghế gỗ ở đầu nhà nhìn ngắm những cây hoa phong lan khoe sắc ngọt. Lệ nhẹ nhàng bước lại gần chỗ cậu.

- Khang Khang của em ơi, anh giận em à?__ Lệ đưa bộ mặt cún con nhìn Khang khi cậu quay lại nhìn Lệ.

- Không...__ Một từ lạnh tanh để trả lời người yêu ư? Hơi khác thường.

Lệ ngồi xuống cạnh Khang rồi ôm lấy cánh tay trái của cậu ta.

- Đừng giận nữa mà, em chỉ đùa chút thôi, lần sau không thế nữa đâu__ Lệ đung đưa người nhẹ.

- ...__ Khang không nói gì.

- Khang ơi Khang à, Em xin lỗi. Tha lỗi cho người yêu đi, tha lỗi cho vợ tương lai nhé__ Lệ bí từ đành dùng ba từ “vợ tương lai”

-... Hừm?__ Khang giật mình, lòng mắt vốn tĩnh lặng của anh bỗng rung động mạnh.

- Tha nhé?__ Lệ cười hỏi lại.

- Ý anh là ” VỢ TƯƠNG LAI” cơ?__ Khang đưa mắt nhìn Lệ đỏ mặt.

- Hả? Há? À...làm gì có...anh nghe nhầm rồi__ Lệ chối luôn.

- Anh chưa có già đâu.__ Khang cười.

- Ừ thì sao?__ Lệ nhận luôn.

- Anh không cười em thì sao?__ Khang nói đùa.

- Hừm...Không cười thì thôi, em đi kiếm chồng khác__ Lệ buông tay khỏi người Khang.

Khang liền vội giữ lấy tay Lệ rồi cầm hai bàn tay cô xoay cô nhìn về phía mình.

- Em đừng bao giờ buông tay ra như thế nhé?__ Khang nhìn cô ánh mắt đầy nhu tình.

- Chỉ sợ anh buông em ra lúc nào không hay__ Lệ nói.

- Không có chuyện đó đâu, anh yêu em nhất mà. Em có yêu anh không?__ Khang nở nụ cười như ánh nắng ban mai rực rỡ khiến người ta ấm lòng.

- Anh hỏi thừa, tất nhiên là em yêu anh rồi__ Lệ mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Khang trả lời.

- Vậy em có đồng ý lấy anh không?__ Khang nghiêm túc hỏi.

- Anh lại hỏi thừa. Tất nhiên là em đồng ý rồi__ Lệ đặt tay lên má Khang vuốt nhẹ.

- Dù anh không cầu hôn em đúng như đáng ra phải làm?__ Khang hỏi tiếp.

- Em chẳng cần gì hết, em chỉ cần một mình anh cho em là quá đủ rồi, những nghi lễ ấy không cần rườm rà vậy. Tối nay tới hỏi ba em đi__ Lệ nhắc Khang vì thực sự cô đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, cả anh chắc cũng vậy mà.

-....__ Khang gật đầu rồi ôm cô vào lòng.

Những cách cầu hôn hay tỏ tình thì nhiều lắm. Kiểu nào cũng hay cả nhưng chân thật nhất vẫn là ta yêu nhau thật lòng. Thật lòng mà nói ta chúc phúc cho họ.

Cả nhóm người sẽ chẳng ngoan ngoãn gì mà ở trong nhà mãi được, chúng đã tản ra mỗi người một nơi vào cái giờ lưng chừng của buổi sáng này. Vỵ, Khánh đều tới công ty làm việc, vốn dĩ hai người họ là bận nhất rồi. Nhi giờ này thì đang đi xử lý một vài vụ việc của bang, bỏ mặc Minh ở nhà bố mẹ mình, thực ra là đi ra mắt con rể đấy, cuối cùng chị bỏ rể ở đấy phỏng vẫn với ba mẹ mình mà đi chơi, cũng may có cả mẹ của Minh đi cùng nên không sao. Diệu Anh với Huy đang đi chuẩn bị để bữa trưa qua nhà Diệu Anh gặp ba

mẹ Diệu Anh, hai người này đã đặt lịch để bắt ba mẹ của họ về gặp. Lệ thì đi làm một số thủ tục của tập đoàn để sang tên cô quản lý ý mà. Khang cũng bận với công ty của riêng cậu.

Bữa trưa tại nhà hàng Simmons

Sáu con người đang ngồi ăn trong nhà hàng vắng vẻ mà đáng lý giờ này khách hàng tấp nập ra vào, đầu bếp không kịp trở tay. Con thì ngồi đối với con, mẹ thì đối mẹ, ba đối ba. Trông cả sáu con người đều toát lên một vẻ, vẻ quyền quý đầy vương quyền trong tay.

Mai Thanh Doãn là ba của Diệu Anh.

Nguyễn Thị Kim Diệu là mẹ của Diệu Anh

(Tập đoàn nhà này tên Mai Thị vì ghép họ cha cô với đệm của mẹ cô mà ra)

Đặng Hải Đạt là bố Huy

Quách Ngọc Hân là mẹ của Huy

(ghép chữ cái đầu tiên của tên bố mẹ Huy thì ra tên tập đoàn: DH)

- Cơm trưa cũng đã ăn rồi, hai đứa gọi chúng ta tới có gì muốn thưa thì mau nói luôn đi nào__ Ông Doãn cười nói.

- Hì...Cháu muốn hỏi cưới con gái bác ạ__ Huy cười rồi trả lời.

- Hai đứa yêu nhau bao lâu rồi?__ Bà Diệu hỏi tiếp.

- Hơn một năm rồi ạ__ Diệu Anh trả lời luôn thay Huy.

- Tôi cũng vừa mới biết chuyện mấy hôm nay thôi, không biết ý kiến hai cậu ra sao?__ Ông Đạt nhìn hai người bạn cũ trước mắt nói.

- Dù gì chúng ta cũng đều đã có giao ước, cứ vậy mà thực hiện thôi__ Ông Doãn cười lớn.

- Giao ước?__ Hai đứa con nghe tới mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Chả là mấy người chúng ta vốn là bạn hồi đi học, đã từng giao ước hai con mai kia lớn sẽ cưới nhau. Giờ thì tốt quá rồi__ Bà Hân giải thích.

- Hóa ra là vậy__ Huy

- Con thật sự cần con gái ta chứ?__ Ông Doãn hỏi Huy.

- Cần ạ, Thực sự rất cần__ Huy khả khái trả lời ngay lập tức.

- Cậu không biết đâu, ở nhà mình hỏi nó, nó còn bảo còn cần hơn cả tập đoàn nữa cơ__ Bà Hân kể chuyện của con trai.

Cả bàn lại cười lớn đầy mãn nguyện.

- Con gái tớ cũng vậy. Lại còn không cho cưới là không cần ba mẹ nữa__ Bà Diệu vừa cười vừa kể.

- Mẹ...__ Cả hai đứa con đồng thanh gọi hai người mẹ.

- Xem chúng kìa...__ Ông Đạt cười tít mắt.

- Vậy chúng ta sẽ chọn ngày rồi báo nhau sau còn làm như nào thì để chúng tự làm nhé?__ Ông Doãn nói.

- Nhất trí rồi__ bố mẹ Huy đồng ý trả lời.

-.....

Buổi gặp mặt cứ thế diễn ra rất vui vẻ. Xấu hổ nhất vẫn là Huy với Diệu Anh, cứ một lúc lại cần mới chả không cần.

60. Chương 60: Cưới...

Hai tháng sau ông Dũng về nước mang theo vô số hành lí đồ đạc làm đứa con gái không khỏi tò mò. Vy lao tới ôm cổ ba mình vui sướng.

- Con nhớ ba lắm đấy__ Vy phụng phịu.
- Ta cũng nhớ con__ Ông Dũng cười nói.
- Ba có mua quà cho con không?__ Vy bỏ tay xuống kéo ông vào nhà.
- Không, Khánh đâu?__ Ông Dũng nói trên.
- Hừm?...Anh ý con nào biết được.__ Vy bực bội.
- Không cần trang phục cưới nữa, ta chuẩn bị hết cho con rồi, coi như là quà cưới đó__ Ông Dũng cười rồi ra hiệu cho người làm gỡ các vỏ ngoài của những đồ ông mang về.

Một chiếc váy cưới hoa 3D khoe nội y đầy gợi cảm màu tím đính kim cương và đá ngọc lục bảo. Chiếc vương niệm có gắn viên kim cương đỏ rất to ở cao nhất và chính giữa. Đôi giày cao gót 20 cm, toàn bộ gắn gần 1000 viên kim cương trắng.

” Oa...”

Vy bịt miệng mình sau khi thốt lên.

- Ba à...__ Đôi mắt cô như sắp tràn lệ, nhào tới ôm ba mình méo máo.
 - Không đẹp hả?__ Ông Dũng mặt cũng xị xuống khi thấy con mình sắp khóc.
 - Không...Đẹp, đẹp lắm ba ơi__ Nó sụt sùi khóc.
- Ông Dũng đẩy nhẹ nó ra rồi lau nước mắt cho nó, đôi mắt ông cũng long lanh rồi nhưng cổ kìm hãm trước mặt con gái mình.
- Con gái ta lớn rồi, sắp lấy chồng rồi, hạnh phúc nhé con__ Ông Dũng vỗ về nó nói.
 - Ba ơi...con muốn ở với ba cơ__ Nó nũng nịu.
 - Ôi...Thật là...con định bỏ thằng rể quý của ba đi đâu?__ Ông Dũng phì cười hạnh phúc.
 - Không...nhưng mà...__ Vy không thể chối gì.
 - Thôi, mau đi chuẩn bị cho đám cưới đi. ta bận lắm, hôm ý không về được con không được trách ta đâu nhé__ Ông Dũng đứng dậy, cài khuy vest.
 - Vâng, con cảm ơn ba nhiều lắm__ Nói rồi nó tiến ba một đoạn ra cửa.

Thời gian trôi nhanh quá. Trong hai tháng ngắn ngủi, Minh và Nhi đã thành vợ chồng, Diệu Anh và Huy cũng mới cưới tuần trước. Chỉ còn hai anh em Khánh và Khang thôi.

Nhưng cuối cùng hai anh em họ cũng không phải chờ đợi nữa. Hai người làm đám cưới đôi. Địa điểm tổ chức là đảo Bali xinh đẹp.

Dưới nắng sớm nhẹ nhàng tràn đầy sức sống, những người bạn thân, anh em họ hàng đều đã có mặt đầy đủ ngồi dưới, Ngân và Hiếu cũng tới. Đứng trên là hai chàng trai anh tuấn: Khang trong bộ vest đen, Khánh vest trắng, đứng giữa là một bác tuổi xề chiều người chủ hôn.

Khi câu nói mời cô dâu tiến vào vừa dứt, cánh cửa cao 3m màu trắng mở ra. Một cặp bé chừng 6 tuổi rất xinh đẹp tay cầm giỏ hoa tay vung hoa xuống thảm đỏ. Sau đó là hai cô dâu xinh đẹp lộng lẫy nhất, nổi bật nhất của bữa tiệc.

Lệ mặc váy cưới màu đỏ đuôi cá phần sau dài có thêm ren, từ đầu tới cuối váy đều được đính kim cương, cúp ngực, nổi bật là ở eo phần sau lưng là một chiếc nơ vừa vặn. Lệ đeo chiếc vòng cổ đơn giản nhưng vẫn

rất đẹp khi có ngọc lục bảo, khuyên tai cũng vậy, tay cầm bó hoa cưới làm từ vải, kim cương đỏ. Vy thì mặc đồ của ba chuẩn bị cho, ngoài ra cũng chỉ thêm hoa cầm tay là hoa lavender tím xen lẫn những bông hồng trắng với một vài bông hoa có ngọc trai ở trên nữa.

Nhìn chung cả địa điểm cưới đã có rất nhiều hoa tươi rồi. Chỉ còn nụ cười trên môi hai cô dâu là chưa tươi lắm thôi. Thế rồi khi hai hoàng tử nhìn công chúa khẽ cười hạnh phúc, nụ cười tỏa nắng thì nụ cười của hai nàng lập tức dạng ngồi luôn.

Đi đi lại lại rồi, đồng ý dù sung sướng, khó khăn gì cũng đồng can cộng khổ rồi. Giờ là màn chào hôn.

Từng ngón tay thon thon được đeo nhẫn vào, chiếc nhẫn càng đẹp hơn khi về với chủ của mình.

- Hôn đi..._ Khoảng khắc thiêng liêng nhất, mọi người đều im lặng thì đột nhiên Minh ngồi dưới hét lên.

Cả hội trường nhón nháo hô theo, họ đứng dậy chờ đợi.

- Hôn đi...Hôn đi...

Khánh và Khang không hẹn quay xuống lườm Minh một cái rõ đáng lòng thanh niên, có ý “cậu cứ đợi đấy”

Và thế rồi họ nhìn nhau, dần dần khoảng cách của hai gương mặt càng sát nhau. Lệ và Vy nhắm mắt lại, môi Khánh chạm môi Vy, môi Khang chạm môi Lệ.

Đám đông như vỡ được kim cương vỡ tay, reo hò, chụp ảnh, lộn tưng phèo hết cả lên. Họ đã, đang trao nhau một nụ hôn say đắm, nồng ấm, hạnh phúc nhất họ từng có.

Nước mắt từ khóe mắt Lệ bỗng ứa ra, tuy nhiên đôi mắt vẫn chưa mở. Khang dừng lại khi thấy điều đó, cậu lau nước mắt của nhỏ.

- Cô dâu khóc xấu lắm, sao em lại khóc thế?_ Khang nhìn Lệ ánh mắt đầy nhu tình.

- Mẹ em...mẹ em mất rồi_ Cô lí nhí.

- Cái gì?_ Khang hai tay giữ chặt lấy vai Lệ.

-_ Nhỏ lau nước mắt, im lặng.

- Sao em không nói cho anh biết._ Khang cau có hỏi.

- Vừa nãy em nhận được điện thoại của ba báo, tai nạn...._ Lệ tưởng chừng như không nói nổi gì nữa.

- Sao không nói với anh, ta có thể hoãn.

- Hoãn? Làm thế thì có ích gì, mẹ em chết có sống lại được không, đám cưới thì hoãn cũng để làm gì.

- Em..._ Khang đang định nói bị Lệ chen ngang.

- Anh đừng nhắc nữa, em không muốn nhắc lại chuyện này, ít nhất là trong ngày hôm nay_ Lệ nói rồi quay qua phía báo chí nở một nụ cười rõ tươi, hạnh phúc đấy nhưng trong ấy mắt mắt cũng có phần nhiều không kém.

Khang thấy cảnh này thì không khỏi đau lòng thay vợ mình, nhỏ diễn giỏi thật, mẹ mất vẫn cười được. Cậu đành nghe theo lời Lệ.

61. Chương Ngoại Chuyện 1

Edinburght

* Khu Biệt thự *

Vừa mới sáng sớm tinh mơ của sớm mùa đông mà tiếng trẻ con ở đâu đã um xùm hết cả lên rồi, khiến nhà hàng xóm bức mình không chịu nổi ý chứ.

Khu này có ba cặp vợ chồng quen nhau là VY-Khánh, Khang- Lệ, Nhi-Minh.

Trong căn biệt thự màu vàng (Biệt thự giống nhau, khác màu)

- Em dậy đi, coi con sao khóc kìa.__ Giọng Khang ngái ngủ, mới 5 giờ sáng thôi.

- Anh dậy đi, hôm qua em dậy rồi__ Lệ lười biếng.

Thế rồi tự dưng tiếng khóc không còn nữa, hai vợ chồng lại yên giấc ngủ say. Nhưng không được bao lâu thì tiếng điện thoại của Khang vang lên, cậu bắt máy.

- Dạ?

- Không phải tối qua em lại quên khóa cửa chứ?__ Khánh ở đầu dây bên kia bức xúc pha chút tò mò hỏi.

- Khóa rồi mà__ Khang ngồi dậy xoa xoa thái dương nói.

- Thế chắc thằng Bách nó có phép thuật đấy nhè, bay sang cả nhà anh__ Khánh quát to lên rồi cúp máy.

Khang mắt chữ O mồm chữ I gọi Lệ dậy qua nhà anh trai.

Căn biệt thự màu Hồng nhạt.

Tiếng chuông điện thoại lại reo lên khi hai vợ chồng trẻ đang ngủ say. Nhi với lấy cái điện thoại nghe.

- ALo

- Này, mày có nghe thấy cái Mai nó gọi không đấy__ Vy quát to.

- Không__ Nhi ngáp ngủ.

- Có tin tao mang con mày bán không, qua đưa nó về__ Vy hét lên rồi cũng tắt điện thoại.

Lúc này Nhi lay người Minh dậy rồi hai vợ chồng cũng leo đèo qua căn biệt thự màu xám kia.

(Xin thông báo kể từ mùa thu cưới của năm đó tới mùa đông năm này đã là 8 năm rồi nhé)

Hoàng Cát Nhật Bách con trai của Lệ và Khang, năm nay 6 tuổi, đẹp trai, đáng iu, đôi mắt màu xám của ba má.

Nguyễn Hoàng Ngọc Mai con gái của Minh và Nhi, năm nay 7 tuổi, đẹp theo phong cách người Anh, thông minh lắm.

Hoàng Minh Gia Bảo con trai của Khánh và Vy, năm nay 7 tuổi, bị nhiễm lạnh lùng giống ba, tuy nhiên khi ở cùng mẹ thì nói nhiều, với mọi người thì ít nói.

Đặng Diệu Đoan Thanh con gái của Huy và Diệu ANh, năm nay 6 tuổi, xinh gái, bá đạo.

Em gái của Gia Bảo tên Hoàng Vy Diễm Thư, 2 tuổi, cáu kỉnh.

Em trai của Ngọc Mai là Hoàng Phạm Minh Vương, 2 tuổi, dễ thương.

Biệt thự màu Xám.

Sau những hồi bấm chuông, thì Vy ra mở cửa với bộ mặt ăn tươi nuốt sống người khác. Minh, Nhi, Lệ, Khang đi vào nhà.

Trong nhà là Khánh đang ngồi bế Mai, Bách đang ngồi nghịch ipad bên cạnh. Nhìn thấy ba mẹ mình mà hai đứa trẻ coi như không.

- Mấy người trông con hay nhè, hay để nó làm con tôi luôn đi__ Khánh mắt sắc lạnh nhìn bốn người ngồi trước mắt.

- Đúng rồi đó, con muốn ở với Bác cơ__ Hai đứa trẻ đồng thanh nói.

- Im ngay__ Nhi trừng mắt quát Mai.

- CON có muốn ăn đòn không hả Bách?__ Khang dọa Bách.

Nghe thế hai đứa trẻ mặt xị xuống nhìn Khánh với Vy ý mách là ba ma bắt nạt cháu.

- CON qua đây cách nào vậy Mai?__ Minh bước tới bế Mai đỡ.
- Con mở cửa ạ__ Mai lí nhí nói.
- CHìa khóa ở đâu vậy?__ Minh tròn xoe mắt nhìn đứa con gái 7 tuổi, 7 tuổi đây sao.
- Ở trong túi áo khoác của mẹ__ Mai nói rồi nhìn mẹ mình vừa tự đập tay vào mặt.
- CỒn con?__ Khang hỏi đứa con trai ngồi cạnh bác nó.
- Con...con trèo cửa sổ__ Bách nhìn thẳng xuống thăm sàn nhà nói.
- Hả?__ Cả đám người lớn đồng thanh.
- CHáu có sao không đấy?__ Vy không tin hỏi
- CỒn em nữa, mùa đông mà cứ hết để cửa sau mở lại để cửa trước, hết trước lại tới cửa sổ là sao?__ Khánh nhìn Khang nói.
- Em khóa rồi đấy chứ. Tại cháu bác nó thông minh đến nỗi biết khóa nhà cất đâu, biết mã số nhà, biết bác ghế mở cửa sổ chứ__ Khang cãi.
- Chỉ tài cái.__ Vy nói vào.
- CON qua đây__ Lệ vẫy con mình nói. Bách miễn cưỡng ra chỗ mẹ theo.
- Mẹ dặn con thế nào?__ Lệ nhìn Bách hỏi.
- Không được ra ngoài khi chưa xin phép ạ....__ Bách mặt méo xệ, sắp khóc.
- Thế còn đi là sao? Hả? Hư lắm cơ__ Lệ lấy tay đánh vào mông Bách ba cái liền, có vẻ đau đấy, Bách khóc rồi.

Lệ đang định đánh tiếp, mấy bác đang định can mới đỡ Bách nín thì một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Sao nữa? Lại lên qua đây chơi với ba mẹ Bảo nên bị đánh chứ gì__ Bảo bước từ trên cầu thang xuống, hai tay nhét túi áo khoác bước xuống từ tốn.
- CON dạy rõ sao?__ Vy nhìn con hỏi.
- Âm ỉ như thế thử hỏi ai ngủ được ạ__ Lại lễ phép kìa.
- Thấy xấu hổ chưa? Lần sau có thế nữa không?__ Lệ nhìn Bách hỏi.
- Không ạ__ Bách cố nín nhưng giương như càn khóc to.
- Thôi ra bố bế nào, nín đi__ Khang cúi xuống bế Bách lên, cậu nhỏ vẫn khóc.
- Mấy tuổi rồi còn khóc, chút nữa nhỏ Thanh tới thì không biết giấu mặt vào đâu đâu__ Bảo trèo lên đùi ba mình ngồi ngon ngủ.

Nghe đến đây thì Bách mới nín không khóc nữa. Chẳng là gia đình Diệu ANh hôm nay sẽ chuyển tới đây sống. Mà các nhà thì có giao ước sẵn rồi. Bách với Thanh, Bảo với Mai.

- Em nín đi, phải mạnh mẽ giống người yêu chị kia kìa__ Mai ngây ngô nhìn Bách với Bảo.
- Cả hội người lớn nghe câu này thì bật cười, buồn cười hơn là mặt Bảo đỏ lên như quả cà chua à.
- Sao mặt anh đỏ vậy?__ Mai thấy kì liền chạy tới cạnh Bảo hỏi.
- Bảo cũng xuống khỏi đùi ba mình cầm lấy tay Mai.
- Tại hôm nay thấy tiểu Mai của Bảo xinh gái quà ý mà__ Bảo quay phắt qua nhìn Mai, người lớn lại cười.
 - Chứ mọi ngày Mai không xinh sao?__ Mai mặt xị xuống.
 - Ngày nào cũng xinh hết trơn à, có điều hôm nay trông xinh hơn nữa.__ Bảo véo má Mai.
 - Đúng là con trai mày đấy Khánh à.__ Minh đứng nhìn vừa cười vừa lắc đầu.

- Không con tao, con mày chắc__ Khánh lườm Minh, kẻ phá rối giấc ngủ nhà người khác.

” Oe...Oe...”

Tiếng trẻ con khóc từ đâu vang lên khiến mọi người dừng hết lại nhìn quanh.

- Cón gái của anh đấy, đi đồ đi__ Vy khoanh tay nhìn Khánh nói. Nghe xong Khánh chạy vội lên tầng vô phòng con gái cưng.

- Chết cha Vương Vương của em__ Nhi đột nhiên la lên rồi chạy về nhà, làm MINH vội vã bảo Mai chào mọi người rồi về, bé không quên hôn vào má Gia Bảo rồi mới về.

- Hai đứa đánh con ít thôi, về đi ngủ đi, dù gì hôm nay cũng là chủ nhật__ Vy nhìn Khang với Lệ lắc đầu.

- XIn lỗi đã làm phiền tỷ tỷ ạ__ Lệ cười nhìn VY.

- COn nhớ nghe lời mẹ nếu không bác sẽ bảo Thanh Thanh bỏ con__ Vy nói thầm vào tai Bách, chỉ đủ cậu nghe rõ. Nghe xong mà mặt tím tái.

- Vâng, con nghe mà, bác không được, không được làm vậy nhé?__ Bách cầm tay VY lắc lắc, năn nỉ.

- Nghe lời ba ma đi, bác sẽ không làm vậy__ Vy nháy mắt, Bách cười tươi rồi ra về cùng ba mẹ.

62. Chương Kết Thúc!

Việt Nam, 10 năm sau.

Trường THPT Vĩnh Thiên, vẫn ngôi trường của bậc cha mẹ tụi nhỏ đến bây giờ. Những nhân vật lừng lẫy đã nhường ngôi lại cho con mình mà cai quản công việc của tập đoàn nhà mình rồi, giờ chắc họ khoảng 36 tuổi gì đó, trẻ chán.

Bảo ở biệt thự Snow với em gái của mình là Thư, thỉnh thoảng lại qua biệt thự Thủy Tiên của mẹ ở. Bách thì ở biệt thự của Lệ. Thanh thì ở biệt thự của Diệu Anh. Mai thì ở biệt thự của mama, Vương ở biệt thự của bố, giờ thì vẫn ở cùng Mai.

* Trường Vĩnh Thiên*

Các băng rôn, hình ảnh của bộ tứ trường này có ở khắp cổng trường. Rồi cả tiếng reo hò nữa chứ.

- ANh Gia Bảo, em yêu anh__ hs 1

- Bách ơi, tớ yêu cậu__hs2

- Mai ơi, anh yêu em__ hs3

- Thanh à, làm người yêu anh đi__ hs4

-.....

Đủ các tiếng vang lên cho đến khi họ bước xuống xe. Mai khoác tay Bảo, Bách cầm tay Thanh.

- Tôi cảnh cáo các người, từ nay bỏ mấy cái trò này đi, cách xa chúng tôi 3m, còn nữa, Nguyễn Hoàng Ngọc Mai này chính là người yêu của tôi, cho nên mọi người đừng có nói mấy câu vô nghĩa như lúc này nữa. Nếu không đừng trách tôi vô tình__ Nói rồi BẢO ngang nhiên bước đi cùng Mai, mọi người thì rẽ ra hai bên, nhường đường.

- Các anh chị, các bạn à, mình cũng muốn thông báo, Nhật Bách đây là hoa đã có chủ, ai muốn chết thì xin mời đập chậu cướp hoa.__ Thanh Thanh nói rồi cũng kéo Bách bước qua mọi người, Bách cười tươi.

Nghe xong câu này mà đám học sinh mặt cứ xị ra, cũng ko làm gì được nên đành nghe theo.

Mai với Bảo ngồi cạnh bờ hồ nước sau trường chơi. Mai tựa đầu vào vai Bảo, cậu thì vòng tay ôm eo Mai.

- Tại sao anh ít nói chuyện với em vậy?__ Mai nói nhỏ nhẹ (Chuẩn girl rồi mà)

- Tại anh lạnh lùng từ nhỏ__ Bảo vô tư trả lời.

- Đối với anh em có quan trọng không?__ Mai ngẩng đầu lên hỏi.

- Không__ Bảo mặt lạnh trả lời.

- Vậy anh không yêu em sao?__ Mai nước mắt lưng chùng.

Lúc này Bảo mới nhìn qua Mai, cậu ôm Mai vào lòng vỗ nhẹ.

- Ngốc, Anh yêu em nhất trên đời, em không quan trọng vì em đã là cuộc đời của anh.__ Bảo cười nói.

- Anh này...Chỉ giải đùa em thôi__ Mai lấy tay đánh vào vai của Bảo.

- Ở thế Mai không yêu anh sao?__ Bảo hỏi lại.

- Không, không thêm yêu cái đồ đáng ghét nhà anh__ Mai quay lưng lại.

- Thật không?__ Bảo vòng tay ôm Mai từ sau nhẹ nhàng hỏi.

- Em chỉ chồng của em thôi__ Mai thích thú trả lời.

- Hửm? ANh đẹp trai hơn mà__ Bảo biết MAi đùa hùa theo.

- Không, chồng em đẹp trai nhất__ Mai cười.

- Nó là đứa nào vậy ?__ Bảo làm mặt thắc mắc.

- Là tên Hoàng Minh Gia Bảo __ Mai hét lớn.

- Không quen__ Bảo cười theo rồi lắc đầu nói.

Trong lúc này mấy anh chị cấp ba đang ở trường chơi vui vẻ thì trong một trường cấp 2 tại lớp 7a đang diễn ra những câu chuyện bi hài.

- Cả lớp trật tự cái coi, có muốn mỗi đứa 5 tên vô sổ đầu bài hơn?__ Giọng oanh vàng của tiểu thư Diễm Thư ở bàn thứ hai tổ hai vang lên đầy sát khí.

Cuối lớp:

- Ê chúng mày, tao mới mua iphone 5 nè, đẹp chưa?__ Giọng một đứa con gái tóc cột đuôi ngựa thấp.

- wầy, được đấy...__ hs2

- Ấy, tự sướng mày ơi...__ hs3.

- Chuẩn luôn...__ Đứa đầu tiên nói.

Thế là ba đứa này ngồi chụp ảnh vô tình lọt vào mắt đệ của Thư. Đứa con trai ngồi cạnh Thư cũng là hot boy đấy chứ, tên là Hải Nam. Nam kéo tay áo Thư.

- Sao cưng?__ Thư quay qua hỏi.

- Vợ à, nhìn cuối lớp kìa, Hạnh, Uyên, Ly đang chụp ảnh đó__ Nam là người yêu của Thư đó, trai tài gái sắc rồi.

- Chặt...chặt...chặt....__ Thư lắc đầu rồi cầm quyển sách ngữ văn 7 quặt lại.

Thư đứng dậy, lấy đà rồi....

” Bốp....Bốp”

Thôi xong, quyển sách đập vào cái iphone 5 rơi luôn xuống đất. Hạnh vội vã nhặt con đề yêu lên, vỡ hết màn hình rồi.

- Đứa nào dám?__ Hạnh vừa hét lên, vừa quay người lại.

- Mẹ đây con__ THư trả lời bá đạo, hai tay khoanh trước ngực, khuôn mặt xinh đẹp nhen lên nụ cười chết chóc.

- Mẹ cái con mẹ nhà mi__ Hạnh không chịu nổi chữ luôn

- Này, chửi nhau thì chửi chó lòi ba má vô, tôi trừ hết hạnh kiểm của bạn đấy nhé__ Vương gục mặt xuống bàn tương chừng đeo tai nghe thì không biết gì thế mà đột nhiên ngồi bật dậy phán một câu xanh rờn.

- Lần này kể cả Hiệu phó hay hiệu trưởng tao cùng đeo nhin nữa__ Hạnh vừa nói vừa lao về phía Thư như muốn ăn tươi nuốt sống.

” Bốp bốp bốp”

Một tràng vỗ tay của Nam vang lên ngay lập tức mấy anh vệ sĩ đen từ đầu tới chân lao vào ngăn Hạnh lại. Thư lè lưỡi trên người Hạnh.

- Có nhìn hay không thì cũng không làm gì được hết trơn à__ Thư yếu điệu trả lời.

- Mày...mày thích làm gì thì làm__ Hạnh nằm gọn trong tay của mấy anh vệ sĩ mà vẫn giả mồm nói được.

- Hời....Thư Thư à, chi bằng em đưa nó về gặp ba ma em ý, như thế cho họ có việc__ Vương lại lên tiếng nhưng mắt vẫn cắm vào cái điện thoại.

- Đúng đây__ Nam gật đầu nói khi thấy Thư nhìn mình ý hỏi.

- Chiều ý hai công tử vậy__ Thư nói rồi ngồi xuống ghế.

- Nghe rồi đó__ Nam nói với mấy vệ sĩ của mình.

Thế là họ lòi nhỏ Hạnh ra khỏi lớp. Cô giáo rõ ràng trong lớp mà chả nói năng gì, bây giờ kh nhận được kí hiệu của Vương thì lại dạy tiếp.

Cuộc sống cứ thế trôi qua ngày, sau những trắc trở họ lại hạnh phúc bên nhau. Từ đó về sau con cháu của họ cũng vậy, tập đoàn càng hùng mạnh hơn nữa, tình yêu của họ thì đẹp giống như câu chuyện cổ tích vậy. Cháu chất thì vẫn cứ học giỏi chả hề lười biếng, đặc biệt hơn chúng đều xinh đẹp, đáng yêu, trông ai cũng y chang người mẫu vậy. Chuyện đến đây là hết rồi, ai đó cho Veronica một lời động viên nhé. Yêu các khán giả đọc chuyện <3><3><3>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-sieu-quay>